

அயலவரின்
இலக்கியம்

சீங்கள சீறுகதைத் தொகுப்பு 2

ரரஜின் வந்து சென்றாள்

தமிழில் -

திக்குவல்லை கமால்
எம்.எச்.எம். யாக்கத்
எஸ்.எ.கீ.எம். கராமத்

ராஜினி வந்து சென்றாள்

(சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு)

தோதென்ன வெளியீடு

ராஜினி வந்து சென்றாள்

தமிழில்

திக்குவல்லை கமால்

எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

தோதென்ன வெளியீடு

முதல் பதிப்பு 2008 ஒக்டோபர்

ISBN 978-955-1848-21-7

கணனி வடிவமைப்பு

சோ. சாந்தகுமாரி

கமலவேணி கந்தையா

நிஸ்மியா அமீர்

அட்டை மற்றும் சித்திரம்

தம்மிக எஸ். ஜயகொடி

அச்சுப் பதிப்பு

ஜயன்ட் பிரின்ட் கிரபிக்ஸ்

52 A/1

கலஹிட்யாவ

கணேமுள்ள.

வெளியீடு

தோதென்ன வெளியீடு

உஸ்வெவ வீதி,

ஆணமடுவ. இலங்கை.

தொ.பே. 032-2263446

Rajini Wandhu Sendral

රාජිනි අලින් සේදරාල්

Translated by

Dikwelle Kamal

M.H.M. Yakooth

S.A.C.M. Karamath

Thothanna Publications

First Print 2008 October

Computer Type Setting

S. Santha Kumari

Kamalaveni Kanthaiya

Nismiya Ameer

Cover Design & Art Work

Dammika S. Jayakodi

Printed By

Jayan Print Graphics

52 A/1

Galahitiyawa

Ganemulla.

Published By

Thothenna Publications

Uswewa Road,

Anamaduwa, Sri Lanka

T.P:032-2263446

இதுவரையில் நாம் தாமதித்து விட்டோம்

இனியும் தாமதிக்

வேண்டியதில்லை

பிரிவினைவாத இலங்கைச் சமூகம் பெரும் கலகத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் காலகட்டம் இது. இவ்விடயம் தொடர்பாக நாம் ஒரு தனிநபரையும் அவர் சார்ந்த இயக்கத்தையும் நோக்கி விரல் நீட்டிய போதும், உண்மையில் அதனைப் பொறுப்பேற்க வேண்டியவர்கள் பலர் இருப்பதை நடுநிலை நின்று சிந்திப்போர் புரிந்து கொண்டுள்ளனர்.

இலங்கைச் சமூக அமைப்பு இயல்பாகவே ஒன்று சேர்வதைவிடப் பிரிந்து கொள்வதிலேயே நாட்டம் காட்டுவது தெரிகிறது. எங்களிடையே இவ்வாறானதொரு நிலைப்பாடு வளர்ந்திருப்பது ஏன்? இனரீதியாக பிரிந்து செல்வது தொடர்பாகச் சிந்திக்கின்ற போது இலங்கையின் அரசியல் சூழல் பிரதான காரணியாக இனங்காட்டப்பட்ட போதும், எங்கள் நாட்டில் பல தசாப்தங்களாக நடைமுறைப் படுத்தப்படும் கல்வி முறைமை, ஊடகங்களின் செயற்பாடு போன்றே கலாசார இணைப்பின்மையும் பிரிந்து செல்வதற்கான கருத்தியல் பின்னணியை உருவாக்கியுள்ள தென்பதை விளங்கிக் கொள்வோர் மிகச் சிலரே.

உலகப் படத்தில் ஒரு துளி போன்றது நமது நாடு. அதற்குள் வாழும் மிகச் சிறிய இனங்களுக்கிடையே உறவை வளர்த்தெடுப்பதில் இதுகாலவரையில் நிலவிய பின்புலம் திருப்தி தரக் கூடியதாக உள்ளதா?

கடந்த காலங்களில் கல்வி, கலை, இலக்கியம் மற்றும் ஊடகம் முதலான அனைத்தும் குறிப்பிட்டதொரு கலாசாரக் கட்டமைப்புக் குள்ளேயே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனால், இந்நாட்டில் வாழும் வெவ்வேறு இனத்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் அறிந்து கொள்வதற்கு, இதனூடாக நடைபெற்றுள்ள சேவை மிகச் சொற்பமே. இலக்கியப் பயன்பாட்டின் போது, ஒவ்வொரு இன மக்களும் தமக்கு வாய்ப்பான நாடுகளின் இலக்கியங்களில்

ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு, அதற்கேற்ப தமது கருத்துக்களையும், நடவடிக்கைகளையும் அமைத்துக் கொண்ட போதிலும், நமது நாட்டில் வாழும் அயல் சமூகத்தின் இதயத்துடிப்பைப் பரதிபலிக்கும் இலக்கியத்தைப் பரீட்சயமாக்கிக் கொள்ள ஊக்கம் பெறவில்லை. எவரும் ஊக்கமுட்டவுமில்லை. இதுவும் நாம் பிரிந்து நிற்பதில் பலமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதென்பதே எமது எண்ணமாகும்.

இறுதியாக நாம் அனுபவிக்கும் மோசமான யுத்தத்தின் பங்காளியாகவும், துன்பப்படுவோராகவும் மாறியுள்ளோம். இந்த யுத்த நிலைமையை எவ்விதமாகத் தவிர்த்துக் கொள்ளப் பார்த்தாலும், உண்மையான சமாதானத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமாயின், இந்நாட்டில் வாழும் இனங்களிடையே புரிந்துணர்வு, கௌரவம், அங்கீகாரம், பொறுமை உள்ளிட்ட நற்குணங்கள் கட்டாயமாக விருத்தியடைய வேண்டிய சாதகமான அம்சங்களாகும். வெவ்வேறு இனத்தவர்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்கு நாமெடுக்கும் இம்முயற்சி அதற்கான பகைப்புலத்தை வழங்குமென நாம் உறுதியாக நம்புகிறோம்.

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தோதென்ன வெளியீடு

திறக்கப்படும் புதிய கதவுகள்

தேசிய ஐக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு இனப் புரிந்துணர்வு மிகவும் அவசியம். இனப் புரிந்துணர்வு ஏற்படுத்துவதில் பரஸ்பரம் இலக்கிய பரிவர்த்தனை முக்கியமானது. இது என்றோ உணரப்பட்ட போதும் அரசு, அரசசார்பற்ற, தனியார் மட்டத்தில் இதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் மிகச் சொற்பமே.

இந்த அடிப்படையில் இந்நிறுவனம் வெளியிடுகின்ற நூற்தொகுதியில் இதுவுமொன்று.

சிங்கள இலக்கியவானில் பிரகாசிக்கின்ற புதிய பரம்பரையைச் சேர்ந்த சிறந்த எழுத்தாளர்களின், தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பிடித்துள்ளன.

பொதுவாக தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் எழுதப்பட்டு, பின்னொரு காலத்தில் தொகுக்கப்படுகின்றன. இதனால் நீண்டகால இடைவெளிக்குட்பட்ட சிறுகதைகளும் ஒரே தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால், சிங்கள சிறுகதைத் தொகுப்புக்களில் பெரும்பாலும் அதற்கென்றே கதைகள் எழுதப்படுகின்றன. அதனால் குறிக்கப்பட்டதொரு காலகட்டக் கதைகளாகவே அவை அமைகின்றன.

சிங்கள மக்களின் தனித்துவமான அம்சங்கள், வாழ்க்கை முறை, போராட்ட உணர்வு, சமூகச் சிக்கல்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டே கதைகள் தெரிவு செய்யப்பட்டன. இது தமிழ் வாசகர்களுக்கு புதிய அனுபவங்களை வழங்கி, அவர்களது இதயத்திலே புதிய கதவுகளைத் திறந்துவிடுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஒரே காலகட்ட தமிழ், சிங்கள சிறுகதைகளை ஒப்பிட்டு ரீதியாகப் பார்ப்பதற்கும் ஆய்வு செய்வதற்கும் இத்தொகுதி உதவும்.

மொழிக் கையாளுகையில் மொழியாக்க கர்த்தாக்களின் தனித்தன்மைகள் இடம்பெறக் கூடுமென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை.

இத்தகைய முயற்சிகள் தொடர சகல தரப்பினரதும் ஒத்துழைப்பு இன்றியமையாதது.

மொழியாக்கக் குழு

தோதென்ன
வெளியீட்டகத்தின் பணி

முழுமையான மனிதனை உருவாக்க
வேண்டுமானால் அவனது
பிள்ளைப் பருவம் மனித வாழ்வு
முழுவதும் நிழலாகப் பின்தொடர்ந்து
அவனது வாழ்க்கையை நடத்துகிறது
என்பது எமது நம்பிக்கையாகும்.
அதனால் முழுமையான மனிதனை
உருவாக்க வேண்டுமானால்
அவனின் சிறுபராயம் அர்த்தமுள்ளதாக
அமைய வேண்டும். ஆகையினால்
சிறுவர் வளர்ச்சியின் போது
சிறுவர்களுக்கு அர்த்தமுள்ள
பிள்ளைப் பராயமொன்றை அளிப்பதற்கு
முன்னுரிமை வழங்குவோம்.

உள்ளடக்கம்

1. எழுச்சி
2. போட்டிக்கு ஒரு சித்திரம்
3. ராஜினி வந்து சென்றாள்
4. முக்கோணம்
5. மாட்டுக்காரன்
6. உணவுவேளை
7. பைத்தியகாரனின் கனவு
8. டிங்கித்தாவின் செயற்பாடுகள்
9. பிணைப்பு
10. பிரதிபலிப்பு
11. இரண்டு அம்மாக்கள்
12. தேசப்பற்றாளன்
13. கைலாச பீடம்
14. கலாசார விடய எழுதுநர்
15. ஆசிரியர் மனதை நோகடித்து
16. விலங்கு
17. டோசர்
18. ஒட்டு
19. தனிமரம்
20. அக்கா

கீர்த்தி வலிசரகே

ஆசிரியராக பணிபுரிந்து வரும் இவர் இதுவரை 6 சிறுகதைத் தொகுதிகளும் 2 நாவல்களும் எழுதியுள்ளார். 'துரோகியெடுகே அப்யந்தர கதா' 'களு கஹவனு' 'சீதல அத்' 'அத்மிதும்' 'அனியம் சஹ தவத் கதா' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை எழுதியுள்ளார்.

‘எழுச்சி’

(கஸ்கட்டிய 1994)

கீர்த்தி வலிசரகே

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்த சுமத்திபாள, கிணற்றடிக்குச் சென்று குளித்துவிட்டு வந்தான். சீலவதி வழமைபோன்று ஒரு கோப்பைத் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து அவனது எதிரே குறுமேசை மீது வைத்தாள்.

“இந்தத் தடவை சீட்டு எங்களுடையது... பணம் இன்றுதான் சேர்ந்திருந்தது... எப்படியாவது அந்த மேசையை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும்... இன்னும் இருநூறு ரூபாய் தான் குறைகிறது...”

தேநீரை ஒரே மூச்சில் பருகி முடித்த சுமத்திபாள, கோப்பையை குறுமேசை மீது வைத்து சாய்மணைக் கதிரையில் சாய்ந்து முற்றத்தை நோக்கி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“எப்படியாவது இருநூறு ரூபாய் தேடிக்கொண்டால் சரி...”

சீலவதி ஆர்வத்துடன் கூறியபோதிலும் சுமத்திபாள பதிலேதும் கூறவில்லை. சிறிதுநேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சீலவதி, கோப்பையைக் கையிலெடுத்து உள்ளே செல்லத் திரும்பினாள். எனினும் இருநூறு ரூபாய் தேடிப் பெறும் தேவை வலுப்பெற்றமையால், மீண்டும் கணவனை நோக்கிப் பேசினாள்.

“வேலையிடத்தில் கடனாகாதவாறு இருநூறு ரூபாய் தேடிக் கொள்ள முடியாதா...? மேசை செய்யுமாறு நான் சொல்லி வைத்திருந்தேன்... மேசை வேலையும் முடிந்துவிட்டது... ஆயிரம் ரூபாய்க்கு கொள்ளை இலாபம்; கதிரைகளைப் பின்னர் செய்வித்துக் கொள்ளலாம்... மற்றது சுரபியல் ஓடாவினாரிடம் கடன் வைத்து அதை எடுக்க முடியாது...”

சுமத்திபாள, தலையைச் சொறிந்தவாறு சென்று மனைவியின் பார்வையிலிருந்து விடுபட்டு வேலிக்கு அப்பால் பாதையை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். சீலவதி தலையை உதறியவாறு திரும்பி சமையற்கட்டினுள் புகுந்தாள்.

சுமத்திபாள பெரும் நிம்மதி கிடைத்தவன் போன்று ஆடாது அசையாது அதே நிலையில் நின்று, இரவு உணவு வேளை நெருங்கும் வரை கற்பனையில் மூழ்கினான்.

அவனது தினசரி வேலைகள் ஒருசீரானவை. காலையில் நித்திரைவிட்டு எழும்புதல், சீலவதி அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழும்பி பெரிய மகளின் உதவியுடன் சந்திக் கடைக்கும் பாடசாலைச் சிற்றுண்டிச்சாலைக்குமாக அவிக்கும் இடியப்பங்களில் நான்கைந்தை உண்டு, சம்பலுடன் பொதி செய்து தரும் இடியப்பப் பொட்டலத்துடன் வேலைக்குச் செல்லல், மாலையில் திரும்பி வருதல், சாய்மணைக் கதிரையில் அமர்ந்து இரவு உணவு வேளை வரையில் கற்பனையுலகில் சஞ்சரித்து நேரத்தைக் கழித்தல், உணவு உண்ட பின்னர் முன்பக்க அறையில் பழைய கட்டிலில் புரண்டு நித்திரை செய்தல் போன்றவையே தினமும் அவன் செய்யும் வேலைகள்.

சுமத்திபாள குடும்ப, மூத்த மகன் ரஞ்சித் எட்டாம் தரத்தில் படிக்கிறான். மகள் ஆறாந் தரத்தில் படிக்கிறாள். இளைய மகள் நான்காம் வகுப்பில் படிக்கிறாள். பிள்ளைகளின் கல்வி நடவடிக்கைகளையும், ஐந்து பேர் கொண்ட குடும்பத்தின் சுமையையும் தாங்குவதற்கு சுமத்திபாளவின் சம்பளம் போதவே போதாது. எனினும் சீலவதியின் இடியப்ப வியாபாரமும் மற்றும் சில சிறுசிறு வருமான வழிகளும் சற்றுக் கைகொடுத்தன.

சீலவதி அதிகாலையிலேயே துயிலெழுப்புவாள். அவ் வேளை தொடக்கம் நள்ளிரவு வரையும் அவள் பம்பரம் போன்று சுழன்று வேலைகள் செய்வாள். மா இடித்து முடித்த கையோடு சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு இனிப்புப் பண்டங்கள் தயாரிப்பாள். அயல் வீட்டுப் பெண்மணியுடன் உரையாடு வாள். ஏனையோருக்கு உதவி உபகாரங்கள் செய்வாள். தேவையானபோது உதவிகள் பெறுவாள்.

மாதச் சம்பளத்தைக் கொண்டு வந்து மனைவியின் கையில் ஒப்படைத்து பொறுப்பிலிருந்து விடுபடும் சுமதிபாள, மறுநாள் காலை தொடக்கம், அவளிடமிருந்து பணம் பெற்றுக் கொண்டு வேலைக்குப் போவான். பிள்ளைகள் தேவையானவற்றை தந்தையிடமன்றி தாயிடமே கேட்பர். புத்தகம், பேனை, பென்சில், உடைகள், உபகரணங்கள் தேவையாயின் தாயிடமே கேட்பர். வீடுவாசல் பற்றியோ மனைவி மக்கள் பற்றியோ சுமதிபாள அலட்டிக் கொள்வதில்லை. எப்போதும் பிள்ளைகள் அவளிடம் கேட்கும் வேளைகளிலும் தாயிடம் போய்க் கேட்குமாறு அனுப்பி விட்டு, சாய்மணைக்கதிரையில் சாய்ந்தபடியோ, முற்றத்தில் உலவியபடியோ மாமரத்தடியே தென்னங்குற்றியில் குந்தியவாறோ காலத்தைக் கழிப்பான்.

“சீலவதி அக்கா...” என்று கூவியவாறு பெண்கள் மட்டுமன்றி அயலவர்களான ஒரு சில ஆண்கள் கூட சிலவேளைகளில் வீட்டுக்கு வந்து போகின்ற போதிலும் சுமத்திபாள அவற்றைக் காணாதவன் போன்று இருக்கப் பழகியுள்ளான்.

பாதி மூடிய கண்களுடன் தியானத்தில் மூழ்கி, தபசி போன்று அமர்ந்திருக்கும் சுமத்திபாளவின் முகத்தில் சிலவேளை புன்சிரிப்பு தவழுவதையும் காணலாம்.

பிள்ளைகள் சிறியவர்களாக இருந்தபோது அவன் அரிதாகவே இவ்வாறாகத் தியானத்தில் மூழ்கினான். எனினும் பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின் அதற்காக அவனுக்கு தாராளமாக நேரம் கிடைத்தது. பாதிக்கண்களை மூடிக் கொள்ளும் சுமத்திபாள கணப்பொழுதில் தனது மனதை ஒருமுகப்படுத்திக் கொள்வான்... சுமத்திபாள வேலை விட்டு வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறான். நெரிசல் பட்டு கூனிக்குறுகி பஸ்வண்டியில் வந்த சுமத்திபாள ஏழாங் கட்டைச் சந்தியில் இறங்கினான். மழை தூறத் தொடங்கியிருந்தது. தூறல் மழை... சுமத்திபாள தூறல் மழையைப் பொருட்படுத்தவில்லை. தூறல் மழையில் நனைந்தவாறே மண்பாதையூடாக வீட்டை நோக்கி வருகிறான். சிறிது தூரம் வரும்போது அவனது காலில் சற்றுப் பெரிய ஒரு பொட்டலம் தட்டுப்பட்டது. முதலில் அப்பொட்டலத்தை பொறுக்கியெடுத்துக் கொள்ள நினைக்கவில்லை. எனினும் அது

காலில் பட்டதால் ஏற்பட்ட உணர்வு காரணமாகத் திரும்பி வந்த சுமத்திபாள பொட்டலத்தைப் பொறுக்கிக் கொண்டான்.

நீர் சொட்டும் ஈரப் பொதியைக் கையிலெடுத்த சுமத்திபாள சற்றுமுற்றும் பார்த்தான். வெறிச்சோடிப்போன பாதையில் எவரையும் காணமுடியவில்லை. விரல்கள் படுவதால் கூட கிழிந்து விடக்கூடிய நிலையில் இருந்த பொட்டலத்தின் ஓர் ஓரத்தை சற்றுத் திறந்து குறையிருளிலேயே உள்ளே பார்த்தான். கடவுளே... நீல நிறப் பணநோட்டுக்கள்... ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்கள்... இளஞ்சிவப்பு நிற ஐந்நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள்... லட்சம்லட்சமாக... நனைந்து போன ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்கள்... ஐந்நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள்...

சுமத்திபாளவின் தொண்டை வறண்டது. பொதியை உடனே 'ஷொபிங்' உறையில் இட்ட, சுமத்திபாள வீட்டையடைகிறான்.

அவ்வேளை தொடக்கம் அந்த இரவு...! வாழ்க்கையின் பொன்னான இரவு...! லட்சலட்சமாக நோட்டுக்கள்... ஈரம் சொட்டும் நீலநிற ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்கள்... அலிபபாவுக்கும் நாற்பது திருடர்களுக்கும் கிடைத்த பொற் காசுகள் போல... சுமத்திபாள தான் அலிபபா! திருடர்கள் நாற்பதென்ன! ஒருவருமே கிடையாது...!

வீட்டினுள் நுழைந்த சுமத்திபாள அறைக் கதவு யன்னல் களை மூடினான். நோட்டுப் பொட்டலத்தை திறந்தான். சீலவதியை மட்டும்தான் அறையினுள் அனுமதித்தான். வியப்புடன் சிலையாக நிற்கும் சீலவதியின் கண்களை நேராக நோக்கிய சுமத்திபாள, "எப்படி இருக்கிறது வேலை" எனக் கேட்டான்.

உலர்த்திக் கொள்வதற்காக அறை முழுதும் கடதாசித் தாள்களை விரித்து ஆயிரம், ஐந்நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை அதில் பரப்பினான். அவ்வேளை தொடக்கம் சுமத்திபாள குடும்பத்தின் வாழ்க்கையில் புதிய அத்தி யாயம் தொடங்குகின்றது.

சுமத்திபாள புதியதொரு முச்சக்கர வண்டியின் உரிமை யாளர். அவன் சிகரற்றொன்றைக் கொளுத்தி வாயில் வைத்து முச்சக்கர வண்டியில் ஏறி மனைவி மக்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு உறவினர் வீட்டுக்குச் செல்கின்றான். வாடகைப் பயணங்கள்

செல்கின்றான். நண்பர்களைக் கண்டவுடன் ஒரு சுற்றுச் சுழன்று வாகனத்தை நிறுத்தி அவர்களை ஏற்றிக் கொள்கின்றான்.

மற்றுமொரு நாள் சுமத்திபாள ஏறியமர்ந்த பஸ்வண்டியின் மூலை ஆசனமொன்றில் சிறிய பொட்டலமொன்று இருந்தது. அவன் அதனைக் கையிலெடுத்தான். என்னும் வீடு வந்த பின்னரே திறந்து பார்த்தான். உள்ளே ஜொலிக்கும் நீலக்கற்களும் செம்மணிகளும் அவனது கண்களைக் கூசச் செய்தன. இந்த இரத்தினக் கற்கள் எப்படியோ அந்த இடத்துக்கு வந்து அதன் உரிமையாளன் வந்து சேரும்வரை காத்திருந்த அருமை! அது தொடக்கம் சுமத்திபாள குடும்பத்தினரின் வாழ்க்கையில் புதியதொரு அத்தியாயம் தொடங்கியது. அழகான வீடு, முச்சக்கர வண்டி... கடை...!

சுமத்திபாளவின் பாதிக்கண் மூடிய தியானம் பெரும்பாலும், சீலவதி பிள்ளைகளைக் கூவி அழைக்கும் ஒலியினால் கலையும்; அல்லது அவள் அவனை அழைக்கும் குரலினால் கலையும். சிலவேளைகளில் பிள்ளைகளின் சண்டையொலியும் அவனது தியானத்தைக் கலைப்பதுண்டு. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் சுமத்திபாள நாக்கு மேலண்ணத்துடன் அண்ணந்திருக்கும் நிலையிலேயே “சே...” என ஒலியெழுப்புவாள். சவர்க்காரக் குமிழி போல சிதைந்து போகும் கனவில் மேலுமோரிரு கண நேரம் லயித்திருக்கக் கிடைக்காமை குறித்துப் பச்சாத்தாபம் படும் சுமத்திபாள இடைஞ்சலேற்படுத்திய மனைவியையோ பிள்ளைகளையோ சகித்துக் கொள்ள முடியாத உணர்வுடன் எழுந்து அப்பால் செல்வான்.

“அப்பா கல்விச் சுற்றுலா போக...”

“பாடசாலையில்...”

“ஆம்... நாற்பது ரூபாய்... ஒருநாள்... அம்மா... உங்களிடம்... கேட்க...”

“அம்மாவிடம் சொல்லுங்கள்”

“அப்பாவிடம் கேட்டுப்...”

“அம்மாவிடம் சொல்லுங்களேன்...”

நழுவ முடியாத நிலையில் சுமத்திபாள பாதையிலிறங்கி நடந்து செல்கின்றான். இடைவழியே சந்திக்கும் ஓரிருவர் அவனோடு சிரிப்பேர தவிர பேச முனைவதில்லை. சுமத்திபாள அமைதியான, சிந்தனைவயப்பட்ட ஒருவன் என்பதைச் சகலரும் தெரிந்து வைத்துள்ளனர்.

இருநூறு ரூபாய் தேடிக் கொண்டு வந்து தரும்படி கணவனிடம் சீலவதி கேட்ட தினத்துக்கு மறுதினம் காலையிலும் அதே கோரிக்கையை கணவனுக்கு நினைவூட்ட வேண்டியிருந்தது.

“உண்மையிலேயே இருநூறு ரூபாய் தேடிக் கொள்ள முடியாதா?... ”

“இருநூறு ரூபாய்...!

சுமத்திபாள சேரட்டுப் பொத்தான்களை மாட்டியவாறு அவளது வார்த்தைகளையே உச்சரித்தான். இடையிடையே அங்குமிங்குமாக நரைமயிர்கள் வெளிப்படும் தலையையும், முழுமையாக நரைத்த குறு மீசையும் கொண்ட முகத்தின் தோற்றத்துடன் அவனது குரல் நன்கு பொருந்தியது. வாயோரங்களைத் தொய்ய விட்ட அவன் பாதையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தானேயொழிய அதற்கு அப்பால், இருநூறு ரூபாய் தேடிப்பெற முடியுமா முடியாதா என்பதைக் கூறவில்லை.

“மேசையை மாலையிலேயே வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து விடலாம். சுரபியல் ஓடாவினார் அதை வைத்துக் கொண்டு அதிகம் காத்திருக்கப் போவதுமில்லை...”

“ம்...ம்...”

சுமத்திபாள சீப்பை எடுத்து அதில் தேங்கியிருந்த அழுக்குகள் சிதறி எறியப்படும் வகையில் அதன் பற்களை நகத்தினால் நீவினான். சீலவதி அடக்க முடியாத சினத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென மறுபுறம் திரும்பிய அவள் ஒரே எட்டில் சமையற்கட்டினுள் நுழைந்தாள். அவளது பயணம் ஆவேசத்துடன் தீக்குளிக்கும் ஒருத்தியின் போக்கை நினைவூட்டியது.

அப்போது சமையற்கட்டிலிருந்து எழுந்த ஒலிகளும், ‘அம்மா...’ எனும் மூத்த மகளின் கூச்சலும், முற்றத்தில் இடியப்பப் பொட்டலம் கிடைக்கும் வரை காத்துக் கொண்டிருந்த சுமத்திபாளவை நிலைகுலையச் செய்தன. மீண்டும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக சட்டி முட்டிகள் தரையில் அறையப்படும் ஒலியும் இறுதியில் ஒப்பாரி ஓசையும் கேட்டன.

நான் படாதபாடுபட்டு... அம்மா... இடுப்பு ஒடிய அவதிப் பட்டு... கண்விழித்து... எவருக்கும் அக்கறை... காரியங்களை முடிக்க...அம்மோய்... பிள்ளைகளுக்கு மாற்ற உடுப்பு... இந்த மனிதனுக்கு...

ஒன்றுடனொன்று தொடர்பற்ற பொருள் விளக்கம் பெற முடியாத இந்தச் சொற்றொடர்களைக் கொண்ட புலம்பல் பத்து நிமிட நேரம் நீடித்தது. தாயார் மாக்குழையல் சட்டியை நிலத்தில் புரட்டி, இருந்த ஓரிரு சட்டிமுட்டிகளையும் தரையில் அறைந்து புலம்பத் தொடங்கிய பின்னர், மகளும் கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு விளக்கத்துடனோ விளக்கமின்றியோ அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

குழைத்த மாத்திரளைகள் தூசும் சாம்பலும் புரண்ட நிலையில் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்தன. பாதி அவிந்த இடியப்பப் பாணை அடுப்பில் சரிந்து கிடந்தது. தரையில் புரண்டு சென்ற இடியப்பத் தட்டொன்று கொல்லைப்புறத்தில் கிடந்தது.

பாடசாலை செல்லத் தயாராக இருந்த ரஞ்ஜித் முற்றத்தில் குத்துக்கல்லாக நிற்கும் தந்தையையும், சமையற்கட்டில் சட்டிமுட்டிகளை தரையில் அறைந்து புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் தாயையும் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின், “எல்லோருக்கும் மூளை குழம்பிப் போய்விட்டது” என்று தனக்குத்தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டு சமையற்கட்டின் வழியே முற்றத்தையடைந்து வெளியேறினான்.

சுமத்திபாள், பகலுணவுக்கான இடியப்பப் பொட்டலம் கிடைக்காத நிலையிலேயே, முற்றத்தில் இறங்கி, மீண்டும் திரும்பி வீட்டைப் பார்த்து, கனவில் நடப்பவனைப் போன்று, முற்றத்துக்குக்

குறுக்காகச் சென்று, வேலிக்கடவையைத் தாண்டி, மண் பாதை வழியே சென்று மறைந்தான். மகளோ, இளைய பிள்ளையோ பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை.

மாலையில் தேநீர் இடைவேளையின் பின்னர் சுமத்திபாள பெருமளவு முயற்சி செய்த பின்னர், இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். தன்னுடன் ஒன்றாக வேலை செய்கின்ற, எவருடனும் நட்புடன் பழகுகின்ற டேவிட் ஐ நெருங்கிய அவன் தயங்கித் தயங்கிப் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“எனக்கு... எனக்கு... ஒரு சின்ன... கைமாற்று... தேவைப் படுகிறது...”

ஒருபோதும் இவ்வாறான விடயங்கள் பற்றிப் பேசாத அமைதியான சுபாவமுடைய சுமத்திபாளவின் சொற்களை நம்பமுடியாதவன் போன்று வாய்பிளந்த நிலையில் சிறிது நேரம் நின்றிருந்த டேவிட்,

“கைமாற்று...?” என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான். ... ஆம்... ம்... எனது மனைவி...”

“எவ்வளவு...?”

“... இருநூறு ரூபாய்...”

டேவிட் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். “ம்... சுமத்திபாள, என்னிடம் இப்போது பணம் இல்லை... ஆனால், காவற்காரர் ‘கருணை’ யிடம் பணம் இருக்கும்... ஆனால் ஒரு விசயம்... அவன் பத்து வீத வட்டிக்குத்தான் கொடுப்பான்... பேசிப் பார்ப்போமா?

“நூற்றுக்குப் பத்து...”

சுமத்திபாளவின் தோள் மீது கையை வைத்த டேவிட், திடீரென ஏதோவொன்று நினைவுக்கு வந்ததைப் போன்று பேசினான்.

“நான் தேடித் தருகிறேன்... இப்போதுதான் நினைவுக்கு வந்தது... ஒருவர் இருக்கிறார்... அவர் ஒரு வேலைக்காக கொஞ்சம் பணம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்... அவரது வேலைக்கு இன்னும் காலம் இருக்கிறது. சம்பள நாளன்று தவறாமல் திரும்பிக் கொடுத்துவிட்டால் சரி...”

புதியதொரு நட்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் கிடைத்த மகிழ்ச்சி டேவிட்டின் சொற்களில் பொதிந்திருந்தது.

“ஆமாம்...ஆமாம்... சம்பள நாளன்று தவறாமல் திருப்பித் தருவேன். சுமத்திபாள ஆர்வத்துடன் கூறினாள்.

அன்று மாலை வேலை முடிவடையும் நேரம் நெருங்கும் போது சுமத்திபாளவின் கையில் செம்மஞ்சள் நிற நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் இரண்டு கிடைத்தன. அது சம்பளம் தவிர, வேறு வழியில் நீண்ட காலத்தின் பின்னர் அவனது கைகளில் பணம் கிடைத்த முதலாவது சந்தர்ப்பம். அவன் வேறு என்னுமில்லாத உற்சாகத்துடன் வீட்டை நோக்கி விரைந்தான். எனினும் வீடு கண்களில் படும் அளவுக்கு நெருங்கி வந்தவுடன் அவனது இதயத்துடிப்பு படிப்படியாக அதிகரித்தது.

சமையற்கட்டில் மா இடிக்கும் ஒலி கேட்கிறது. பிள்ளைகள் வீட்டினுள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். சுமத்திபாள சட்டையைக் கழற்றி கொளுவியில் தொங்கவிட்டான். சட்டைப் பையிலிருந்து நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் இரண்டையும் வெளியே எடுத்தான். சமையற்கட்டில் கதவுக்குப் புறமுதுகு காட்டியவாறு சீலவதி மா இடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கபில் நிற ரவுக்கை வியர்வையில் நனைந்து தொட்டம் தொட்டமாக கருநிறமாகக் காட்சியளிக்கிறது. அவள் நாளை காலையில் இடியப்பம் அவிப்பதற்காகவே மா இடிக்கிறாள் என்பது சுமத்திபாளவுக்குத் தெரியும். அவன் நிலையடிக்குச் சென்று அதில் சாய்ந்தபடி நின்று கொண்டான். தனது மனைவி குறித்து ஏற்பட்ட இரக்கத்தினால் அவனது கண்கள் பனித்தன. அவள் மா இடிப்பதை நிறுத்தி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சுமத்திபாள, இரு நூறு ரூபாய்களை ஏந்திய வலது கையை அவளை நோக்கி நீட்டினான்.

‘போட்டிக்கு ஒரு சித்திரம்’

(கஸ்கட்டிய 1994)

கீர்த்தி வலிசரகே

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

“வரைதல் தாளும் பஸ்டல் பெட்டியும் கொண்டு வந்து விட்டேன். இனி மகனுக்கு வேலை வரைவதுதான்...”

சுருட்டிக் கொண்டு வந்த வெள்ளை வரைதல் தாளையும் பஸ்டல் வர்ணப் பெட்டியையும் மேசை மீது வைத்த நான், மகனைப் பார்த்துக் கூறினேன்.

“ஏன் அப்பா...! ஒரு பஸ்டல்பெட்டி இருக்கிறது தானே! முடிந்துவிட்டது என நினைத்தீர்களா?”

புதிய பஸ்டல் பெட்டியைத் திறந்து பார்க்கும் மகனின் கண்கள் பிரகாசிக்கின்றன.

“இல்லை... புதியதொன்று இருப்பது நல்லதுதானே! நீங்கள் இன்று வரைந்தால் சித்திரத்தை நாளைக்கு தபாலில் சேர்க்கலாம். இன்று வரைய முடியாமற் போனால்... திங்கட்கிழமைதான் தபாலில் சேர்க்கலாம்... நாளை சனிக்கிழமை அல்லவா?... அப்படியானால் கடைசி வாரத்தில் தான் தபாலில் சேர்க்கக் கிடைக்கும்.”

யப்பானிய சித்திரப்போட்டிக்கு ‘நதுன்’ இனது சித்திர மொன்றை அனுப்புமாறு எம்மைத் தூண்டியவர் அமரஜீவ். அம்பாறைப் பிரதேசப் பாடசாலையொன்றில் சித்திர ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் அவர் ஸ்ரீமாவின் நெருங்கிய உறவினர்; ஒரு தடவை கொழும்பு வந்தபோது எமது வீட்டில் ஓர் இரவைக் கழித்த அவர், மகன் வரைந்த சில சித்திரங்களைக் கண்டிருந்தார்.

ஒரு வாரத்துக்கு முன் அனுப்பப்பட்ட கடிதம், ஸ்ரீமாவினது தங்கையின் வீட்டில் நடந்த பிரித் ஓதும் வைபவத்துக்குச் சென்று

திரும்பி வந்த பின், நேற்று முன்தினம் மாலையில் தான் எமது கைகளில் கிடைத்தது. ஜப்பானிய சித்திரப் போட்டி விண்ணப்பப்படிவமும் அறிவுறுத்தல் படிவமும் அதில் இருந்தன.

சட்டையைக் கழற்றிய நான், சமரஜீவ அனுப்பிய கடிதத்தையும், விண்ணப்பப்படிவத்தையும் அறிவுறுத்தல்களையும் மீண்டும் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரையில் அறிவுறுத்தல்களை வாசித்த எனக்கு, நான் கொண்டு வந்த கடதாசியின் அளவு தேவையான அளவிலும் பெரியது என்பது விளங்கியது. சித்திரம் வரைய முன்னர் கடதாசியை உரிய அளவுக்கு வெட்டிக் கொள்ள வேண்டும். நான் மேலதிகமாக உள்ள பகுதியை வெட்டி நீக்குவதற்காக கடதாசியை மேசை மீது விரிக்க முயற்சித்தேன். சுருட்டிக் கொண்டு வந்தமை யினால், பல தடவைகள் முயற்சித்தபோதும், அது முன்னர் போன்றே சுருண்டது. விரித்த கடதாசியைக் கைவிட்ட தும் அது மீள் சுருளுவதைக் கண்ட நதுன் வியப்புடன் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

“அப்பா... மீண்டும் செய்யுங்கள் அப்பா...” அது அவனுக்கு ஒரு விளையாட்டாகிப் போனது. “இப்படி மறுபுறமாகச் சுருட்டினால் சரி” எனினும் நதுன் உடனே கடதாசியைக் கையிலெடுத்து விளையாட ஆயத்தமானான். கடதாசியை மீண்டும் சில தடவைகள் இயல்பாகச் சுருள விட்டு மகிழ்வதே அவனது தேவையாக இருந்தது.

“பார்த்தீர்களா அப்பா. மெஷின் போல போகிறது”

“விளையாடியது போதும்... இனி அழகாக ஒரு சித்திரம் வரைய வேண்டும்... சரிதானே... நாளை காலையிலேயே தபாலில் சேர்க்க முடியுமானால் தான் நல்லது... இந்த மாதம் முப்பதாம் திகதிக்கு முன்னர் ஜப்பானுக்குச் சென்று சேரவும் வேண்டும். எதிர்வரும் முப்பதாந் திகதிதான் கடைசி நாள்.”

“சித்திரத்தை எப்படி அப்பா ஜப்பானுக்கு அனுப்புவது, பிள்ளைலா?”

“ஆம் மகனே, பிள்ளைல், எயார் மெயிலில்”

“ஜப்பானுக்குப் போய்ச்சேர எத்தனை நாள் செல்லும் அப்பா?”

“எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது மகன்; எப்படியும் ஒரு வாரமளவு செல்லும்... நாங்கள் நாளைக்கே சித்திரத்தை தபாலில் சேர்ப்போம்...”

“என்ன சித்திரம் அப்பா...?”

நதுன் எனது முகத்தை எட்டிப் பார்த்து ஆவலுடன் கேட்டான். அவனது கண்கள் அகல விரிந்திருந்தன.

“ஏன் மகனே நீங்கள் இப்போது வரையப்போகும் சித்திரத்தைத்தான்...”

“நான் வரையப்போகும் சித்திரமா?”

“ஆமாம்... நன்றாக வரையுங்கள்.”

உரிய அளவுக்கு தாளை வெட்டித் தயார்ப்படுத்திய பின்பு அதனை மேசையில் விரித்து வைத்த நான், “மகனே, இனி பென்சிலை எடுத்துக் கொண்டு வாருங்களேன்” நான் ஆர்வமுட்டும் வகையில் கூறினேன். நதுன் ஓடிச் சென்று புத்தகப்பையைக் கொண்டு வந்து புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாக குறுமேசை மீது வைக்கத் தொடங்கினான்.

“மகன்... என்ன வரையப் போகிறீர்கள்?”

எனது வினாவுக்கு விடையளிப்பதில் கவனஞ் செலுத்தாத நதுன், பென்சிலைக் கூர் செய்யத் தொடங்கினான்.

“என்ன வரையப் போகிறீர்கள் மகனே...?”

“இன்று அம்மா வர இரவாகுமா அப்பா...?”

நதுன் பென்சிலை மேசை மீது வைத்து விட்டு எனது தோளில் சாய்ந்தபடி கேட்டான்.

“இல்லை மகன்... அம்மா... இப்போது வந்து விடுவார்” நேற்றும் முந்தாநாளும் ஒபீசுக்குப் போகவில்லையல்லவா? வேலைகள்... இருக்கும்... சரி நீங்கள் சித்திரத்தை வரையுங்களேன்...”

நதுன் பென்சிலை எடுத்து அதன் கூர்முனையை கடதாசியில் மட்டுமட்டாகப்படுமாறு வைத்து மெதுவாக வட்ட வடிவத்தில்

இருபுறமாகவும் கொண்டு சென்றான். நான் அவ்விடத்தில் இருந்து நகர்ந்தேன். நான் கடைவீதிக்குச் சென்று தேவையான சில சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு ஏறத்தாழ ஒரு மணி நேரத்தின் பின் வீட்டுக்கு வந்தேன். ஸ்ரீமாவும் வந்திருந்தார்.

“எங்கே... மகன்... வரைந்தீர்களா?”

“ஐயோ அப்பா... நாளைக்கு வரைகிறேன்.”

வீட்டுக்கு வந்த நேரம் தொடக்கம் நதுன் தாயின் உடலிலேயே அணைகிறான். தாயிடம் கூறுவதற்கும் தாயிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் பல நூறு விடயங்கள் அவனிடம் உள்ளன.

“அம்மா... தெரியுமா...? மனோஜ்; மனோஜுக்கு கராட்டே தெரியுமாம்.”

“ஆ... உண்மையாகவா...?”

“பொய் அம்மா...”

“உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்...?”

“மனோஜ் என்னிடம் சொன்னான். உண்மையில் அவனுக்கு தெரியாதாம்... ஐந்தாம் வகுப்பு அண்ணன்மார் சண்டித்தனம் காட்டியதால் அப்படிச் சொன்னானாம்.”

“சண்டித்தனம்...”

“சண்டித்தனம் காட்டினால் ஓடும்போது கால்மாட்டுப் போடுவேன் என்று சுரங்க சொன்னான்... ஓடும்போது கால் மாட்டுப்போட முடியுமா அம்மா...?”

“எனக்குத் தெரியாது மகனே...!”

“நாளைக்கு காலையிலேயே என்னை ஸ்கூலில் விடுங்கள் அம்மா...”

“நாளைக்கு பாடசாலை நடக்காது, சனிக்கிழமை அல்லவா...”

“இல்லை இல்லை... திங்கட்கிழமைக்கு... சரிதானே!”

“ஐயோ மகனே, அம்மாவுக்குத் தாமதமாகும் அல்லவா? அப்பா கொண்டு போய் விடுவார் தானே!”

“அப்பா கேட்டடியில்தான் விடுவார். வகுப்புக்கு வர மாட்டார்.”

நதுன் கடைக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்தபடி தாயாரிடம் விடயங்களைக் கூறுகிறான். நான் எதுவும் கேட்காதவன் போல பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“சரி சரி, திங்கட்கிழமைக்கு அப்பா உங்களை வகுப்பிலேயே கொண்டு போய் விடுவார்.”

“கொண்டு போய் விடுவீர்களா அப்பா?”

“ஏன்... மகன் இப்போது பெரிய பிள்ளைதானே... இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில் தனியாகத்தான் போகவேண்டும்...”

நான் விருப்பமின்மையைக் தெரிவிக்கும் வகையில் அவ்வாறு கூறிவிட்டு தொடர்ந்தும் பத்திரிகையைப் பார்த்தேன். எனது விருப்பமின்மை, தன்னை வகுப்பு வரை கூட்டிச் சென்று விடுமாறு கேட்டமை காரணமாக மாத்திரம் ஏற்பட்டதொன்றா...?

“நீங்கள் வாருங்கள் அம்மா... அப்பா எவ்வாறு சொன்னாலும் வரமாட்டார்...”

“இல்லை மகன்... அப்பா வருவார்... அது சரி நீங்கள் போட்டிக்கு சித்திரம் வரைந்தீர்களா?”

“என்ன வரைவது அம்மா...?”

நான் பத்திரிகையில் கண்களைப் பதித்து அவர்கள் உரையாடலைக் கவனமாகச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“முன்பெல்லாம் எங்களிடம் கேட்டுத்தான் வரைந்தீர்களா?”

“நல்லது ஒன்றும் இல்லையே...”

“வரையுங்களேன்,... நாளைக்கு தெமட்டகொடை வகுப்பும் இருக்கிறது அல்லவா?”

“ஆம்...”

“வீட்டு வேலைகளைச் செய்தீர்களா மகன்?”

“செய்து முடித்துவிட்டேன்”

“வாய்ப்பாடுகள்...”

“எட்டாம் வாய்ப்பாட்டையும் பாடமாக்கி விட்டேன்”

சனிக்கிழமையும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கழித்து திங்கள் கிழமை விடிந்தது. நதுன் சித்திரத்தை வரைந்து முடித்த பாடில்லை. அது ஒரு சில கோடுகள் மட்டும் கீறிய நிலையில் இருந்தது. அந்தக் கோடுகள் கூட ஒன்றுடனொன்று தொடர்பற்ற தனித்த கோடுகளாகவே இருந்தன.

இரவு நித்திரைக்குப் போக முன்னர் இதைப் பற்றி ஸ்ரீமாஷடன் பேச முடிவு செய்தேன். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று நதுன் ஏன் சித்திரத்தை வரையவில்லை என்பது. மற்றையது, குறித்து தினத்துக்கு முன்னர் சித்திரத்தைத் தபாலில் சேர்க்க முடியாமல் போய்விடுமே என்ற அச்சம்.

“ஞாயிற்றுக்கிழமை வரைந்து முடிப்பான் என நான் நினைத்தேன்.” வரைய ஆயத்தமாவதை நான் கண்டேன். ஸ்ரீமா ஆச்சரியத்துடன் கூறினார்.

உண்மையில் நான் ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின்னர் போய்ப் பார்த்தபோதும் ஒரு சில கோடுகள் மட்டும்தான் கீறியிருந்தான்.

“ஓரே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. வரைவதில் கரிசனை காட்டவே இல்லை...”

“பாடசாலை விட்டு வந்து வரைவதாக இன்று காலையில் சொன்னான்.”

“ஆமாம். பாடசாலை விட்டு வந்தவுடன் சித்திரம் வரையத் தொடங்கியதாக அம்மா கூறினார்...” ஆனால் வரைந்ததாகத் தெரியவில்லை. பிறகு மாலையில் வகுப்புக்குப் போய்விட்டு வந்து ராஜிதவுடன் விளையாடியிருக்கிறான்.

“சரியான பிள்ளைதான்...”

நாம் இருவரும் சித்திரப் போட்டியை ஒரு கணம் மறந்து, நதுன் நிம்மதியாக நித்திரை செய்வதைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். வயது ஒன்பது வருடங்களான போதிலும் இன்னமும் ஒரு குழந்தை போல எங்கள் அரவணைப்பை நாடுகிறான்.

ஸ்ரீமா மென்மையாக அவனது தலையை வருடும்போது நான் மெதுவாக குனிந்து மகனின் கழுத்தை முத்தமிட்டேன்.

‘நதுன் சித்திரத்தை வரைந்து முடித்திருப்பான்’ எனும் பெரிய எதிர்பார்ப்புடன் நான் செவ்வாய்க்கிழமை மாலையில் வீடு வந்தேன். எனினும் சித்திரம் முதல் நாள் இரவு இருந்த அதே நிலையில் ஒரு சில கோடுகளுடன் மாத்திரம் காட்சியளித்தது. நதுன் மாலை ரியூசன் வகுப்புக்குச் சென்றான். பாடசாலையில் வழங்கப்படும் வீட்டுவேலைகள் பற்றி கவனஞ் செலுத்துவதற்குக் கூட எமக்கு நேரம் இல்லாமையால், அயற்புற வீடொன்றில் நடத்தப்படும் இந்த வகுப்புக்கு அனுப்புவதால் அக்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடிந்துள்ளது.

“இந்தப் பிள்ளை இன்றைக்கும் சித்திரத்தை வரைய வில்லையே...” “சே... இனி அனுப்பியும் புண்ணியமிருக்காது... குறைந்தபட்சம் நாளைக்கேனும் தபாலில் சேர்க்கலாம் என நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

“என்னவோ தெரியாது... நன்றாக வரைந்து கொண்டிருந்த பிள்ளை. கண்ணாறு, வாயுறு பட்டுப்போய்விட்டதோ என்னவோ? பேயோட்டி சுமத்திபாளவுக்குச் சொல்லி தண்ணீர் கொஞ்சம் மந்திரித்துத் தெளித்தால் நல்லது.” ஸ்ரீமாவின் தாய் ஆச்சரியத்துடன் கூறினார்.

“இது நிக்கரவெரட்டியா போகிற காலம்... இந்தச் சனிக்கிழமையும் இரண்டு குழுவினர் போகிறார்களாம்... போதீபூசை சிறப்பாக நடக்கும்... இவர்களுக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் புரிவதில்லையே”

ஏறத்தாழ ஒரு மணித்தியாலத்துக்குப் பின்னர் மாலை வகுப்பு முடித்து மகன் திரும்பி வருவது. வேலியோரத்தில் நின்று பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனது கண்களில் பட்டது.

“அப்பா... எங்கள் பாடசாலைக்கு அருகே ‘சேர்கஸ்’ ஒன்று இருக்கிறது அப்பா... மிருகங்களும் உள்ளனவாம்... போவோமா அப்பா...?” கலைந்து நெற்றியில் விழுந்த மயிர்க்கற்றையை சரிசெய்தவாறு அவனது புழுதி படிந்த கால்களின்மீது

பார்வையைச் செலுத்திய நான், “போய் முகங் கைகால் கழுவிக்கொள்ளுங்கள்... வகுப்பிலும் புழுதி விளையாட்டுத்தான் இல்லையா...” என்றேன்.

நதுன் கணப்பொழுதில் வீட்டினுள் நுழைந்தான். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் பாட்டியும் பேரப்பிள்ளையும் வீட்டினுள் இருந்து உரையாடுவது எனது காதுகளை எட்டியது.

“சித்திரத்தை வரைந்தீர்களா என அப்பா கேட்டார்.”

“பொய் சொல்ல வேண்டாம் பாட்டி”

“பாட்டி பொய் சொல்லவில்லை... அப்பா இப்போது உங்களிடம் கேட்பார்...”

“இல்லை... நாங்கள் சேர்கஸ் பார்க்கப் போகிறோம்.”

“சர்கஸ் பார்க்க”

“‘சர்கஸ்’ இல்லை பாட்டி ‘சேர்கஸ்’... நான் அப்பா விடம் சொன்னேன்...”

“அப்பா கூட்டிப் போகத்தான் போகிறார்... அவ்வளவு சொல்லியும் இன்னும் சித்திரத்தை வரையவில்லையே...”

“சரி பாட்டி பாருங்களேன், நானும் அம்மாவும் அப்பாவும் போவோம்... பாட்டியும் வருவீர்களா?”

“ஐயோ... எனக்கு என்ன சர்கஸ் வேண்டியிருக்கிறது?”

“கணக்குச் செய்யும் நாயொன்றும் இருக்கிறதாம்... பாட்டி...”

“வரவேற்பறை வழியே ஓடிவந்த மகன், வாசலில் நான் அமர்ந்திருந்த கதிரையின் ஒரு பக்கமாக வந்து எனது தோளில் நாடியைப் புதைத்துக் கொண்டான்.”

“போவோமா... அப்பா...?”

“எங்கே... மகனே...?”

“சேர்கஸ் பார்ப்போமா அப்பா...”

“மனோஜ் வீட்டு ஆட்களும் பார்த்திருக்கிறார்கள்”

“இனி அதுக்கு என்ன...?”

“அம்மாவும் நானும்... அப்பாவும் போவோமா... அப்பா...?”

“இங்கே வாருங்கள்” எனக் கூறிய நான் உடலோடு ஒட்டிக் கொள்ள முனையும் அவனை நேராக நிறுத்தி, அவனது கண்களை நேருக்கு நேர் நோக்கினேன்.

“சித்திரத்தை வரைந்தீர்களா...?”

நதுன் உடனே மறுபுறம் பார்த்துக் கொண்டான். எதிர்பாராத வகையில் கடுமையான ஓர் அடி விழுந்ததுபோல அவனது முகம் சுருங்கிப் போவதை நான் கண்டேன்.

“ஏன் மகனே... சித்திரத்தை எப்போது அனுப்புவது...?”

நான் சினத்துடன் பேசுகிறேன் என்பதை நானாகவே உணர்ந்த கொண்டேன். உடனே இயல்பு நிலையை அடைய முயற்சித்தேன்.

“ஏன் மகனே... நீங்கள் அதனை வரையவில்லை...?”

அப்போது மகன் அப்பாவிபோன்று தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான். அவனது பெரிய கண்கள் சிவந்து மினுமினுப்பதைக் கண்டேன். நான் அதற்கு மேலும் சித்திரம் பற்றி அவனிடம் விசாரிக்கவில்லை.

மறுநாள் மாலை நாம் சேர்கஸ் காட்சியைப் பார்க்கப்போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நதுனின் வேண்டுகோள் காரணமாக ஸ்ரீமாவும் அரைநாள் லீவில் நேர காலத்துடனேயே வீடு வந்தார். அப்பாவுடன் போய் ‘சேர்கஸ்’ பார்த்து வருமாறு மகனுக்குக் கூறியபோதும் அவனை அதற்கு இணங்க வைக்க முடியவில்லை. அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் இடையே அமர்ந்து ‘சேர்கஸ்’ பார்ப்பதே அவனது தேவையாக இருந்தது. ஒருபோது கைதட்டியவாறும், மற்றொருபோது கொக்கரித்துச் சிரித்தவாறும் சேர்கஸ்காரர்களின் வீரதீரச் செயல்களையும் கேளிக்கைகளையும் பார்த்த அவள் அன்று மாலையில் பெற்ற மகிழ்ச்சியை இரவு நெடுநேரங் கழித்து நித்திரைக்குச் செல்லும் வரையிலும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நான் சமரஜீவாவுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். சித்திரப் போட்டிக்கு வேண்டிய விண்ணப்பப்படிவமும் தகவல்களும் அனுப்பியமைக்கு நன்றி தெரிவித்த அக்கடிதத்தில், சித்திரப் போட்டிக்கு சித்திரம் அனுப்பவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. அது குறித்து அவர் கவலைப்படக்கூடும் எனக் கருதியமையினாலேயே அதனை நான் குறிப்பிடவில்லை.

மேலும் ஒரு வார காலம் கழிந்த நிலையில் சித்திரப் போட்டி பற்றி சிறு சுவடு கூட எமது உள்ளங்களில் நிலைத்திருக்க வில்லை. வழமைபோன்று நாங்கள் கழியத் தொடங்கின.

அன்று மாலை சில துணிமணிவகைகள் வாங்க வேண்டியிருந்ததால் நானும் ஸ்ரீமாவும் பொரளை கடைத் தொகுதிக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. நாம் வீடுவரும்போது மாலை நான்கு மணி கழிந்திருந்தது.

“மகன் எங்கே...?”

“மகனைக் காணாத ஸ்ரீமா முற்றத்தில் நின்றவாறே தாயிடம் கேட்டாள்.”

“உள்ளே இருக்கிறான்... இன்றைக்கு விளையாடப் போக வில்லை...”

“எமக்குப் புறமுதுகு காட்டியவாறு மேசை மீது விரிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் கடதாசியில் நதுன் பஸ்டல் குச்சியினால் வர்ணந்தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். நான் பையைக் கீழே வைத்து அவனின் பின்புறமாக நின்று கொண்டேன். ஒரு கணம் தலையைத் திருப்பி என்னைப் பார்த்த அவன், “பொறுங்கள்... அப்பா...” எனக் கூறி துரிதமாக மற்று மொரு பஸ்டல் குச்சியைக் கையிலெடுத்து வர்ணந் தீட்டுவதில் மும்முரமானான்.

சிவப்பு, மஞ்சள், நீல நிறங்களும், ஊதா, கபில நிறங்களும், கண்ணைக் கொள்ளை கொள்ளும் வகையில், ஒருபோது ஒன்றையொன்று விஞ்சி வெளிப்பட்டும், மற்றொரு போது கலப்பு நிறங்களாகவும் காட்சியளித்தன. கணப் பொழுதில், வெவ்வேறு நிறப்பொட்டுக்களும் கோடுகளும் அவற்றுக்கேயுரிய உருவங்களைப் பெறத் தொடங்கி ஈற்றில் சேர்கஸ் கொட்டகையில் ஊஞ்சலாடும் ஒருவரின் உருவம் வெளிப்பட்டது.

ஸ்ரீமா குனிந்து மகளின் உச்சந்தலையை முத்தமிட்டார். அவன் உடனே தலையைச் சரித்தவாறு “ஐயோ... கொஞ்சம் பொறுங்கள் அம்மா...” என்றவாறு மீண்டும் தனது வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

எனது தொண்டை கனத்தது. கண்கள் பனித்தன. பிள்ளைக்குச் சுயாதீனமாக வரைய இடமளிக்க வேண்டும் என்பதையும், சித்திரத்தைப் பின்னர் பார்த்து ரசிக்க வேண்டும் என்பதையும் உணர்ந்தேன். “பின்பு பார்ப்போம்” என இரகசியமாக ஸ்ரீமாவிடம் கூறிய நான், உடனே மேசையை விட்டு நீங்கிச் சென்றேன்.

கமல் பெரேரா

‘திருகோணய’ ‘கந்து யாய நிசலய’ ‘ரெயின் பஹன் நொவீ’
 ‘நிக்மயாம’ போன்ற இலக்கியப் படைப்புகளை எழுதியுள்ள இவர்
 சிறுகதைக்கான சாஹித்திய விருது பெற்றுள்ளார். வங்கி
 ஊழியராக சேவையாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ள இவர் சுதந்திர
 ஊடகவியலாளராக கடமையாற்றி வருகிறார்.

‘ராஜினி வந்து சென்றாள்’

கமல் பெரேரா

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

“டிரிங் ட்ரிங்” டெலிபோன் ஒலிப்பது கேட்டது. நான் புத்தகமொன்று வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். வாசிப்பதை நிறுத்தி விட்டு டெலிபோன் பக்கம் போக எனக்கு சோம்பலாகவிருந்தது. காந்திக்கு அல்லது சின்னமகளுக்குத் தான் அநேகமாக இந்த நேரத்தில் அழைப்பு வரும். அவர்களில் ஒருவர் அங்குவர இடமளித்து நான் கேட்காதது போலிருந்தேன். உள்ளறையிலிருந்து சாலைக்கு வரும் சின்னவளின் காலடிச்சத்தம் கேட்டது. உயர்தரப் பரீட்சை எழுதி விட்டு பெறுபேறுக்காகக் காத்திருக்கும். அவளது தோழிகள் நேரம்காலம் பார்க்காமல் தொடர்பு கொள்வார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே பல்கலைக்கழக பிரவேசத்துக்காகக் காத்திருக்கின்றனர்.

“அப்பாவுக்கு” ரிஸீவரைத் தூக்கியபடி சின்னவள் அழைத்தாள். வாசித்துக் கொண்டிருந்த நான் விரும்பியும் விரும்பாமலும் அப்பக்கமாகச் சென்றேன்.

“Hello wije..... can you make me out” அங்கிருந்து ஒலித்தது ஒரு பெண்குரல். சரளமாக ஆங்கிலம் உதிர்த்து இப்படிக்கதைக்கும் பெண் யார்? சிறிது நேரம் யோசித்தேன்.

“ஐயோ ஐயோ இப்படித்தான்..... ஞாபகம் இல்லை அல்லவா?” என்று மிக்க அன்புடன் சொல்லிச் சிரித்தாள்.

“ராஜி” எனது நினைவு விழித்துக் கொண்டது. அவள் இலங்கைக்கு வந்ததும் உடனடியாக தகவல் சொல்வதாக கடைசிக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“ராஜீ எங்கிருந்து பேசிறீங்க?” எனது நரம்புகள் மெல்லக் கிளர்ந்தெழுந்தன.

“வேறெங்குமல்ல.... இலங்கையில் தான். ஸ்ரீலங்கா..... ஹி.....ஹி” கட்சியில் வேலை செய்த நாட்களைப் போன்று நன்றாகச் சிங்களம் கதைத்தாள்.

“அப்படியென்றால் நீங்கள் உண்மையிலேயே வந்திட்டங்களென்ன? அதுசரி..... நீங்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறீங்க?” மிக விரைவாக அவளைச் சந்திப்பதற்கு எனது மனம் துடிதுடித்தது.

“பம்பலப்பிட்டிய பிளட் தெரியுந்தானே? Block- B..... Number 128:.. Can you come this way tomorrow morning..... ம்.... நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.... சரிதானே?”

“Sure Madam..... நான் இப்போதென்றாலும் நான் வரத் தயாராக இருக்கிறேன்.” நான் சிரித்தேன். ராஜினியும் சிரித்தாள். எனது மனம் மகிழ்ச்சியால் பூத்தது. நான் கனவுலகில் சஞ்சரித்தேன்.

நான் ஒரே மூச்சில் படிகளில் ஏறிச் சென்றேன். இலக்கம் 126.....127..... கடந்து விட்டன. நான் அழைப்பு மணியில் விரல் பதித்தேன். டிரிங்.....டினர்.....டினர்.....டினர்..... ராகம் மிகுந்த ஒலி உள்ளே எழுந்தது. உள்வாசல் படியில் அவளது முகம் வெளிப்பட்டது. ஒரேயடியாய் அவளைப் பார்ப்பதற்கு என்னிரு கண்களும் போதவில்லை. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த அதே இளமை..... ராஜினியின் முகத்தை நான் கல்லாய்ச் சமைந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“விஜே.....”

ராஜினியின் முகம் மலர்ந்தது. சிறிது கூட மாற்றமில்லை. after ten years.....do.....come.....in. எப்பொழுதும் அவளது புன்னகையை அழகூட்டிய பற்கள் வழமை போல் பிரகாசித்தது. பரிவார இயந்திரம் போல் நான் அவளது பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தேன். சிறிய சாலையில் சுகமான கதிரையொன்றில் என்னை அமரச் செய்தாள். அவள் எனதருகிலேயே ஆசனமொன்றைப் போட்டுக் கொண்டாள்.

“மீண்டும் இலங்கைக்கு வருவீர்களென்று நானென்றால் நினைக்கவேயில்லை.” கதையை எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பதென்று என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

“நான் இலங்கையிலிருந்து விருப்பத்தோடு போகவில்லை விஜே..... சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் திரும்பவும் வந்தது அதனால்தான்.” ராஜினியின் கண்கள் பெருமகிழ்ச்சியால் துடித்தது..... பிரேமுடன் கூடிய பாரமற்ற மூக்குக் கண்ணாடியை அவள் அணிந்திருந்தாள். அது அவளது முகத்துக்கு இயல்பான கலையழகை வழங்கியது. ராஜினி அந்நாட்களில் கூடத் தலைமுடியை நீளமாக வளர்க்கவில்லை. இப்பொழுது முன்பைவிடக் குறைந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. அவள் குட்டையான ஸ்கேட் அணிந்திருந்தாள். அதனுடாக வெளிப்பட்ட அவளது கால்கள் என்னை நோக்கியிருந்தன. நான் கண்காட்சிக் கூடத்தில் ஒரேயொரு ரசிகனாய் அவளைப் பார்த்தபடியிருந்தேன்.

“என்ன பார்க்கிறீங்கள்..... நான் கிழவியாகி விட்டேனென்றா.....? ஹி.....ஹி.....” எனது கண்களின் கள்ளத்தனத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாற் போல் ராஜினி குலுங்கிச் சிரித்தாள். “றுதைநய அடைய வபாவ உழசநெச. நீங்க உதவி செய்வதென்று சொன்னதால் தான் வந்தேன்.” அவள் எழுந்து வந்து எனது தோளில் கைவைத்தாள். “இனி என்ன குடிக்கிறீங்க? சூடாகவா, கூழாகவா?” அவள் லாவகமாகக் கேட்டாள். நான் எதுவும் சொல்லாமல் அவளது விருப்பத்திற்கு இடங்கொடுத்து மேலே ஒரு பக்கமாகத் திரும்பிச் சிரித்தேன்.

நாங்கள் காலி வீதிக்குச் சென்று திரிவீலரொன்றில் ஏறினோம். கார் ஒன்று கூலிக்கு எடுப்பதே அவளது முதற் தேவை. அவளுக்கு இப்பொழுது சர்வதேச சாரதி அனுமதிப்பத்திரமுண்டு. அவள் மேற் கொள்ளவிருக்கும் கடமையின் தன்மைக்கு, காரொன்று கூலிக்கெடுப்பது மிகவும் அவசியமானதென ராஜினி சொன்னாள். நாங்கள் ராஜாவைத் தேடிச் செல்கிறோம். முன்பு மருதானையில் கராஜோன்று நடத்திக் கொண்டிருந்த ராஜா, இப்பொழுது அதற்கு மேலதிகமாக ஷசயதய சநவெய உயச ளநசஎைஉந’ என்ற பெயரில் கூலி வாகன சேவையொன்று ஆரம்பித்துள்ளான். முன்பு

“நான் தனியே எங்கும் செல்வதை அவள் விரும்புவதில்லை..... யாழ்ப்பாணம் போறதாகச் சொன்னால் தன்னையும் மகளையும் கூட்டிச் செல்லுமாறு நிச்சயமாகச் சொல்வாள்.”

யாழ்ப்பாணம் பற்றிச் சொன்னால் காந்தியின் முகம் மாறும் விதம் என் கண்களுக்குள் தெரிந்தது.

“உங்களதும் எங்களதும் கலாசாரங்களில் காணப்படும் நல்லதும் கெட்டதும் அதுதான். தனிப்பட்ட விருப்பமென்று ஒன்றையும் வைத்துக் கொள்ள முடியாது..... ஆனால் மேற்கத்தேய நாடுகளில் காணப்படும் குடும்பப் பிரச்சினைகள் பக்கம் பார்க்கும் போது எங்களது கலாசாரங்களில் இருக்கின்ற இத்தகைய வரம்புகள் நல்லதென்றும் தோன்றுகிறது.” ராஜினியிடம் அந்நாட்களில் உள்ளகக் கூட்டங்களின் போது காணப்பட்ட தர்க்கத் திறன் இன்னும் அதேவிதமாகக் காணப்படுவது எனக்குப் புதுமையாவிருந்தது. அவளுடன் சிங்களவர்கள் பலர் வேலை செய்வதாக அவள் எழுதியது ஞாபகமுண்டு. ராஜினி அவர்களுடனும் இவ்விதமாகக் கதைக்கக் கூடும்.

“ராஜி..... எங்கள் கட்சி தவறுவிட்ட இன்னொரு இடம்தான் நீங்கள் சொன்ன கலாசாரப் பக்கம்..... அவர்கள் எங்களுக்கு பெளதிக வாதத்தையும் பிழையான விதத்தில்தான் விளங்க வைத்தார்கள். எங்களுக்க எங்களது சம்பிரதாயங்களை..... அதாவது டிரடிசன்ஸ் பக்கமாகப் பார்க்க சொல்லித் தந்ததும் வெறும் கற்பனையான விடயம் என்ற பாங்கில்தான்.....”

ராஜினியின் உரையாடலுக்கு எனது அரசியல் பண்டகசாலையின் கதவுகள் திறந்து விடப்பட்டது போல் விளங்கியது. இருந்தும் யாழ் பயணம் தொடர்பாக காந்தியுடன் ஏற்படக் கூடிய பிரச்சினை பற்றி நினைவு எழும்போது எனது மனம் பின்னிற்கும். ராஜினி என்னைப் பற்றி எதிர்பார்ப்புடன் இருக்கிறாள். அவளது எதிர்பார்ப்பையும் உடைக்காமல் காந்தியின் மனதையும் வெல்லும் கடினமான பாதையைக் கடப்பது எப்படியென சிந்திக்கத் தொடங்கினேன்.

இங்கிலாந்திலிருந்து வருகை தந்துள்ள நண்பனின் ஆய்வுக்கு

உதவியாளராக நான் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளதாக காந்தியிடம் புகழ்ச்சியாகச் சொன்னேன். நான் எதிர்பார்த்தது போலவே போவதாயின் தன்னையும் மகளையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு சொன்னாள். மேலதிக ஆட்களை அழைத்துச் செல்வதால் எங்களது ஆய்வுக்கு தொந்தரவாக அமையுமென அவளுக்குத் தெளவுபடுத்தினேன். அது பாதி உண்மையானதும், பாதி பொய்யானதுமாகும். எனது சேவைக்காக நல்ல கொடுப்பனவு கிட்டுமென்ற போதும் அதை அவள் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ராஜினியிடம் கிடைத்த பரிசுப் பொருட்களை கொண்டு வராமலிருந்திருக்கலாம். அந்தப் பொருட்கள் தொடர்பாகக் கடுமையான குறுக்கு விசாரணையைக் காந்தி நடத்தினாள்.

“அவர் மனைவியுடனா வந்திருக்கிறார்?” காந்தி கேள்வி எழுப்பினாள்.

“அவர் டிவேவாஸ் செய்த ஒருவர்.” பாலத்தைத் தாண்டும் மனிதனைப் போல் மிகவும் கவனமாக நின்றேன்.

“ஆனாலும் இந்தப் பரிசுப் பொருட்களென்றால் பெண்ணொருத்தியின் தெரிவு போலிருக்கிறது. உங்களுக்கு கைக்கடிகாரம்..... எனக்கே பேக் ஒன்று..... மகளுக்கு ஸென்ட்.....டொ.பி..... சொக்கிலட்..... மிகமிக யோசித்து தெரிவு செய்தவை.” காந்தி கண்களைச் சுருக்கி என்னைப் பார்த்தாள்.

“அங்குள்ள கடைகளில் இப்படியான பொருட்களை தெரிவு செய்யக் கூடியவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள்.” நான் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் சொன்னேன்.

“ஏன் அந்த மனிதனை சோறு கொஞ்சம் சாப்பிடவாவது அழைத்து வரவில்லை.” காந்தி எனக்குக் ஹின்ட் அடித்தாள்.

“அவர் ஃபுல்டைம் புரோகிராமில் இருக்கிறார். நான் கதைத்தேன். போவதற்கு முன்பு வந்தேறிவிட்டுச் செல்வார்.” நானொரு எழுத்தாளனும் பத்திரிகையாளனுமென்பதை காந்தி மறந்து விட்டமை எனது பாக்கியம் தான்.

“சின்னவளை அங்கே கெம்பஸில் போட்டுக் கொள்ள முடியுமாவென்று, போய்வரும் பயணத்தில் சும்மா கேட்டுப் பாருங்களன்.” சிவப்பு விளக்கணைந்து மஞ்சள் ஒளி விழும்போது எனது மனதிலேற்பட்ட நிம்மதி சொல்லி முடிக்க இயலாதது. இருந்தும் அவளுக்குள் வாழும் அப்பாவிப் பெண்ணை ஏமாற்றுவதையிட்டு மனச்சாட்சி என்னைக் குற்றம் சாட்டியது.

“ராஜினிக்கு ஸ்டியரிங் நன்கு பரிச்சயமானது. காலையில் பிரதான பாதை அமைதியாகக் காணப்பட்டதால் ஓரளவு வேகத்தோடு காரைச் செலுத்தினாள். மற்றப்படி தூரப் பயணத்திற்கு பொருத்தமான சொகுசு வாகனத்தைத் தான் ராஜா எங்களுக்குத் தேடித் தந்தான். அவளுக்குத் தூக்கம் வருவதால் குருநாகலில் வைத்து எனக்குச் சாரதி ஆசனத்தைப் பொறுப்பளித்தாள். வாகனம் செலுத்தப் பழகிக் கொண்டமை கட்சியில் வேலை செய்ததால் கிடைத்த ஓர் இடைப்பயன். ராஜாவை எனது குழுவில் இணைத்துக் கொண்டதால் கட்சி எனக்கந்த சந்தர்ப்பத்தைத் தந்தது.”

“புரட்சிவாதியென்றால் பிளேனைக் கடத்துவதற்கும் தயார் நிலையிலிருக்க வேண்டும்.” எனக்குக் கியர் தடுமாற்றத்தைத் தரும்போது ராஜா சொல்வது திடீரென்று ஞாபகத்திற்கு வந்து என்னைச் சிரிப்பூட்டியது.

ராஜாவின் வாய் வீரத்தால் எடுத்த டிரைவிங் லைசன் வேலை நிறுத்தத்தால் வேலையற்றுப் போனபின் மிகவும் பிரயோசனமாக அமைந்தது. ஒரு ஜப்பானியரின் கார்ச் சாரதியாக என்னை நிறுத்தியதும் ராஜாதான். ஜப்பான்காரன் எனக்கு நல்லதொரு சம்பளம் தந்தான். அவர் ஜப்பானுக்குப் போன பின்புதான் நான் பத்திரிகை வியாபாரத்துக்கும் புத்தகமெழுதவும் தொடங்கினேன்.

“விஜே டிரைவிங் தெரியாதிருந்தால் நான் பெரிய கஸ்டத்தில் விழுந்திருப்பேன்.” ஏ-9 பாதையில் குன்று குழிகளில் வாகனம் ஆட்டம் காணும் வேளையில் ராஜினி சொன்னாள். வவுனியா தாண்டும் போது சுற்றுப்புறம் மெல்ல மெல்ல மாறத் தொடங்கியது. யுத்த பூமியின் அடையாளங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கண்களில் விழுந்தது. வவுனியாவைத் தாண்டும் போது சுற்றுச் சூழல் மெல்ல மெல்ல மாற்றமுறத் தொடங்கியது. யுத்தபூமியின்

அடையாளங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கண்ணெதிரே மின்னியது. ஓமந்தை கடைசி ராணுவக் காவலரணுக்குள் நாங்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தோம். ஒரு வீரர் எங்களது தஸ்தாவேஜுக்களைப் பரிசீலனை செய்தார். அவனது விபரம் கோரும் பார்வை ராஜினிக்கும் எனக்குமிடையே பலமுறை சலனித்தது. அவனது பின்னால் வரும்படி எமக்குச் சமிக்ஞை தந்து விட்டு பின்பக்கமாகவுள்ள அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்தான். ஏதாவது பிரச்சினையா என்று கேட்குமாப் போல் எனது முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“Is your home town Jaffna?” சிறு அறையில் அமர்ந்திருந்த இராணுவ அதிகாரியின் கண்கள் ராஜினியின் பாஸ்போட்டில் லயித்திருந்தது.

“நான் யாழ்ப்பாணத்தில் தான் பிறந்தேன்..... பிரச்சனை காலத்தில் கொழும்புக்குச் சென்றேன்.... அதன் பிறகு இங்கிலாந்தில்” ராஜினி பயமின்றி இயல்பாகக் கதைத்தாள்.

“I am sorry.....” ராணுவ அதிகாரியின் கண்கள் ராஜினியின் முகத்தில் பதிந்தது. “எங்களுக்குத் தமிழ் தெரியாதது போல் உங்களுக்கும் எங்கட மொழி தெரியாதென்று நினைத்தன்.” அவனது முகத்தில் வெட்கம் கலந்த சிரிப்புப் பரவியது. தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து மீண்டும் ராஜினிக்கு பாஸ்போட்டைக் கொடுத்தார்.

“மிக்க நன்றி.” கைகொடுத்துச் சிரித்து அதிகாரியை உபசரித்தாள் ராஜினி.

“நான் விஜேரத்ன..... சுதந்திர பத்திரிகையாளன்....” என்னுடைய கையும் ராணுவ அதிகாரியை நோக்கி நீண்டது. வரும் போது நான் ராணுவ வீரரின் முதுகில் தட்டினேன். அவனது முகத்திலும் அன்பான புன்னகை. காரின் பின்பக்க பிரயாணப் பையிலிருந்து இரண்டு அப்பிள் பழங்களையெடுத்து அவனிடம் கொடுத்தாள் ராஜினி.

“யுத்தத்துக்கான ஒரு காரணத்தை அந்த ஓ.பிஸர் சரியாகச் சொன்னார்.” ராஜினி மீண்டும் சாரதி ஆசனத்திற்கு வந்தாள்.

“இனி நான் டிரைவிங் செய்றன். இதிலிருந்து அவங்களின் ஏரியா இல்லயா?”

“அவங்களுடையதல்ல உங்களுடையது.”

“We are exilests. What's the tamil version for it?” ராஜினி தனது கையிலிருந்த அப்பிளை எனது வாயருகே நீட்டினாள்.

“புலம்பெயர்ந்தோர்.” நான் அப்பிள் துண்டொன்றைக் கடித்துக் கொண்டேன்.

“விஜே நாங்கள் இருசாராரும் எங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்க முயற்சிக்கிறோம்.... ஆனால் எங்களுடைய இரண்டு மொழிகளையும் பரஸ்பரம் கற்பிக்க முயற்சிப்பதில்லை. இந்தத் தொடர்பாடல் தடை இருக்கும் வரை இருசாராரையும் ஒற்றுமைப்படுத்துவது கட்டம் விஜே.” ராஜினியின் குரலில் களைப்புத் தெரிந்தது.

“அட்டா உங்களுக்கு நல்லதொரு காட்சி இருக்கு.” சற்று அந்தப் பக்கமாகத் தெரிந்த தலையற்ற பனந்தோப்புப் பக்கமாகக் கைநீட்டினேன். ராஜினி கொஞ்சம் சிரித்தபடி எக்ஸ்ஸலெட்டரை இன்னும் மிதித்தாள். “ராஜீ ஏன் நீங்கள் எதையுமே படம் பிடித்துக் கொள்ளவில்லை.” ராஜினியின் மௌனம் எனக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது.

“Useless, why should we waste our films and time.....” விஜே..... வடக்குக்கிழக்கில் நடைபெறும் அனைத்தையுமே வீடியோ செய்து அங்கே அனுப்புகிறார்கள். உங்களுக்கு இது புதிதாக இருக்கலாம். எங்களுக்கு இது எதுவுமே புதிதல்ல. பனை மரங்களின் தலையில்லாமலிருப்பது ஏன் தெரியுமா....? ஹெலிகொப்டர் போம்மிங் தான்.”

ராஜினி என்னைப் பார்த்த பார்வையில் சற்றே அவமதிப்பு கலந்திருப்பது போல் எனக்குத் தெரிந்தது. எவ்வாறாயினும் எனது அறியாமை வெளிப்பட்டு வெட்கப்படும் நிலையை மறைத்துக் கொள்ளக் கதையை வேறுபக்கம் திருப்பினேன். “உங்களைப் போன்று புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளிலிருப்போர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வருவார்களென்று நினைக்கிறீங்களா ராஜினி?”

ராஜினி பதில் சொல்ல அவசரப்படவில்லை. மெல்லிய சிரிப்போடு “நான் முன்பு சொன்னதற்காக மனம் நொந்தீர்களா....? I am very sorry..... கோபமா?” அவள் எனது காதை நெறித்தாள். “போம்ஸ் ஒன்று வெடித்தால் என்ன நடக்கும் விஜே..... எல்லாமே உடைந்து சிதறித் தெறிக்குமல்லவா.....? சிலது ஓரளவு தப்பும்..... சிலது முற்றாக அழிந்துவிடும்..... வெளிநாடுகளிலிருக்கும் எங்களைப் பற்றி நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கும் இந்தப் பதிலைத்தான் சொல்ல முடியும்.”

செயலாளர் என்ற வகையில் என்னால் வழிநடத்தப்பட்ட அநேக கட்சிக் கலந்துரையாடல்களின் போது, பெரிய பகுப்பாய்வுகளை ராஜினி செய்வாள். அவளது அந்த விமர்சனப் பாங்கு இன்னும் அதே நிலையில் காணப்படுவது மனதில் மகிழ்ச்சியை வருவித்தது.

ராஜினி சொன்னது போல் ஓமந்தையில் புலிகளின் முதலாவது காவலரண் எங்கள் முன் காட்சியளித்தது. சீருடை அணிந்த இளைஞர் சிலர் காவல் கூட அருகில் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இளம் வீரர் ஒருவரின் சரிக்ளைக்கேற்ப ராஜினியின் வாகனம் பிரதான பாதையருகில் அமைக்கப்பட்டிருந்த விசேட பகுதிக்குச் செலுத்தப்பட்டது. பரீட்சகர்களால் வாகனம் சோதிக்கப்படும் போது நாம் அனுமதிக்கான விண்ணப்பப் படிவத்தை நிரப்பினோம். அவர்களின் காவலரண் பல ஏக்கர் நிலப்பரப்புக் கொண்டது. அதில் அரைவாசியளவு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு கூடாரம் காணப்பட்டது. உயர்ந்த தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டு தென்னோலையால் மறைக்கப்பட்ட மடுவத்திலேயே வாகனங்கள் சோதிக்கப்பட்டன. அதற்கு மேலதிகமாக களஞ்சியசாலை, உணவகம், சலவை அறை, மற்றும் அலுவலக அலகுகள் கொண்ட எளிமையான காவல் தொகுதியைச் சுற்றி எனது கண்கள் தேடலுடன் சுழன்றன.

எங்கள் விண்ணப்பத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட இளைஞர், அனுமதிப் பத்திரம் வழங்குமிடத்துக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றார்.... “சிங்களம் கதைக்க முடியுமா?” நான் சும்மா கேட்டுப் பார்த்தேன். அவன் சிரித்தபடி தலையைத் தாழ்த்தினான். “English” எனது அடுத்த கேள்விக்கும் அதே பதில்தான். புலிகள் இயக்கத்தில் ‘சிவில்’ பகுதியில் வேலை செய்யும் இந்த இளைஞனுக்கு வயது இருபதுக்கு மேல் போகவில்லை.

பணிமனையிலிருந்த புலி அதிகாரி ராஜினியுடன் பல விடயங்களையும் கதைத்தான். ராஜினியின் தமிழ், ஆங்கிலம் போன்றே சரளமாகக் கொட்டியது. எனக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. இறுதியாக அவள் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். நான் சிரிக்க முனைந்தபடி கைகொடுத்தேன். சற்று நேரம் எனது கை அவனது சொர சொர்ப்பான கைக்குள் சிக்கியது. எனது உடலெல்லாம் பூரித்துப் போனது. அந்தக் கரடுமுரடான கை அவர்களது நடவடிக் கைகளதும் சண்டையினதும் உறுதிப்பாட்டைக் காட்டுகின்றதா? இல்லாவிடில் தங்கள் மனதின் வைரத்தைக் காட்டுகின்றதா? என்று யோசித்தபடி ராஜினியுடன் மீண்டும் திரும்பினேன்.

முன்னோக்கிச் செல்லும் போது நுனி உடைந்த பனம்கூடல்களும் உடைந்து விழுந்த வீடுகளும் மலிவான காட்சிகளாகிவிட்டன. அரைவாசி அறுந்த பனங்குற்றிகள் கறுப்புநிற முண்டங்களாகக் கட்சி தந்தன. உடைந்து பதிந்த சுவர்களிடையே எப்பொழுதும் விழத் தயாரான நிலையில் கூரைகள் காணப்பட்டன. ராஜினி முனிவர் போல் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் வாகனத்தைச் செலுத்தியபடியிருந்தாள். சிலவேளை அவளது சிந்தனை கடந்தகாலத்தை நோக்கிச் செல்வதாக இருக்கலாம். எவ்வளவுதான் புகைப்படம் வீடியோவென்று பார்த்திருந்த போதிலும் அவளது இனத்தின் நீண்ட நாகரிகத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள தலைவிதியை கண்களால் காணும்போது, தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் போவது இயல்பானதுதான்.

இன்று பாலவன மணல்பூமியாய் காணப்படுவது சில தசாப்தங்களுக்கு முன்பு அவளது உறவினர் சமூகத்தின் வியர்வையால் வளமுட்டப்பட்ட செழிப்பான பூமியல்லவா என்று ராஜினி எண்ணக் கூடும். இந்தப் பூமியெங்கும் வாழ்ந்த நண்பர்கள் உறவினர்கள் இன்று எங்கே? அவர்கள் தமது மண்ணுக்கே பூமிதானம் செய்யப்பட்டு விட்டார்களா? அல்லது எதுவும் அற்ற எதுவும் செய்து கொள்ள இயலாத நிலையில் அகதிமுகாம்களில் தஞ்சமடைந்துள்ளார்களா? ராஜினியின் மனதை எனது மனதுக்குள் பிரதி பண்ணிக் கொள்ள நான் முயன்றேன்.

“ராஜீ..... உங்களது வேலைக்கு எஸ்ரீரியினது உதவியைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாதா?” அதற்கு மேலும் அமைதி காக்க என்னால் முடியவில்லை.

“நான் அப்படித்தான் நினைத்துக் கொண்டு வந்தேன் விஜே. ஆனாலும் அவர்களும் எதையோ மறைக்க முயல்கிறார்கள் போல் தெரிகிறது. எனக்கு வன்னிக்குச் செல்ல முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார்கள். எனது மாமாவும் மாமியும் சாவகச்சேரியிலிருந்து வன்னிக்குச் சென்றது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் மீண்டும் சாவகச்சேரிக்குச் செல்லவில்லை.” ராஜினி சற்றே அதிருப்தியடைந்து காணப்பட்டாள். “விஜே..... எனது ஆய்வைப் பூரணப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் போகுமென்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது..... இனி எதிர்பார்க்கக் கூடியவர்கள் பல்கலைக்கழக குழு மாத்திரம் தான். இங்குள்ள ஸிடுவேஷன் அங்கு காட்டப்படுவதை விட மிகவும் வித்தியாசம் விஜே” இம்முறை பச்சாதாபத்துடன் கூடிய பார்வையை வீசினாள் ராஜினி.

“சிலவேளை உங்களுடைய ஊருக்குச் சென்றால் இந்தக் கூட்டம் பற்றி சரியான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.... எதிர்பார்ப்பைக் கைவிட வேண்டாம். நீங்கள் வந்தவேலை நிறைவேறுமென்று நினையுங்கள். என்னால் முடிந்த அனைத்து உதவிகளையும் செய்கிறேன்.” நான் அவளுக்கு ஊக்கமுட்டினேன்.

“பரவாயில்லை விஜே..... நான் உங்களை சந்தித்தேன் அல்லவா? வந்த வேலையில் பாதி நிறைவேறியதாக நினைத்துக் கொள்கிறேன்.” ராஜினியின் முகம் மீண்டும் மலர்வது தெரிந்தது.

யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பிரவேசிப்பதற்கு முன்பு முகமாலையில் வைத்து நாங்கள் மீண்டும் சோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டோம். பளையைத் தாண்டி சிறிது தூரம் சென்ற பின் எல். ரி. ரி. ஈ.யின் கடைசி காவலரண் வந்தது. புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசம் முடிந்து யாழ்ப்பாணத்தில் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதி மீண்டும் முகமாலையில் ஆரம்பித்தது. ஓமந்தையைப் போலவே நடுவில் சூன்யப் பிரதேசத்தை விட்டு இருபக்கமும் இருசாராரும் நின்று வாகனங்களை பரிசோதித்தனர்.

நாங்கள் எல்லாத் தடைகளையும் தாண்டி யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்குள் பிரவேசித்தோம். அழிவுக்கு மத்தியில் மனிதவாழ்வு துடித்துக் கொண்டிருப்பதை நாங்கள் உணர்ந்தோம். சரிந்து விழுந்துள்ள மண்டபங்கள், சினிமாக் கொட்டகைகள், தொழிற்சாலைகளின் நடுவே செல்கின்ற பாதையில் சைக்கிள் மற்றும் ட்ராக்டர்களில் ஏறிக் கொண்டு சனங்கள் பயணித்தனர். கடைவீதியில் மக்கள் அவசர கோலத்தில் இயங்கினர். நகரமெங்கும் அமைதியற்ற குழப்பமான தன்மை தெரிந்தது.

நாங்கள் இவற்றையெல்லாம் தாண்டிக் கொண்டு தங்குமிடத்தை நாடிச் சென்றோம். மேல்மாடியிலேயே எமக்கு அறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ராஜினி பயணப் பொதியைக் கட்டிலில் வைத்துவிட்டு அப்படியே சாய்ந்து கொண்டாள்.

நான் முன் வாசலுக்குச் சென்றேன். அமைதியான வெளிச் சுற்றாடல். பிரதான பாதைக்கு எல்லையாக விசாலமான வேம்பு மரங்கள் வரிசையாக நடப்பட்டிருந்தன. வேம்புக் கிளைகளை முத்தமிட்டபடி இதமான காற்று வீசியது.

“விஜே எனக்குக் கொஞ்சம் தலையிடி போல.....” ராஜினியின் குரலுக்கு நான் மீண்டும் திரும்பினேன்.

“பெனடோல் இரண்டு தரட்டுமா?” நான் அவளது அருகிலேயே அமர்ந்து கொண்டேன்.

“இல்லை இது மெல்ல மெல்லக் குறையும்.” ராஜினி எனது கையை தனது நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டாள். “விஜே.....சேன்ஜ் பண்ணிக் கொள்ளுங்கோ. மாலையில் எங்கள் வீடிருந்த பக்கமாகப் போவோம்..... வரும்போது நல்லூர் கோயிலுக்கும் போகலாம்” எனது கையை விடுவித்த அவள் சிரித்தாள்.

ராஜினியும் நானும் சாவகச்சேரி நோக்கிப் புறப்பட்டோம். மாலைத் தேநீர் பருகி இன்னும் ஒருமணி நேரம் கழிந்து விட்டபோதும் இன்னும் சூரியன் உச்சியில் நிற்பது போலிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் பகல்வேளை நீளமானதென்று சொல்வது உண்மைதான் போலும். கோடிமுத்தது போல் தொகையான மாடுகள் ஒரே வரிசையில் சென்று கொண்டிருக்கும் பாதையில்

எமது வாகனமும் சென்றது. பாதையின் அந்தத்தைத் தேடுவது போல் தொலைவில் நிலைத்திருந்த ராஜினியின் கண்களில் ஏதோ எதிர்பார்ப்பு படிந்திருந்தது. சற்று நேரத்துக்கு முன் பூனைக்குட்டி போல் என்னை அணைத்துப் பிதற்றிக் கொண்டிருந்த ராஜினி இப்பொழுது ஸ்டியரிங்கில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு முனிவராய்த் தவமிருந்தாள் வெண் பிரதிமை போல். அவளது பாரம்பரிய நிலபுலன் வீடுவாசல் இருந்த பிரதேசத்தில் நாங்கள் பயணித்தபடி இருந்தோம். அரசபடைக்கும் புலிப்படைக்குமிடையே கடும் சண்டை நடந்த இடமாக சாவகச்சேரி பிரபலமானது. வடக்கில் மனித உரிமைகள் தொடர்பாக அறிக்கை தயாரிப்பதோடு காணமல் போன அவரது நெருங்கிய உறவினர் பற்றி தரவு சேகரிப்பதும் ராஜினியின் இந்தப் பயணத்தின் நோக்கமாகும். அது சாத்தியமாகுமென அவள் கருதினாள்.

பாடசாலைச் சீருடையணிந்த மாணவிகள் கூட்டமொன்று சைக்கிளில் வந்தபடியிருந்தனர். காரிலிருந்து இறங்கிய ராஜினி அவர்களைப் படமெடுத்தாள். அவர்கள் கையசைத்தபடி தாண்டிச் சென்றனர்.

“எனக்கு பாடசாலைக் காலம் ஞாபகம் வந்தது. முன்பு நானும் கொன்வென்ருக்குச் சைக்கிளில் தான் சென்றேன்.”

கார் தற்காலிக பாலமொன்றுக் கூடாக மறுபக்கம் சென்றது. அதற்கு சற்று அந்தப் பக்கமாக மயானத்திலிருந்து வெளியாகிய எலும்புத்துண்டுகள் போல் உடைந்த பாலத்தின் பழைய இரும்புத் துண்டுகள் சிதறிக் கிடந்தன. பாலத்தின் அந்தத்தில் இருந்த இராணுவ பங்கரின் காவல் வீரர் வாகனத்தை நிறுத்தினார். ராஜினியை காரில் இருக்கவிட்டு நான் அவனிடம் சென்றேன்.

“ஐயா கொழும்பிலிருந்தா?” அவன் எனது அடையாள அட்டையைப் பார்க்காமலே கேட்டான்.

“ஆம் நாங்கள் ஒரு ட்ரிப் வந்தோம்..... தம்பி எந்த இடம்?” இளம் வீரன் மீது எனக்கு கருணையேற்பட்டது.

“நான் வலஸ்முல்ல..... அவர் மொனராகல.....” அங்கு நின்ற தனது சகாவை நோக்கி அவன் கைநீட்டினான். “ட்ரிப் வருவோர்கள்

இந்தப் பக்கம் வருவது குறைவு. சிங்கள முகம் போல் தெரிந்ததால் தான் நிறுத்தினேன். எம்மவர் வந்து ஒரு வசனமாவது கதைத்துச் செல்வது மிகுந்த மகிழ்ச்சி. மூன்று மாதமாக ஊருக்குச் செல்லவில்லை. நல்லது கவனமாகப் போய் வாருங்கள் ஐயா” இளம் வீரனின் முகத்தில் ஒளிபரவியது. அவர்கள் இருவருடனும் சந்தோஷமாகச் சிரித்துவிட்டு வாகனப் பக்கம் வந்தேன்.

“விஜே..... இந்தப் பகுதிக்குத் தான் நாவற்குழி என்பார்கள். முன்பு நன்றாக முன்னேறியிருந்த பகுதி. அங்கே தெரிவது நாவற்குழி ஹவுஸிங் ஸ்கீம்.” கொஞ்சதூரம் வந்த பின்பு காரின் வேகத்தைக் குறைத்துக் காடு வளர்ந்திருந்த கட்டிடத் தொகுதியொன்றை எனக்குக் காட்டினாள். “அந்தப் பக்கமிருப்பது அரசாங்க உணவுக் களஞ்சியம்..... அதோ அந்த இடத்தில் பெரிய ஸ்டீட்டிங் பெக்டரியொன்றிருந்தது.” ராஜினி ஒவ்வொன்றான எனக்குக் காட்டி விளக்கினாள். நான் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். எனது மனம் பங்கர் அருகில் சந்தித்த இளம் வீரர் அருகிலேயே இருந்தது. கடும் வெப்பத்துக்கு காய்ந்து கருகிய முகம் எனக்குத் தெரிந்தது. ராஜினியும் நானும் இருவேறு உலகங்களில் தனித்துப் போயிருப்பதாக உணர்ந்தேன். அவள் அவர்களைப் பற்றிக் கதைத்தாள். நான் எங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மீண்டும் எங்களிடையே மௌனம். காரை தன்பாட்டில் மிதித்துச் சென்றாள். முப்பது கிலோ மீற்றர் அளவு சென்றபின் இன்னொரு நகரத்தின் அறிகுறி தெரிந்தது.

“விஜே.... நாங்கள் இப்பொழுது சாவாவுக்கு வந்துவிட்டோம்.” ராஜினி மௌனத்தைக் கலைத்தாள். “உங்களுக்குத் தெரியுமா? சாவாதான் ஐப்பனாவுக்கு அடுத்த பெரிய நகரம். இது மாகடிங் சென்ட்ரல்.... வோர் வரமுன்பு வன்ஹன்ரட் தவுஸன் அளவு பொப்புலேசன் இங்கிருந்தது.... அதோ எங்கள் கொன்வன்ட் தெரிகிறது” ராஜினி தடையை மிதித்த வேகத்தில் எனது தலை வின்ஸ்கிரீனில் முட்டாமல் தப்பியது பெரிய விஷயம். கெமராவுடன் வெளியே பாய்ந்து இலக்கின்றி வெடி வைக்கும் இராணுவ வீரனைப் போல் உடைந்து சிதறியிருந்த கன்னியர் மடக் கட்டிடங்களை படமெடுத்தாள்.

“விஜே பிளிஸ் எனது படமொன்றெடுங்கள்.” கெமராவை என்னைக்கு வீசிவிட்டு அவள் கன்னியர் மட கேற்றின் முன்னால் அமர்ந்து கொண்டாள். படச்சுருளில் நான் அவளைச் சிறைப்படுத்தினேன்.

“Wije..... come lets take our one also” முன்னோக்கி ஓடிவந்த ராஜினி என்னைகையைப் பிடித்திழுத்தாள். கேற்றடியில் என்னை நிறுத்திய அவள், காரின் பொனட்டில் கெமராவைப் பொருத்தி மீண்டும் என்னிடம் ஓடி வந்தாள். என்மீது சாய்ந்து நின்று எனது கையை தனது மார்புப் பகுதியிலி வைத்துக் கொண்டாள். கெமராவிலிருந்து ‘டகஸ்’ என்ற ஒலி எழுந்தது. அவள் சத்தமிட்டுச் சிரித்தாள்.

யுத்தத்தின் கொடுங்கரத்திலிருந்து தப்பிய ஒரு கட்டிடத்தைக் கூட சாவகச்சேரியில் காண முடியவில்லை. இடிந்த சுவர்களிடையே சாம்பல் மேடுகளே அங்கே எஞ்சியிருந்தன. இடையிடையே பழங்கள் அல்லது மரக்கறிகள் சிறிது வைத்துக் கொண்டு தவங்கிடக்கும் ஓரிருவரைக் காணமுடிந்தது. ராணுவத்தின் பாரிய டிரக் வண்டியொன்று பாழடைந்த நகரத்தில் தூசி கிளப்பிக் கொண்டு எங்களைத் தாண்டிச் சென்றது.

நகரத்தைக் கடந்து கொஞ்சத் தூரம் சென்ற எங்களது கார் சிறிய பாதையொன்றுக்குத் திரும்பியது. அந்தப் பகுதி செழிப்பான தோட்டங்களுடன் நிறைய மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியென்பதற்கு, சுற்றாடலில் காணக் கிடைக்கும் இடிந்து விழுந்துள்ள வீடுவாசல்கள் சாட்சி கூறின. எல்லா வீட்டுக்கு முன்னாலும் கிணறுகள் காணப்பட்டன. ஆங்காங்கே நிலக்கண்ணி வெடிகள் கவனம் என அபாய அறிவிப்புப் பலகைகள் காணப்பட்டன. தனிமையான குழலில் வேம்பு மரமொன்றின் கீழ் ராஜினி காரை நிறுத்தினாள். ஸ்டியரிங்கைப் பற்றியபடி சற்று நேரம் அமைதியாகவிருந்த ராஜினி என்னைச் சோர்வுடன் பார்த்தாள்.

“என்னுடைய எதிர்பார்ப்பெல்லாம் முடிந்து விட்டது விஜே.” எனது தோளில் தலையடித்தபடி குமுறினாள். என்னால் எதையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவள் அமைதியடையும் வரை அவளது தலையைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

“விஜே.... அங்கிருப்பது எங்கள் வீட்டுச் சுவர்.... அங்கே தெரிவது நாங்கள் தண்ணீர் குடித்த கிணறு.... எங்கள் வீட்டினுள்ளே சென்று சின்ன வயதில் நாங்கள் விளையாடிய இடம்.... பாடம் படித்த, தூங்கிய இடங்களையெல்லாம் படமெடுத்த மகனுக்கு கொண்டு போய்க் காட்ட எண்ணியிருந்தேன். அவனோட மீண்டும் வந்து வாழவே நினைத்தேன் விஜே....” ராஜினியின் கவலை மேலும் அதிகரித்தது. அவளது மனதை எப்படிச் சாந்தப்படுத்துவதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை.

“நாங்கள் இன்னும் கொஞ்சம் முன்னே சென்று விசாரித்துப் பார்ப்போம். ராஜீ.... சிலவேளை தெரிந்த யாரையும் சந்திக்க முடியும்.” நான் அவளை அமைதியடைச் செய்யும் வழியை யோசித்தேன்.

“வேலையில்லை விஜே.... எங்கள் மாமி வீடு அந்தப் பக்கமிருந்தது.... அது தரைமட்டமாகியுள்ளது. அவர்களுக்கு என்ன நடந்ததென்று தெரியவில்லை. கண்ணிவெடி இருப்பதால் இந்தப் பக்கம் யாரும் குடியிருக்க வரவில்லை..... இப்பொழுது இங்கு எனக்கு ஒன்றுமில்லை..... இனி எனது கடைசி எதிர்பார்ப்பும் முடிந்து போய் விட்டது விஜே.....”

ராஜினியின் கன்னங்களினூடாகப் பிரவகித்த கண்ணீர் வெள்ளம் எனது தோள்பட்டையை நனைத்தது. அந்தக் கண்ணீர் அப்படிப் பிரவகிக்கத்தான் வேண்டும். ஏனென்றால் அது பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிரவகிக்க வேண்டியிருந்த கண்ணீர் தான்.

மாலை மங்கி வரும் வேளையில் நாங்கள் தங்குமிடத்துக்கு புறப்பட்டோம். ராஜினியின் மனம் மாத்திரமல்ல உடலும் கூட நிலைகுலைந்து போயிருந்தது. காரின் சுக்கான் மீண்டும் எனது கையில். ஆசனத்தில் சாய்ந்திருந்த ராஜினியின் கையொன்று நெற்றியைத் தொட்டிருந்தது. ராஜினியைக் கதைக்கிழுக்க நான் எடுத்த முயற்சி வெற்றியடையவில்லை. அனுதாபத்தினால் எனது மனம் நிறைந்திருந்தது. தங்குமிடத்தைச் சென்றடைந்த ராஜினி, ஏறுபடிகளைத் தாண்டி அறைக்குச் சென்றாள். கட்டிலில் குப்புற விழுந்த அவள் தலையணையில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

விரும்பியபடி இருக்க இடம்கொடுத்து விட்டு நான் வாசற்படிக்குச் சென்று அதிகரித்து வரும் இருளைப் பார்த்தபடியிருந்தேன்.

எங்களது அடுத்த இருநாட்களும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கழிந்தது. தனக்கு நிறுவனத்தால் பொறுப்பளித்திருக்கும் மதிப்பீட்டு வேலைகளுக்காக ராஜினி முழுமையான அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டாள். நாங்கள் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களதும், மாணவ மாணவிகளதும் உரையாடல்களை ஒலிப்பதிவு செய்தோம். பல்வேறு மதிப்பீடுகளைச் செய்வதற்கான படிவங்களை ராஜினி கொண்டு வந்திருந்தாள். பல்கலைக்கழகச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு தரத்திலுள்ளவர்களிடையேயும் ராஜினி அவற்றைப் பகிர்ந்தாள். இந்தச் சகலவேலைகளிலும் அவளது உதவியாளனாக நான் எனது உச்ச பங்களிப்பை வழங்குகிறேன்.

ராஜினி தனக்குத் தெரிந்த பலரை அந்தப் பல்கலைக்கழக பூமியில் சந்தித்தாள். இருந்தும் அவளது மாமன் மாமி பற்றி மற்றும் அவர்களது குடும்பத்தினர் பற்றி சரியான தகவல் தரக் கூடிய எவரும் அங்கிருக்கவில்லை. ராஜினியின் குடும்பத்துக்கு நெருக்கமான ஜயசீலன் அடிகளார் அருகாமையில் வாழ்வதாக இதற்கிடையில் ஒரு தகவல் கிட்டியிருந்தது. நாங்கள் அவரைத் தேடிச் சென்றோம்.

முகட்டுவளை உடைந்த பழைய கால வீடு அது. சுவர்களின் மேல் தென்னோலையால் வேயப்பட்ட கூரை. பாதி திறந்திருந்த கதவை ராஜினி தட்டினாள். வயதை விட முதிர்ந்த தோற்றமுடைய அடிகளார் கதவைத் திறந்து கொண்டு எங்கள் பக்கம் வந்தார். அவர் அணிந்திருந்த ஆடை கூட அவரைப் போல பழையதுதான். ராஜினி அவர் முன் சென்று முட்டுக்காலில் விழுந்தாள். அடிகளார் இருகைகளும் பிடித்து அவளை எழுப்பியபடி மிக நுணுக்கமாக அவளைப் பார்த்தார்.

“Father..... I am Rajini..... Can't you remember me..... selvaraga's daughter” அடிகளாரின் கைகளைப் பற்றிய வண்ண என்னைப் பார்த்தாள். பின்னர் என்னை ஒரு சிங்கள நண்பரென அறிமுகம் செய்தாள். “Father this is wije. He is a very talented singhala writer and a journalist”

“O..... I see..... come children..... come in to my poor hut..... but you don't get enough facilities here....” அடிகளார் எங்களை அவரது குடிசைக்கு அழைத்தார்.

நாங்கள் உள்ளே தடம் பதித்தோம். அடிகளாரின் குடிசை ஏழ்மையானது. ஒரு கதிரை, ஒரு மேசை மற்றும் பழைய கட்டிலொன்றுடன் கூடிய அந்த அறையில், மேசைச் சுவரில் காணப்பட்ட யேசுநாதர் சிலுவையில் அறையப்பட்ட பெரிய படம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அடிகளாருக்கு இடம் விட்டு நாங்கள் கட்டிலில் அமர்ந்தோம்.

இம்முறை ராஜினி அடிகளாருடன் தமிழிலேயே கதைத்தாள். அது காணாமல் போன தனது உறவினர்களைப் பற்றியதாக இருக்க வேண்டும். சோகம் ததும்பும் ராஜினியின் கதையும் அவ்வப்போது பாவிக்கும் ஆங்கிலச் சொற்களும் என்னை அவ்வாறு எண்ணத் தூண்டியது.

ராஜினியின் கதை மிகவும் அவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அடிகளாரின் முகத்தில் உணர்ச்சி மாறுவது எனக்கு கருணையோடு கவனித்துக் கொண்டிருந்த அடிகளார் அவளுக்கு தமிழில் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அடிகளாரின் குரல் மிகவும் அடக்கமானது. வசனங்கள் ஒழுங்குமுறையில் வெளியாகின. எனது பார்வையை இருவர் மீதும் நான் மாறி மாறிச் செலுத்தினேன். ராஜினியின் கண்கள் நிரம்புவது தெரிகிறது. கவலையைக் கட்டுப்படுத்த அவள் முயற்சிப்பதும் தெரிகிறது. இருந்தும் அடிகளாரின் கதையும் முடியும் போது மீண்டும் முட்டுக்காலில் விழுந்து அவர் கைகளைப் பிடித்தபடி கண்ணீர் சிந்தினாள்.

நான் அங்கிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தேன். ராஜினி அடிகளாரின் கைகளை விட்டு எனது பக்கமாக வந்தாள். அவளது கண்கள் வீங்கிப் போயிருந்தன.

“எங்களது மாமா இறந்து விட்டாராம் விஜே.” ராஜினி எனது தோளில் தொங்கினாள். “ஐ..ப்பானாவிலிருந்து கிளிநொச்சி போகும் போது இறந்து விட்டாராம். மாமி பெரலயிஸ் பிடித்த கிளிநொச்சி

ஹொஸ்பிட்டலில் இருக்கிறாவாம். தம்பியும் தங்கச்சியும்..... எஸ். ரி. ரியில் சேர்ந்து விட்டார்களாம்.” ராஜினி சோகத்தில் துவண்டாள்.

“உங்களைப் போன்ற ஒருவருக்கு யுத்தத்தின் பிரதிபலனைப் பற்றி புதிதாகச் சொல்லித் தரவேண்டியதில்லையே..... நாங்கள் மனதைத் தைரியப்படுத்திக் கொள்வோம்.” உதவி எதிர்பார்த்துத் நான் அடிகளாரைப் பார்த்தேன்.

“Children” அடிகளார் எங்களை விழித்தார். “Listen to me. This is the prayer. I used to pray during last few years. And this is also the reality, we have to accept when the we like it or not” கதிரையிலிருந்து எழுந்து எங்கள் அருகே வந்த அடிகளால் பாடல் ஒன்றைச் சொல்வதற்குத் தயாராவது போல் இருக்கையையும் இருபக்கமாக விரித்த கண்களைக் குவித்துக் கொள்கிறார். அவர் ஆங்கிலத்தில் சொன்ன அடிகளை எனக்கு விளங்கிய பிரகாரம் நான் எது மொழியில் மாற்றிக் கொண்டேன்.

‘பிள்ளைகளே..... இந்தப் பூமியில்

நாமறியாத ஆயிரமாயிரம் மனிதர்களின்

சடலங்கள் புதையுண்டு போயுள்ளன.

வடக்குத் தெற்கென்ற பேதமின்றி

இம்மண்ணின் கீழ்

ஒருதாய் மக்களாய் அவர்கள்

ஒன்றாய் நீள்துயில் கொள்கின்றனர்.

உங்களது உறவினர் நண்பர் மட்டுமல்ல

வீடு வாசல் கூட

அந்த சோகமான விதியின்கை எழுதிய

வேதனை நிரம்பிய வடுக்கள் மாத்திரமே

குரோதத்தாலும் சாபத்தாலும் வெறுப்புணர்வாலும்

அந்தப் புண்களைக் குணமாக்க முடியுமெனில்

இதுவரையில் அவற்றின் ஒருபருக்கை கூட எஞ்சியிருக்காது.

இந்த மாபெரும் அழிவுக்கு என்னதான் காரணம்?
 நாமனைவருமே உணர்ச்சிகளின் அடிமையானோம்
 அதன் பிணைப்பில் செயற்பட்டோம்.
 போதும்! இனி அந்த முடிச்சவிழ்த்து
 சிந்தையின் விளக்கேற்றுவோம்
 அந்தகார சாபத்திலிருந்து மீண்டெழுவோம்!”

அடிகளாரின் லயம் மிகுந்த குரல் மெல்ல ஓய்ந்தது. நாங்கள் தியானத்திலிருந்து விடுபட்டது போல் அவரைப் பார்த்தோம். அவரது நாவிலிருந்து வெளிப்பட்ட வார்த்தைகள் எனது நரம்புகளில் விரவிச் சென்றது. அவர் மீது எனக்கு மிகுந்த பக்தியேற்பட்டது. ராஜினிக்கு எப்படியிருந்தாலும் எனக்கென்றால் அடிகளாரின் பாடல் பாங்கான வார்த்தைகள் இதயத்தில் தோய்ந்து சுகம் தந்தது.

நான் அடிகளாரின் முகவரியை எழுதிக் கொண்டேன். மீண்டும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தால் அவரைச் சந்திப்பதற்குத்தான். ராஜினி தனது பெயரட்டை ஒன்றை அடிகளாருக்குக் கொடுத்தாள். நாங்கள் ஜயசீலன் அடிகளாரின் ஏழை வாசஸ்தலத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுச் சென்றோம்.

ராஜினிக்கு இதற்குமேலும் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருக்க விருப்பமில்லை. அவசரமாக இங்கிருந்து வெளியேறுவோமென்று சொன்னாள். நான் அவளுக்கு உதவியாகவே வந்தேன். அவள் சொல்வதை செய்வதற்குத்தான். அவளது நிறுவனம் அவளுக்குப் பொறுப்பளித்திருந்த கடமைக்குத் தேவையான விடயங்களை போதுமான அளவு சேகரித்து விட்டதாக அவள் சொன்னாள். இதற்கு மேல் ஏன் இங்கு தங்கியிருக்க வேண்டுமென வினவினாள். நான் அவளுக்கு கீழ்ப்படிவுள்ளவனாகத் தலையசைத்தேன்.

“ஒரு வகையில் நானொரு துரதிர்ஷ்டமான பெண் விஜே.”
 நாம் திரும்பி வர ஆரம்பித்து விட்டோம். கொஞ்ச தூரம் வரும் போது ராஜினி கதையை ஆரம்பித்தாள். “எனது நாடு இல்லாமல் போய்விட்டது.... உறவினர்கள், வீடு வாசல் இல்லாமல் போய்விட்டது.... கணவன் என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்.... எப்படியாவது

மனதை சரி செய்து கொண்டு, மகனோடு மீண்டும் இங்குவர எண்ணியபடியே வந்தேன்.... இப்பொழுது அதுவும் முடிந்து விட்டது. ஏன் விஜே மனிதர்களுக்கு இப்படி நடக்கிறது?" என்னிடம் கேட்ட இறுதிக் கேள்வி. அவள் அவளிடமே கேட்க வேண்டிய கேள்வியென்று நினைத்தேன். அவளது பார்வை வெளியே லயித்திருந்தது.

“எந்த விடயமாகவிருந்தாலும் பொஸிட்டிவ்வாக இருந்தாலென்ன நெகட்டிவ்வாக இருந்தாலென்ன.... எதற்குமே போதுமான காரணிகளைத் தேடிக் கொள்ள முடியும் ராஜீ..... போதகர் ஜெயசீலன் சொல்கின்ற முறையும் மனதைச் சீர்செய்து கொள்ள நல்ல வழியென்று நான் நினைக்கிறேன்.” நான் குழியொன்றைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வாகனத்தை மறுபக்கமாக வெட்டினேன். இந்த இரண்டொரு நாட்களில் சுக்கானம் எனக்கு நன்கு பரிச்சயமாகிவிட்டது. ராஜினி அதற்கு ஒரேயடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. நான் அவளைப் பற்றி மீண்டும் யோசித்தேன். அவளது கணவன் இன்னொரு பெண்ணுடன் நவசீலந்தில் வாழ்கிறார். அவளுக்கு நெருக்கமான ஒரேயொருவர் இப்பொழுது லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் மகன் மாத்திரமே. அவன் கூட சிலபோது இல்லாமல் போகலாம் என்று கருதித்தான் மகனோடு இங்கு வந்த வாழ அவள் நினைத்திருக்கக் கூடும். ராஜினி சொல்கின்ற வகையில் அவளது உயர்கல்விக்கு, ஆசிரியத் தம்பதியான மாமாவும் மாமியுமே அதிகம் உதவியிருக்கிறார்கள். அதனால் தான் அவர்கள் மீது இவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டுள்ளாள்.

“விஜே.... நீங்கள் அங்குவர விருப்பமில்லையா? விருப்பமென்றால் நான் செய்து தருகிறேன். உங்களுக்கு எங்களுடைய ஃபேர்மில் வேலை செய்யவும் முடியும்.” திடீரென்று நித்திரையிலிருந்து விழித்தது போல் ராஜினி பிதற்றினாள்.

எனக்கு ஒரேயடியாக காந்தியின் ஞாபகம் வந்தது. மகளுக்கு பல்கலைக்கழகமொன்று தேடித் தரமுடியுமாவென்று நான் சும்மா கூட ராஜினியிடம் கேட்கவில்லை. நான் அவளுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் சிரித்தேன்.

“நான் ஒரு ஷெல்..பிஷ் என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடும்.

உண்மையாகவே உங்களைப் போன்ற டெலண்ட் உள்ள ஒருவருக்கு பணம் கொஞ்சம் தேடிக் கொள்ள சான்ஸ் ஒன்று எடுத்துக் கொடுக்கப் பார்த்தேன்.” ராஜினி இன்னும் இயல்பு நிலைக்கு வரவில்லை போலும். “எனக்குத் தெரியும் வீட்டைப் போட்டு விட்டு உங்களால் வரமுடியாதென்று.... பரவாயில்லை தேவைப்படும் போது நீங்கள் தகவல் தாருங்கள்.... நான் உதவி செய்றன்.” ராஜினி தோற்றுப் போன தொனியில் கதைத்தாள்.

“அதெல்லாம் மறந்து விட்டு ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கொ ராஜீ. மனதிலுள்ள பாரம் குறைந்து போகும்..... நீங்கள் முன்பு என்னோடு எங்காவது போகும் போது பாடும் அந்த அழகான தமிழ் பாட்டு..... அதன் சிங்களப் பாட்டைக் கேட்கும் போதெல்லாம் எனக்கு உங்கள் ஞாபகம் வரும்.” நான் கதையை இன்னொரு பக்கம் திருப்பினேன். ராஜினி புன்னகைத்தாளே தவிர வேறு எதுவும் சொல்லவில்லை.

நான் திரீவீலரால் இறங்கி ஒழுங்கை வழியாக வீட்டுக்கு வந்தேன். இரவாகி விட்டது நல்லது தான். காந்திக்கும் சின்னமகளுக்கும் முகம் கொடுப்பதிலுள்ள கஷ்டம் எனக்கு விளங்கியது. பயணக் களைப்பைச் சொல்லி ஒரேயடியாகக் கட்டிலில் விழுமுடியும். அவ்வாற செய்யாவிட்டால் தாயும் மகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பிரயாணச் செய்திகளைச் சுடச்சுடக் கேட்பார்கள்.

காந்திதான் கதவைத் திறந்தாள். பிரயாணப் பையை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு நான் சேட் பொத்தானைக் கழற்றினேன். அவள் என்னை அவமதிப்பது போல் அந்தப் பையைக் கதிரையொன்றில் போட்டாள். அதை நான் காணாதது போல் அறைக்குச் சென்றேன். காந்தி பின்தொடர்ந்து வந்தாள். நான் கட்டிலில் அமர்ந்து சப்பாத்துக்களைக் கழற்றினேன்.

“எப்படி ட்ரிப் நல்லா இருந்ததா?” காந்தியின் குரல் ஓரளவு கூர்மையாக இருந்தது.

“எடுக்க ஒன்றுமில்லையம்மா..... யாழ்ப்பாணம் பாலைவனம் போலத்தான்.” நான் கீழே பார்த்தபடி சொன்னேன்.

“இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த அந்த நண்பனின் பெயரை ஒருக்கா சொல்லுங்களன்.” அடுத்த கேள்வி பொல்லடியாய் என் தலையில் விழுந்தது.

“செல்வராஜா.... ஏன்?” நான் ஐயத்தை மறைத்துக் கொண்டு தலையை உயர்த்தினேன்.

“சும்மா பொய் சொல்ல வேண்டாம் விஜே.... நீங்க அந்தத் தமிழ்ச்சியோட போனீங்க..... நான் எல்லாம் தேடிக் கொண்டன்.” காந்தியின் குரல் நடுநடுங்கியது. நான் முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்ள இடம் தேடினேன்.

“உங்களுக்கு யாரோ கயிறு தந்திருக்கிறாங்க....” எனது குரலின் பலவீனம் எனக்குத் தெரிந்தது.

“நான் இந்த ரெண்டு மூன்று நாளும் அந்த அப்பாவிப் பிள்ளைக்காகத்தான் வாழ்ந்தன்.... இல்லாவிட்டால் உங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிய நான் இருக்கமாட்டன்.... சின்னவளுக்கு பாதைக்கிறங்கிப் போக முடியாமல் போகுமென்றுதான் இவ்வளவும் பொறுத்தன்.” ஆவேசத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலாமல் வேகமாக மூச்சு விட்டாள். “இவ்வளவு காலத்துக்கும் நூல்துண்டு போல் ஏதாவது கேட்டாவது நான் உங்களைத் தொல்லைப் படுத்துகிறேனா....? உங்களைத் தவிர எனக்கு வேறொரு வாழ்க்கை இல்லாததால் எல்லாத் துக்கங்களையும் உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டேன். உங்களால் இப்படியொரு வேலை செய்ய முடியுமென்று நான் ஒருநாளும் நினைக்கவில்லை விஜே....” காந்தி சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள். இடைக்கிடை ஆடையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

நான் பெரும் புயலில் சிக்கி அடித்துச் செல்லப்படுவதாக உணர்ந்தேன். உண்மையில் நான் காண்பதொரு கனவா? நான் கடந்த இரண்டொரு நாட்களாக ராஜினி என்ற பெண்ணுடன் இருந்தேன். அவளது சோகப் புலம்பல்களுக்கு காது கொடுத்தேன். அவள் அழுது விழும் போது அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தேன். என்னை விட்டால் வேறு யாரும் உதவிக்கில்லாததால்தான் நான் அவற்றையெல்லாம் செய்தேன். காந்திக்கும் ராஜினிக்குமிடையில்

ஒரு வித்தியாசமும் எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் காந்தியை விட்டு விட்டு எங்கும் செல்லவில்லை. நான் இந்தக் குடும்பத்தை உடைத்துச் சிதைக்கவுமில்லை. காந்தி இப்பொழுதும் என் மனைவி தான். சின்னமகள் எனது ஒரே மகள் தான். நான் இவர்களுக்கு எதைத்தான் இல்லாமல் செய்து விட்டேன்? நான் காந்தியிடமிருந்து எதையாவது பறித்து ராஜினிக்குப் பரிசளித்தேனா? இல்லை. காந்திக்குச் சொந்தமான அனைத்துமே ராஜினிக்குச் சொந்தமானதல்ல. அப்படிப்பட்ட அப்பாவிப் பெண்ணுக்கு உதவியானது வானம் பூமி பொறுக்காத தவறா? நான் என்னுடையே விவாதம் செய்து கொண்டேன்.

“நீங்கள் இதன் பிறகு என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் மனதை சரிசெய்து கொண்டோதானிருக்கிறேன். உங்களுக்கு தொல்லையில்லாத வகையில் எஞ்சியுள்ள சிறிது காலத்தையும் எங்காவது கடத்திக் கொள்கிறேன். நீங்கள் சின்னவளை மாத்திரம் நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அவளது எதிர்காலத்தை ஒழுங்கமைத்துத் தந்தால் அது எனக்குப் போதும்.” காந்தியின் கவலை எனது இரு காதுகளையும் நிரப்பியது. காந்தி எல்லா விடயங்களையும் தீர்மானம் செய்துவிட்டான். அவள் எல்லாவற்றிலும் முடிவைக் காண நினைத்தாள். இருந்தும் எதுவும் நடந்திருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஓர் அழகிய கனவுகண்டு திடீரென விழித்துவிட்டது போன்றே எனக்குத் தெரிந்தது. அவ்வாறாயின் காந்தி சரிந்து விழுந்திருக்கிறானா?

காந்திக்கு எல்லாம் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வேன். முடிவை அவள் எடுக்கட்டும். நான் இவ்வாறு சொல்வேன்.... ராஜினி வந்து சென்று விட்டாள்.... நான் போகவில்லை.... நான் முன்பு போல் உங்களுடன் இருப்பேன். ராஜினி மீண்டும் ஒருநாள் வரக் கூடும். சிலவேளை வராமலேயே இருந்து விடலாம். அவள் அவ்வாறு வந்தாலும் வராவிட்டாலும் நான் வழமை போல் விஜேயேதான். இனி இதற்காக அடம் பிடிக்கலாமா? இவ்வாறான விடயங்களை வாழ்க்கையில் பெரிய விடயமாகக் கருதி மீண்டும் செல்ல நினைப்பது ஏமாற்றுதல் ஆகாதா?

நான் எழுந்து காந்தியைத் தேடி அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டேன்.

“ட்றிங்... ட்றிங்” டெலிபோன் ஒலித்தது.

எனக்குப் பயமாகவிருந்தது. மெல்ல மெல்ல டெலிபோன் அருகே சென்றேன்.

“விஜே.... அவசரமாக எனக்கு நாளைக்குப் போக வேண்டியிருக்கு” அந்தப் பக்கமிருந்து ராஜினி குசுகுசுத்தாள். எனது கை நடுங்கியது. டெலிபோன் விழுந்து விடாமல் வைத்துக் கொள்ள நான் சிரமப்பட்டேன். எனக்கு மிகவும் கவலை. “விஜே.... யார்போர்டுக்கு என்னைக் கொண்டு போய் விட நீங்கள் வருவீர்களல்லவா?” ராஜினி என்னிடம் பதில் எதிர்பார்த்து நின்றாள். என்னால் எதுவுமே சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனது நாக்கு விறைத்துப் போனது போலிருந்தது. நான் எதுவும் பேசாமல் தொடர்ந்து ரிஸீவரைப் காதில் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘முக்கோணம்’

கமல் பெரேரா

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

தனது மகனைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்த அந்த இரவிலும் லூசிமாமி அரைவாசி திறந்த கதவுக்கூடாக அவனது அறையை ஒருமுறை பார்த்து அவனுக்கு மும்மணிகளின் ஆசிகிட்டட்டுமென்று பிரார்த்தித்த பிறகே நித்திரையானாள். அவளுடைய ஞாபகத்தின்படி அடுத்தநாள் அதிகாலை ஐந்துமணிக்கு அவள் கண் விழிக்கும் போதும் அவனது அறையின் சிமினி விளக்கு எரிவது தெரிந்தது. நாளாந்தம் விடிகாலையில் எழுந்துவிடும் அவன் முதல்நாளிரவு நிறுத்திய இடத்திலிருந்து புத்தகமொன்றை வாசிக்கவோ அல்லது வேறொரு வேலையில் ஈடுபடவோ பழகியிருந்தான். சிலநாட்களில் ஏதாவது எழுதிக் கொண்டிருந்தால் சூரியக் கிரணங்கள் யன்னலுக்கூடாக உள்ளே விழுந்த பிறகே அறையிலிருந்து வெளியே வருவான். அவனது இந்த நடவடிக்கைகளை அநுபவ பூர்வமாக அறிந்து வைத்திருந்த அவள், ஏனைய நாட்களைப் போன்று அவனுக்கு இடைஞ்சல் செய்யாமல் வீட்டின் பின்புற கழுகு மரத்தில் கட்டியுள்ள பசு மாட்டிலிருந்து பால் கறக்கச் சென்றாள்.

இருளும் ஒளியும் ஒன்றோடொன்று போட்டி போடும் அதிகாலை வேளையில், மகனுக்காக நாளாந்தம் தயாரிக்கும் நுரைபொங்கும் பால்பேணியுடன் அவனது அறைக்குச் சென்றாள். அந்த நேரத்தில் நாய்க் கூட்டமொன்று வழமைக்கு மாறாக கடுமையாகக் குரைத்ததாகவும், அதற்கு மத்தியில் பழக்கமற்ற சில மனிதக் குரல்கள் கேட்டதாகவும், பின்நாட்களில் அவள் சொன்னாலும் கூட, அது அவளது ஞாபகத்தின் சிதைந்து போன எண்ணத் துளிகளென்பதே எல்லோரதும் அவதானிப்பில் பதிந்து போயிருந்தது.

அவன் அறையிலிருக்கவில்லை. திறந்த புத்தகமொன்று மேசையில் அப்படியே கிடந்தது. பால் பேணியை மேசையில் வைத்துவிட்டு அவள் வந்தாள்.

ஏதாவது அலுவல் காரணமாக அறையிலிருந்து வெளியே போயிருப்பதாகவே அவள் நினைத்தாள். பத்திரிகை, சஞ்சிகைக்கு அவசர கட்டுரை எழுதும் நாட்களில், அதனைக் கொழும்புக்குப் போகின்றவர்களிடம் கொடுத்து தபால் செய்யச் சொல்வது அவனது பழக்கம். அவ்வாறான நாட்களில் அதிகாலையிலேயே கடிதத்தை தயார் செய்து கொண்டு ஒழுங்கைக்குப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். சில நாட்களில் வாசிப்பதற்கு இரவில் பெற்ற புத்தகங்களை மீண்டும் கையளிக்க காலையில் பாதைப் பக்கமாகப் போவான். அல்லது வேலைக்குப் போவோரிடம் கதைத்து அவர்களிடமுள்ள புத்தகத்தை வேண்டிக் கொள்வான். கடியா, அல்லது வேறு நாய்கள் குரைப்பதும், வீட்டு முற்றத்தில் பேச்சுக்குரல், சத்தங்கள் கேட்பதும் இவ்வாறான நாட்களில்தான். இப்படியான குரல்களுக்கு மத்தியில் மகனது குரலை மட்டுமல்ல, தூரத்திலிருக்கும் அவனது நண்பர்களை இனம்காணும் சக்தியும் லாசிமாமிக்கிருந்தது.

அவளால் ஒருபோதும் அந்த அதிகாலையை மறக்க முடியவில்லை. பின்னர் காலை உணவாக ரொட்டி சுட்ட அவள், சுடச்சுட சாப்பிட விரும்பும் மகனை அழைப்பதற்காக மீண்டும் அவனது அறைக்குச் சென்றாள். அடுத்தடுத்து நடந்த நிகழ்வுகள் தொடர்பாக அங்குமிங்குமாக உடைந்து சிதறிய நினைவுப் பதிவுகளே அவளுக்குள்ளிருந்தது. மேலேயிருந்து விழுந்து உடைந்து சிதறிய பூச்செண்டு போன்றதே அவளது நினைவுப் பிரவாகமும். இருந்தும் இவையெல்லாவற்றுக்கும் மத்தியில் ஒருநாளும் புதியதாகவோ பழையதாகவோ மாற்றமடையாத சாகாவரம் பெற்ற நினைவுத்துளிகள் அவளுக்கு உரிமையாயிருந்தது. அவளது அன்பார்ந்த மகன் பாலையா ஒரு பயணம் சென்றிருப்பதாகவும் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் வந்துவிடுவானென்ற அவளது அசைக்க முடியாத எதிர்பார்ப்பை எந்த சக்தியாலும் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

அவன் சென்று ஒரு வருடமும் பல மாதங்களாகி விட்டபோதும் அடுத்த மணித்தியாலயத்தின் இறுதி நொடித்துளியிலாவது வந்து

விடுவானென்று கண்ணிறைந்த எதிர் பார்ப்போடு ஒழுங்கையைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். நேற்று இரவு மும்மணிகளின் ஆசிவேண்டிப் பிரார்த்தித்து இன்று காலை அவசர பயணமொன்றை தனது மகன் மேற் கொண்டது போன்றே எவருடனாவது கதைக்கும் போதும் பழகும் போதும் அவள் சொல்வாள்.

* * * * *

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருந்த எனக்கு லூசிமாமியைப் பார்க்கும் போது வேகமாகப் பரவும் நீண்ட கால நோய்க்கு ஆளானவர் போல் தெரிந்தது. அவளது முகத் தோற்றம் எனது இதயத் துடிப்பில் ஏற்படுத்திய மாற்றம் என் காதுகளுக்குக் கேட்டது.

சாயங்கால இருளையும் பொருட்படுத்தாமல் நான் அவர்களது வீட்டுக்கு ஏறும் போது சாலையில் போடப்பட்டிருந்த சாய்கதிரையில் சுருண்டபடி அசையாத பார்வையுடன் லூசிமாமி காணப்பட்டாள். எனது காலடிச் சத்தத்திற்கும் அவள் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. சிலவேளை அதைத் தனது மகளின் காலடிச் சத்தமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும். அந்த இடத்திலேயே நின்ற நான் சிறிது நேரம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளது உடல் எவ்வளவு தான் வற்றிப் போனாலும், அந்த உணர்வும் அந்த முகத்தில் தெரிந்த, வெட்டிய குற்றி போன்ற பாலையாவின் உருவமும் என் கண்களில் நிறைந்தது.

“எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுத்தான் ஒருநாளைக்கு ஒருமுறையாவது கொஞ்சம் சாப்பாடு கொடுக்கிறம். அன்னையிலிருந்து பார்த்த பக்கம் பார்த்தபடி யோசிக்கிறது தான் வேலை. காலையில் இந்தக் கதிரையில் அமர்ந்தாவென்றா இருட்டுப்படும் வரை ஒழுங்கைப் பக்கம் பார்த்தபடியே இருப்பா. தூக்கத்தில் மூன்று நான்கு தடவை பாலா தம்பியுடன் கதைப்பா.”

நிகழ்வுக்குப் பிறகு லூசி மாமிக்கு உதவியாக வந்திருக்கும் அவளது மகள் குஸுமாவதி, அந்த வேளையில் என்னிடம் சொன்னாள். லூசிமாமி என்னை இனம் கண்டு கொண்டதும் அவளது முகத்தில் செத்துப் போனதொரு சிரிப்பு மலர்ந்தது. அதைச் சிரிப்பென்பதைவிட அழுவதற்கான ஒத்திகையென்பது பொருந்தும். அடுத்த நொடி அவளது கண்குழியில் மறைந்திருந்த கண்ணீர்த்

துளிகளிரண்டு கன்னம் வழியாக கீழே உருண்டன. எப்பொழுதுமே சற்று உட்குழிந்த லாசிமாமியின் சின்னக் கண்கள் மென்மேலும் சிறிதாகி கண்ணீரக் கோடுகளாக மாறிவரும் வேளை, இன்னொருவர் தொட்டுத் திருப்பியது போல் எனது முகம் திரும்பியது.

“நான் வரும் போது அம்மாவுக்கு நல்ல காய்ச்சல். எப்பொழுதுமே பாலையா வந்தானோ? என்றே கேட்பார். மெகிமாமிதான் கடவுள் போல் வந்து அந்நாட்களில் அம்மாவுக்கு உதவி உபகாரம் செய்திருக்கிறா.” அதுவரையில் நான் தெரிந்து வைத்திருந்த விடயங்களையே குஸுமக்கா மீண்டும் எனக்கு விளங்க வைக்க முயன்றாள்.

குஸுமக்கா மெகிமாமியென்று எனது அம்மாவைக் குறிப்பிடும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும், லாசி மாமி அனுதாபம் மிகுந்த பார்வையை முகத்தில் கொண்டு வருவது ஏனென்று இன்றும் எனக்குப் புதிராகவே உள்ளது.

காணாமல் போவதற்கு முதல் நாளிரவு நீண்ட நேரமாக பாலையா கண் விழித்திருந்ததாக பலகைக் கடை அக்கா மூலம் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. பலகைக் கடையின் கடைசித் தட்டு மூடும் போதும் பாலையாவின் அறையில் விளக்கொளிர்ந்துள்ளது. குழப்பமான நாட்களென்பதால் நேர காலத்தோடு கடை மூடினாலும் நீண்டநேரம் இரவில் விழித்திருப்பது கடையக்காமாரின் வழக்கமாகும். அன்று நள்ளிரவிலும் தனதறை வாசலில் பாலையா நிற்பதை கடையக்கா கண்டுள்ளார்.

“லாசிமாமியை தனியே விட்டு விட்டு ஒருநாளும் இரவில் பாலையா செல்வதில்லை. அன்றும் இரவு எட்டுமணிக்கு கடைக்கேறினான். அடுத்து பன்சாலை விடயமாக கொழும்புக்குப் போக வேண்டியுள்ளதாகக் கூறி ரேஸரொன்று கொண்டு போனது நல்ல ஞாபகம்.” வேறொரு நாள் சிகரட் வாங்குவதற்காகக் கடைக்கேறிய போது கடையக்கா சொன்னாள்.

சுங்க அதிகாரியான சில்வா ஐயாவின் மகனுக்கும் மகளுக்கும் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது ஆயிரம் வேலைகளுக்கு மத்தியில் அவனது இன்னொரு கடமையாகும். எனது பழைய நண்பனான சில்வா ஐயாவுக்கு பாலையாவை நான்தான் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

வீட்டில் நிற்கும் நாட்களில் அவர் பாலையாவுடன் நாட்டுநடப்புகள் பற்றிக் கதைக்கப் பழகியிருந்தார். இடதுசாரியான சில்வா ஐயா நாட்டின் அரசியல் பின்னணி பற்றி கடுமையாகக் கதைக்கும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் அலட்சியமான எதிர்வினையையே காட்டியதாக, அவரைச் சந்திக்க அவரது வீட்டுக்குச் சென்றவேளையில் சொன்னார்.

“பாலையா அரசியல் இயக்கமொன்றின் அங்கத்தவனாக இருப்பானென்று நானென்றால் ஒருநாளும் நம்பமாட்டேன். அரசியல் அவனுக்கு நஞ்சு போன்றதென்றே நான் நினைத்திருந்தேன். கலை இலக்கிய விடயங்களில் மிகுந்த ஆர்வத்தோடிருந்தான். அது பற்றிக் கதைத்த எல்லோருக்குமே, இது ஒரு பெரிய தவறாக இருக்க வேண்டுமென்றே சொன்னேன். இருந்தும் பாலையாவின் வயதிலிருந்தால் எனது மகனுக்காயினும் இந்தத் தலைவிதி ஏற்படப் போதிய வாய்ப்பிருந்ததென நான் பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன். வயதினதும் கல்வியறிவினதும் அநியாயம் தான் இது. தங்கமான பையன். எங்காவது இருப்பான்.” அந்த நேரத்தில் அவர் விட்ட பெருமூச்சில் பாலையா தொடர்பாக ஏற்பட்ட கவலையைவிட, தன் மனதிலிருந்து வெளிப்பட்ட துரித விமர்சனம் தொடர்பான பச்சாதாபமே கலந்திருந்ததென நான் நினைத்தேன்.

“பாடத்துக்கு வெளியே ஒரு சொல் கூட பாலையா எங்குளாடு கதைத்ததில்லை. படித்த எதுவுமே ஒருநாளும் வீண்போகாதென்றே அவர் ஒவ்வொரு நாளும் எங்களுக்குச் சொன்னார்.” சில்வா ஐயாவின் மகனிடம் பாலையா பற்றிக் கேட்ட போது அவன் சொன்ன பதிலால் பாலையா என்ற புதிர் மென்மேலும் சிக்கலாகியது.

பல்கலைக் கழகப் பிரவேசம் கிட்டாவிட்டாலும் பாலையா உயர்தரம் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்திருந்தான். நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த அம்மாவைப் பற்றி அவன் மனதிலே மிகுந்த கவலை காணப்பட்டது. அதற்கு மேல் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு தொழில் தேடுவதில் இறங்கினான். நடுவனின் வேண்டுகோளின் பேரில் அவனுக்கு வெளிநாட்டில் வேலை தேடிக்கொடுக்க நான் தயாரானேன். இருந்தும் தாயைத் தனியே விட்டுச் செல்ல அவன் எந்த வகையிலும் விரும்பவில்லை. தற்பொழுதே கவலைச் சுமைகளால்

அழுந்திப் போயிருக்கும் அம்மாவுக்கு இன்னும் வேதனையைக் கொடுக்கத் தான் விரும்பவில்லையென அவன் எனக்கு கடிதம் எழுதினான். எங்களுக்குத் தெரிந்த காலத்திலிருந்தே கடையப்பம் மற்றும் பால்விற்று இரு பிள்ளைகளையும் போத்த லூசிமாமி வேகமாக முதுமையை நோக்கிச் செல்வதை, வெளிநாட்டிலிருந்து விடுமுறைக்கு வரும் போதெல்லாம் நான் அவதானித்தேன்.

கடந்த விடுமுறைக்கு நான் தாய்நாட்டுக்கு வந்திருந்த போது எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறாத வேதனையில் அவன் காணப்பட்டான். நான் அவனைச் சந்தித்த கடைசி சந்தர்ப்பமும் அதுதான். உண்மையில் அவன் சொன்னபடி பார்த்தால் அநீதிக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருந்தான். மந்திரியின் செயலாளரால் ஆசிரியர் நியமனப் பட்டியலிலிருந்து அவனது பெயர் நீக்கப்பட்டு அவரது உறவினருக்கு அந்த நியமனம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அப்படியொரு அநீதி இழைக்கப்பட்டிருந்த போதும் உணர்ச்சிவசப்படாமல் அவன் கதைத்த விதம், பாலையா பற்றிய எனது நினைவேட்டில் மறக்க முடியாத பதிவாகும்.

“அவங்களுக்கேற்ற விதமாகத்தான் சமூகம் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருக்கு. அவங்களோட கோபம் பாராட்டி வேலையில்லை. இப்படியான விடயங்களுக்கு முழுச் சமுதாயமும் பதில் கூற வேண்டும். உள்ளேயும் வெளியேயும் இந்தச் சமுதாயம் பெரும் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது. சமயத் தலைவர்கள் கலைஞர்கள் போன்று சமுதாயத்தை வழிநடத்தக் கூடியவர்களும் அரசியலின் கைப்பொம்மைகளாக மாறியுள்ளனர்.” அந்த வேளையில் பாலையாவின் முகத்திலே காணப்பட்டது கோபமோ கிளர்ச்சியோ அல்லாத போதும், அது என்ன உணர்வென்று எனக்கு இன்றும் தான் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

எதிர்பார்ப்புக்கள் சிதறடிக்கப்பட்டு சமூக அநீதிகள் மேலோங்கி இருக்கையில் புத்திநுட்பத்தின் மூலமாக யதார்த்தத்தைக் கண்டு கொள்ளும் ஆற்றல் அளவுக்கதிகமாகவே அவனிடம் காணப்பட்டது. சிறு வயதிலேயே முகட்டுவளை சிதறிப் போன குடும்பத்தில் இளையவனான அவன் தனது அம்மாவோடும் அக்காவோடும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த விதம், எங்கள்

குறைபாடுகள் பேசப்படும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலுமே அம்மாவால் நினைவூட்டப்பட்டது.

பனிகொட்டும் அதிகாலையில் கடையப்பப் பெட்டியை பூத்தட்டுப் போல் அணைத்துக் கொண்டு கடைகளுக்குச் செல்லும் பாலையாவின் உருவம் ஒவ்வொரு காலையிலும் எங்கள் முதற்காட்சியாக அமைந்தது எனக்கு இன்னும் ஞாபகம். பாடசாலை விட்டு வந்து லூசிமாமியின் பின்னால் தென்னோலை சேர்க்க ஓடும் காட்சி அடுத்து எங்கள் கண்களில் தெரிந்தது. இடுப்பிலிருந்து கீழே சரியும் காற்சட்டையை பிடித்து உயர்த்தியபடி லூசிமாமியின் பின்னால் மாட்டுக்குட்டி போல் ஓடிக் கொண்டிருப்பான். மாலையில் எங்களோடு பந்தடிக்க வரும் அவன் இருள்படர ஆரம்பித்ததும், வளர்ந்து வரும் ஒருவனாக பசுமாட்டை ஒழுங்கை வழியாக முன்னெடுத்துச் செல்வான்.

“அவனைப் போல் துன்பம் அனுபவித்த பையன் இந்த ஏழு ஊரிலும் கிடையாது. எல்லாக் கடவுள்களதும் அருட்கடாட்சத்தால் அவன் நல்ல நிலைக்கு வரவேண்டும். அக்கா போயிட்டாளென்று அம்மாவுக்கு ஏதாவது குறை வைத்தானா?” பாலையாவின் குஸுமக்கா சைக்கிள் கடை சிரிபாலவுடன் ஓடிப்போன காலத்தில், பாலையா குணநலன்களை இந்த விதமாகத்தான் அம்மா கூறினாள்.

குறைந்த பட்சம் ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையேனும் அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வராவிட்டால் எங்கள் குடும்பத்தில் யாரோ குறைந்து விட்டார்களோ என்ற உணர்வுதான் எங்கள் அனைவருக்கும் ஏற்படும். அவன் எங்கு போனானென்று தெரியாமல் போன நாளுக்கு முதல் நான் கூட, வழமை போல் அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் தனது பழைய சைக்கிளை ஒட்டு மாமரத்தில் சேர்த்து நிறுத்தி விட்டு வந்து எங்கள் கட்டைச் சுவர் மீது அமர்ந்து கொண்டான். அவ்வேளையில் அம்மா இரவைக்கு இடியப்பம் அவிக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு அழைப்பு விடுக்கப் பார்ந்திருந்ததாகவும் அதற்கிடையில் புதுமையான விதத்தில் சைக்கிளில் வெளியே போய்விட்டானென்று, வெளியிலிருந்து வந்த என்னை வீட்டிற்கு ஏறவிடாமல் என்தோளில் தொங்கி நடுவள் அழுது விழுந்தாள்.

“இந்நாட்களில் இரவில் பயணம் போக வேண்டாமென்று சொன்ன போது பாலையா சிரித்தான். அவருடைய சிறுகதைப் புத்தகத்தை வெளியிட அண்ணனிடம் காசு கொஞ்சம் வேண்டித்தர முடியுமென்று கேட்டான். அப்படியான விடயங்களைப் பேசிப் பேசி இருந்துவிட்டு பன்சாலைக்கும் போகவேண்டுமென்று எழுந்து சென்றான்.” அடுத்தநாள் பாலையா பற்றி பேசப்படும் போது நடுவளின் கண்களில் மீண்டும் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்தது.

நடுவள் பாலையா பற்றி மனதால் துன்புற்றாள். பாலையா அவளது காதலனாவது பற்றி சாதகத் தன்மையே நிலவியது. அவர்களுக்கும் எங்களுக்குமிடையே தொட்டுச் செல்லும் தூர உறவு கூட இல்லாதபோதும் லூசிமாமியும் அம்மாவும் அவரவர் விடயங்களில் மிகுந்த பற்றதலுடன் நடந்து கொண்டார்கள். இந்த வகையில் நடுவளும் பாலையாவும் காதல் தொடர்பில் இணைந்திருப்பது எங்கள் எல்லோருக்கும் குறிப்பாக அம்மாமாருக்கு பெருமகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

“சில நாட்களில் இரவு நேரத்தில் வந்து பாலையா என்னோடு கதைத்துக் கொண்டிருப்பார். அதிகமான நேரங்களில் இங்கு தேயிலை கசட்டை குடித்து வெற்றிலையும் போட்டுக் கொண்டுதான் போவார்.” பாலையாவின் வீட்டு எல்லையிலுள்ள மில்லவத்தையை காவல் பார்க்கும் ஹிமியொங் அண்ணா, நான் லூசிமாமியின் சுகசெய்தி பார்த்து வருகையில் சந்தித்த போது கூறினார்.

அன்று ஹிமியொங் அண்ணா இரண்டு நெருப்புக் குச்சி கேட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்கேறினார்.

“அன்று இரவு பாலையா காவல் கூடத்துக்கு வந்தார். பிக்குவின் வேண்டுகோளுக்கு விகாரைக்குப் போய்வரும் வழியில் வெற்றிலையும் போட்டுக் கொண்டு, அம்மா பார்த்திருப்பாவென்று வேலிக்குள்ளால் புகுந்து சென்றார். இருட்டிய பிறகு பாதை நெடுகப் போவதைவிட இப்படி உள்வழிகளால் செல்வது நல்லதென்று நான்தான் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்து கொடுத்தேன்” வெற்றிலைச்சாறினால் வெந்த சொர சொரப்பான உதடுகளை புரட்டி சிறிது நேரம் என்னை அமைதியாகப் பார்த்திருந்தார். அவசரமாக நாலைந்தடி முன்னோக்கி வந்து, ஏதோ ரகசியம் சொல்வதற்குப் போல் தலையைச் சரித்தான். “உயிருடனா? ஒளிந்திருக்கிறாரா? இருக்கிற

இடத்திலிருந்து வருவாரா இல்லையா....? சரியாகச் சொல்ற இடமொன்று இருக்காம் ஐயா. எனக்குக் கூட்டிச் செல்ல முடியும்.” உடனே தலையை உயர்த்தி, தனது பேச்சு யாருக்கும் கேட்டிருக்குமாவென்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளப் பார்த்தான்.

“பார்ப்போம்.” நான் அவனுக்கு சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னேன். இது இப்பொழுது நான் சிறைப்பட்டிருக்கு புதிரிலிருந்து சிக்கல் நிறைந்த பக்கமாக மாறுவதற்கு ஒப்பான விடயமேயன்றி, சிந்திப்பதற்கு ஒருதுளியளவும் சிமியோன் அண்ணனின் பேச்சில் காணப்பட்டவில்லை.

பன்சாலைக்கும் பாலையாவுக்குமிடையிலான தொடர்பு மிகப் பிரபலமானது. பௌத்த இளைஞர் சங்கத்தின் செயலாளர் பதவிக்கு மேலதிகமாக, பாலையா அறநெறிப் பாடசாலை ஆசிரியர் குழு உறுப்பினராகவுமிருந்தான். பன்சாலைக்கு வரும் பாலையாவின் அதிகநேரம் பௌத்த இளைஞர் சங்கத்தின் தலைவரான சின்னச்சுவாமியின் அறையிலேயே கழியும். சின்ன சுவாமி மாத்திரமல்ல தலைமைச் சுவாமி கூட மிகவும் மதித்தாரென்பதை நானறிவேன். விகாரையின் சகல நடவடிக்கைகளிலும் பாலையாவின் ஒத்துழைப்பு எந்தக் குறையுமில்லாமல் அவர்களுக்குக் கிட்டியது.

“இந்தக் குழப்பங்களுக்கு சம்பந்தமுள்ள இளைஞர்கள் எங்கள் ஊரில் நிறைய இருந்தாங்க. என்னைச் சந்திக்க அவர்கள் எத்தனையோ தடவை வந்தார்கள். எனக்குத் தெரிந்த முறைகளில் நான் அவர்களுக்கு தெளிவுபடுத்திக் கொடுத்தேன். நல்ல நோக்குடனென்றாலும் அநியாயம் செய்வது பிழையென்றேன். அரச ராணுவம், விடுதலை ராணுவம் என்ற வேறுபாடின்றி பொதுவாக இளைஞர்களுக்கு மனித உயிர்களின் பெறுமதியை எடுத்துக்காட்ட முயற்சித்தேன் ஐயா. இருந்தும் பாலையாவுக்கு நான் ஒருநாளும் அப்படியொரு எச்சரிக்கை செய்யவில்லை. ஏனென்றால் அவர் எங்கள் விகாரைக்கு புதியவரல்ல. இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட எனது நெஞ்சு வெடித்து விட்டது. செய்ய முடிந்த அனைத்தையும் நான் செய்தேன். இதுவரை மூன்று பூசை செய்திருக்கிறேன். அந்நேரத்தில் ஐயா இல்லாமல் போனது பெரிய நட்டம். ஒருவகையில் பார்த்தால் இல்லாமலிருந்ததும் நல்லது. இனி ஒன்றையொன்று தான் எஞ்சியிருக்கு. நாங்கள் நல்ல செத்கவி

சொல்லிப் பார்ப்பம். நல்ல சுவாமி ஒருவர் இருக்கார். கண்டி ஹீரஸ்ஸகலயில். ஐயா விருப்பமென்றால் நாளைக்கென்றாலும் பரவாயில்லை. நாங்கள் இருவரும் மாத்திரம் போவோம். அப்பொழுது, பாலையா பேரில் ஏதோ செய்ததாக உங்களுக்கும் மனதை சரிப்படுத்திக் கொள்ளலாம் அல்லவா?” பிரதம சுவாமி என்னைக் கண்டதிலிருந்து சொல்லித் தீர்த்தவை, ஈயக் குண்டுகளாய் நெஞ்சில் புதைந்தன. சிமியோங் அண்ணாவை விட ஒருபடி மேலே சென்ற பெரியசுவாமியின் வேண்டுகோளால் நான் தடுமாறிப் போய் விட்டேன். பாலையாவின் சமையால் என் மனம் தொங்கி விழப் போன போது தான் நான் விகாரை முற்றத்தில் கால் பதித்தேன்.

* * * * *

அறநெறிப் பாடசாலை சான்றிதழ்களை அச்சிடுவது தொடர்பாக தன்னோடு கலந்துரையாடிய பாலையா, அது விடயமாக கொழும்பு செல்லத் தீர்மானித்து தன்னிடம் விடைபெற்றதாக, சிறிய பிக்குவாகவிருந்து அதிலிருந்து விலகி இல்லற வாழ்வில் புகுந்து விட்ட சிரிபால, தூரப் பகுதி பலகைத் தளவாட பட்டறையொன்றில் வைத்து சந்தித்த போது விம்மலுக்கு நெருங்கிய தொனியில் விளக்கம் சொல்ல முற்பட்டு விட்டார்.

“ஒருநாளூமில்லாதவாறு அந்த இறுதி நாள் இரவில் போக வெளிக்கிட்ட பாலையா மிகுந்த கவலையுடன் என் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். என்ன ஏதாவது பிரச்சினையா என்று நான் கேட்டபோது, நாட்டில் நடப்பவற்றைப் பார்க்கும் போது இளைஞர்கள் என்ற வகையில் நாங்கள் இப்படி இருப்பது சரியா? என்று கேட்டான். அந்த நேரத்தில் அழுவதற்குத் தயாரானதொரு முகத்தோற்றம் காணப்பட்டது. நான் அவனது கையைப் பிடித்தேன். அந்தக் கையின் குளிர் இப்பொழுதும் எனக்கு விளங்குகிறது ஐயா.” பெரிய சுவாமியிடம் பாதையைக் கேட்டுக் கொண்டு நான் அவனைச் சந்திக்கச் சென்றபோது சிரிபால தனது கவலையை தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“பாலையாவின் செய்தி கேள்விப்பட்டதிலிருந்து எனக்கு மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் போயிட்டு ஐயா.

பலவருடங்களாக துறவு வாழ்க்கை வாழ்ந்து, எங்களது சோகங்களை குறைத்துக் கொள்வதற்காக அடுத்தவர்களுக்கு எவ்வாறு போதனை செய்தேனென்று நினைத்துப் பார்க்கும் போது புதுமையாக இருக்கிறது. பெரிய பிக்குவின் அறிவுரைகளோடு நான் பல காரணங்களை முன்வைத்துத் தான் துறவு வாழ்க்கையிலிருந்து வெளியேறினேன். எனது அப்பா பக்கவாதக்காரன். விவாக விடுதலையான தங்கையொருத்தி வீட்டில் இருக்கிறாள். பாலையாவின் நிகழ்வுக்குப் பிறகு வாழ்க்கையைப் பற்றி புதுமையானதொரு பயம் எனக்கேற்பட்டது. இரவிரவாக வந்து பாலையா எனது, கதவில் தட்டி அழைப்பது எனக்குக் கேட்டது. இந்தக் காலத்தின்படி படிப்பறிவுக்கு மேலதிகமாக மஞ்சள் போர்வை அணிந்திருப்பது இரண்டு மரணங்களோடு வாழ்வது போன்றதாகும்.

வெளிநாட்டில் நின்றது உங்களுக்கு நல்லதாக அமைந்துவிட்டது. இல்லாவிட்டால் நீங்களும் எங்களைப் போல் இறந்திறந்து பிறப்பீர்கள். கடைசியாக போர்வையைக் கலைவதென நான் தீர்மானித்தேன். எனக்காக அல்ல, முன்பு சொன்னேனே அவர்களுக்காக.” கிராமத்து மடையன் போன்ற தோற்றத்தை உருவாக்கிக் கொண்ட சிரிபால, தலையில் கட்டியிருந்த துண்டை அவிழ்த்து வியர்வையைத் துடைக்கும் போர்வையில் கண்ணீரையும் துடைத்துக் கொள்வதை நான் கள்ளமாக அவதானித்தேன்.

பாலையா தொடர்பான நிகழ்வுகளில் முக்கியமான கட்டம் இன்னும் கைதவறிக் கொண்டிருப்பதையிட்டு நான் மிகுந்த களைப்புற்றிருந்தேன். எனது ஆராய்வின் தடைதாண்டல் கட்டத்தை எட்டியிருப்பது மாத்திரம் எனக்கு விளங்கியது. எல்லாம் இத்தோடு மறந்து விட வேண்டும் அல்லது புதிய பாதையில் பயணத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இருந்தும் அந்த இரண்டில் ஒன்றையேனும் தெரிவு செய்யக் கூடியளவுக்கு சாதகமான மனோநிலை என் வசமிருக்கவில்லை.

விடுமுறை முடியும் தினம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கையில் இரவு உணவுக்காக எனக்கு சில்வா ஐயா அழைப்பு விடுத்தார். சென்ற ஆண்டிலும் இவ்வாறான அழைப்பு விடுத்த போதும்

முன்பு உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட நிகழ்வின் காரணமாக அந்த சந்தர்ப்பம் அற்றுப் போயிற்று.

“சென்ற வாரம் நல்லதொரு ஆளுக்கு சாமான் கிளியர் பண்ண உதவி செய்தன். ஆள் சும்மாவல்ல ஆம்ஸ் டீலர். இராணுவம் பொலிஸிலுள்ள பெருந்தலைகளெல்லாம் அவரது நண்பர்களாம். அவர் எனக்கு தேங்ஸ் பண்ணும் போது உதவிக்கு உதவி செய்ய எப்பொழுதும் தயார் என்றார்.” எனக்கு ஒரேயடியாக பாலையாவின் ஞாபகம் வந்தது. இருந்தும் நான் பின்னர் கதைக்கலாமென்று நம்பரை வேண்டிக் கொண்டேன். “என்ன சொல்றீங்க? போவோமா ஆளைச் சந்திக்க....? பாலையாவுக்காக எங்களால் வேறென்னதான் செய்ய முடியும்?”

எங்கள் இருவரையும் நெருக்கமாக்கிய சாராயப் போத்தல் வெறுமையாகிக் கொண்டு வருகையில் சில்வா ஐயாவின் கண்கள் என் முகத்தில் விழுந்தது. நடுங்கும் கைகளால் வெற்றுக் கிண்ணத்தை டீபாவின் மீது வைத்தது ஞாபகம். நான் அவரிடம் என்ன சொன்னேனென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த நேரத்தில் நான் பாலையாவின் விடபமன்றி வேறெதுவும் சொல்வதற்குரிய பொருத்தமான உடல்- உள நிலையில் இருக்கவில்லையென்பதை பின்னர் ஒருநாளில் யோசித்தேன். சில்வா ஐயாவுடன் அமைதியாகக் கதைப்பதற்கு அதன் பின்னர் எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை. அன்றிலிருந்து தொடர்ந்த சிலநாட்கள் மிகவும் நெருக்கடியான காலகட்டமாகி விட்டது. மீண்டும் செல்வதற்கான சகல நடவடிக்கைகளையும் பூரணப்படுத்த சொற்ப நாட்களையும் முடக்க வேண்டியிருந்தது.

வெளியே செல்வதற்கான நாள்வரும் வரையிலும் பலமாதங்களாக பாலையாவின் பயணம் தொடர்பாக முடிவெதுவுமின்றி சிக்கல்மிகுந்த வழியில் மாட்டிக் கொண்டிருந்தேன். சிமியங் அண்ணாவின் சாஸ்திரமும் பிரதம பிக்குவின் செத்கவியும் சில்வா ஐயாவின் காரியவாதியும் முக்கோணமாகி அதற்குள் நான் வழிதவறி நின்றேன்.

* * * * *

லூசிமாமியின் மரணச் செய்தியை நடுவள் எழுதி அனுப்பியிருந்தாள். இது எதிர்பாத்திருந்த செய்திதான். இருந்தும்

அதை மீண்டுமொரு முறை வாசித்துப் பார்த்ததன் பின் நான் பயந்து போனேன். அது லாசிமாமியி றுந்ததற்காக அல்ல, உண்மை நேர் மையை நிலைநாட்டச் சென்ற பாலையாவின் நிலையென்னவென்று, அவனது மரணம் என்னிடம் கேள்வி எழுப்புவது போலிருந்ததால் தான்.

பாலையாவும் லாசிமாமியும் எழுப்பிய வாழ்வின் தர்மம் பற்றி உண்மைக்குரல் என் மனதிலே பெரிதாக எழுந்து நிற்கும் போது, லாசிமாமியை இறுதியாக சந்தித்த காட்சி மனதில் விரிந்தது....

அந்த இறுதி மாலை எனது மரணப் படுக்கையிலும் கூட மறக்க முடியாததே. இருள் படரும் அந்த அந்திவேளையில், லாசிமாமியை காண்பதற்கு நான் சென்றேறியமை, முதல் மாலையிலிருந்து எந்த வகையிலும் வேறுபடவில்லை.

வழமையான சாய்கதிரையில் அமர்ந்தபடி மிகுந்த தேவையுடன் ஒழுங்கைப் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த லாசிமாமியை, நான் வீட்டுக்கு ஏறியவுடன் கதிரையில் கைகளை ஊன்றி மெல்ல எழுந்து நின்றாள். அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் நான் கீழே பார்த்துக் கொண்டேன். இது எங்கள் கடைசி சந்திப்பாக இருக்குமோவென்று நான் நினைத்தேன். அடுத்த விடுமுறைக்கு நான் வரும்போது லாசிமாமியை உயிருடன் இருக்கமாட்டாரென்று மின்னலடித்தது போல் எனக்குள் ஒரு எண்ணம் எழுந்தது. கடைசி முறையாக நான் அந்தப் பக்கம் பார்த்தேன். அவளது முகத்தில் நான் என்றுமே காணாத அபூர்வ புன்னகை பிரகாசித்தது.

நான் அவளது காலடியில் விழுந்து வளைந்தேன். உண்மையில் வணங்குவதற்காக விழுந்ததை விட, என்கால் பலமிழந்து விழுந்ததாக இருக்க வேண்டும். நரம்புகள் வெளிப்பாய்ந்து உலர்ந்து போயிருந்த அவளது கால்களை மிகுந்த அன்புடன் முத்தமிட்டேன். லாசிமாமியின் மெல்லிய கைகள் என் தலையைத் தொட்டுத் தடவுவது போல் எனக்கு மெல்லிய ஞாபகம்.

“குஸுமாவதி..... இங்க இளையவன் வந்திருக்கான்.” லாசிமாமியின் குரலில் என்னுமில்லாத உயிரோட்டம் அப்போது காணப்பட்டது.

நிஸ்ஸங்க விஜேமான்ன

ஓவிய ஆசிரிய ஆலோசகரான இவர் மஹியங்கனையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சிறுகதைக்காக தேசிய மட்டத்தில் பல விருதுகளை வென்றுள்ள இவர் 'தித்த சீனி' 'தல ரெதி' 'காசி கலு' 'சந்ரகின்னராவிய' 'கீடேவோ எவில்லா' 'கலுகிரில்லி' ஆகிய சிறுகதை தொகுதிகளையும் 2 நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

‘மாட்டுக் காரன்’ நிஸ்ஸங்க விஜேமான்ன

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

அதன் பிறகு அவன் கோபத்தினாலும் குரோதத்தினாலும் மாட்டைப் பார்க்க விரும்பவில்லை.

மனிதனின் பரிணாமத்தைப் பற்றியறியாத மாடு, வண்டிக்காரனை முரட்டுதனமாகப் பார்த்தது.

“அது எப்படியும் உனக்கு விளங்காது.” அவன் கவலையுடன் சொன்னான். அவன் கவலையை இயல்பாக்கிக் கொண்டவனல்ல. யாரைப் பார்த்தும் பெருமூச்சு விடவோ கவலைப்படவோ இடம் கொடுக்காது காலம் கரைந்து கொண்டிருந்தது. குறைந்த பட்சம் தன்னைப் பற்றியாவது எண்ணிப் பார்த்து மூச்சு விட்டதாய் ஞாபகமில்லை.

நேற்று தன்னை பற்றி அவனுக்கொரு மனக்கவலை ஏற்பட்டது. அந்தப் புதிய உணர்வு அவனைச் சிக்கலாக்கியது. அதிலிருந்து தன்னைப் பற்றியும் மாட்டைப் பற்றியும் நினைத்து பெருமூச்சு விடப் பழகிவிட்டான்.

“அது உனக்கு விளங்காது.” அவன் மாட்டுக்குச் சொன்ன போதும் அவனுக்குக் கூட விளங்கவில்லை.

* * * * *

மாடு அவன் மீது குரோதம் பாராட்டியது. அவன் மாட்டின் மீது குரோதம் கொண்டான். இருந்தும் பரஸ்பரம் பிரிக்க முடியாத வாழ்வு. அவனுக்கு ஏதாவது மானசீகமான பிரச்சினைகள் ஏற்படும் போது அதை மாட்டின் மீது திருப்பிவிடுவான். மாடும் ஒருமுறையேனும் தனது குளம்பால் குத்தாமல் விடுவதில்லை.

தனிமையோ அல்லது அது போன்றதொர உணர்வோ ஏற்படும் போது குரோதத்தின் மூலம் அதனைச் சமாளித்துக் கொண்டு, ஒரே காணியில் ஒரே வீட்டின் இரு அறைகளில் அந்த இரு ஜீவன்களும் வாழ்க்கையை ஓட்டின. மாட்டுக்கு சாலையோடு இணைத்தெழுப்பப்பட்ட களிமண் சுவர் அறை. மனிதனுக்கு உள்ளறை.

“நாசமாய் போ.” அவன் கண்டு கொண்ட ஏதோ தவறுக்காக மாட்டுக்கு விளாசினான். கொசுக்கள் கூட மாட்டை நெருங்குவதில்லை என்று முடிவு செய்யுமளவுக்கு அந்த அடி இருந்தது.

எவ்வாறாயினும் தனது எஜமானுக்கு அது மரியாதை காட்டவில்லை. பயத்தை மறைத்துக் கொண்ட முரட்டுத்தனத்தால் அவனைக் குத்தப் பார்க்கும். உண்மையைச் சொன்னால் இரண்டு வாரத்திற்கு ஒரு தடவையாவது அது அவனைத் தாக்கும்.

தோலுரித்த தடியும் கையுமாக ஜெய்லாப்தீன் மேய்ச்சல் உணவுக்காக மாட்டை வயலுக்கு எடுத்துச் செல்வான். அவனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படாத அளவுக்கு பணிவோடு நடந்து கொள்ளும். ஆனாலும் எதிர்பாராத வேளையில் ஜெய்லாப்தீனின் பின்பக்கத்தைப் பதம் பார்த்து விடும். பெரிதாகக் குளம்பற்ற நெற்றியால் அது குத்தும் போது அதன் வேகத்திற்கு முழக்கணக்கு முன்னே வீசப்பட்டு வரப்பிலிருந்து கீழே விழுந்து விடுவான்.

“அல்லாஹ்.” என்று ஜெய்லாப்தீன் சத்தமிடுவான். ஆனால் மீண்டும் அது குத்துவதில்லை. தலையை உயர்த்தி இரண்டு காதுகளையும் விரித்து எஜமானைப் பார்க்கும். அதன் பிறகு அது அங்குமிங்கும் உலாவி ‘ஒரு மாதத்திற்குப் போதும்’ என்று நினைக்குமளவுக்குச் சாப்பிடும்.

இவ்வாறாக பரஸ்பர குரோதம் சக்கரமாகச் சுழலும். இருந்தாலும் திடீரென்று அவனது மனதிலிருந்த தனது மாட்டின் மீதான கோபம் அற்றுப் போய் சொல்ல முடியாததொரு உணர்வு மேலோங்கி நின்றது.

அது நேற்றிலிருந்துதான்.....!

நேற்று அவனையும் மாட்டையுட் பொதுவாகப் பாதிக்கும் நிகழ்வு நடந்தது.

ஜெய்லாப்தீன் மாட்டு வண்டியை இறைச்சிக் கடையின் ஓர்ஓரமாக நிறுத்தினான். அங்கு வழமையான இயங்கு நிலை காணப்பட்டது.

முள்ளுச் சாப்பிட்டு மாட்டுக் கன்றுகள் போல் கொழுத்த நாய்கள் ஒன்றையொன்று பார்த்துக் குரைத்தன. மாடு பழகிய சூழலில் அங்குமிங்கும் பார்த்தபடியிருந்தது. நாயொன்றுக்கு குத்தவே காலை உதைக்கவே வேண்டிய தேவை அதற்கேற்படவில்லை. பெருந்துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டிருந்த இறைச்சியை ஒருவன் வண்டிலிலிருந்து இறக்கினான். பெனியத்தை உயர்த்தி வயிற்றைத் தடவியபடியிருந்த இறைச்சிக் கடைக்காரன் திடீரென்று வண்டிச் சக்கரத்தைப் பிடித்து ஆட்டினான். “இது உதவாது!” அவன் வண்டியைப் பற்றி அவ்வளவுதான் சொன்னான். அதில் எல்லாம் அடங்கியிருந்தது. இறைச்சிக் காடைக்காரரின் அந்த இருசொற்களிலும் அவன் சொல்லாத எவ்வளவோ விடயங்கள் அடங்கியிருந்தமை ஜெய்லாப்தீனுக்கு பின்னர்தான் தெரிந்தது.

“உன்னை சந்திக்கவென்றுதான் இருந்தன்.....” முதலாளி ஜெய்லாப்தீனுக்குச் சொன்னார். வண்டியில் அமர்ந்திருந்த பெரிய காகத்தைப் பற்றியே அவன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்தக் காகத்தை அவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். அது எப்பொழுதும் அந்த இடத்திலேயே அமரும். ஏதோ காரணத்திற்காக அவன் காகத்திற்குப் பயந்தான். காகம் அவனைப் பொருட்படுத்தவுமில்லை. இன்று தன்பாட்டில் பலகையைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தது.

“ஆ..... இங்கபார் ஒன்றுமே பாவனைக்குதவாது. மாடும் மெலிந்து போய்க் கொண்டிருக்கு. இந்த மாட்டு வண்டியை விற்க யோசிக்கிறன். ஆனா மாடுதான் பிரச்சினை. இதை யார் வாங்கப் போறாங்கள்.” இறைச்சிக் கடைக்கார முதலாளி வேன் ஒன்று வாங்கப் போகும் கதையை இவ்வாறுதான் ஆரம்பித்தார்.

“அப்போ மாட்டுக்கு என்ன செய்றது?” ஜெய்லாப்தீன் கேட்டான்.

அதில் ‘எனது நிலையென்ன?’ என்று கேட்ட இயலாத தொனி காணப்பட்டது.

“அதற்கும் இனி இதே நிலைதான்.” இறைச்சிக் கடைக்காரன் இறைச்சிக் குவியலைக் காட்டிச் சொன்னான். மேலுயர்ந்த ஜெய்லாப்தீனின் கண்களுக்குள் வியப்பு, வெறுப்பு, சோகம் எல்லாம் கலந்திருப்பதை முதலாளி காணவில்லை.

“அல்லாஹ்.” அவன் பழக்கப்படி சொன்னான்.

“இனி.....”

அவனுக்கு ஒன்றும் சொல்ல இயலாதபடி பொருத்தமற்ற சூழல் உருவாகிவிட்டது. நாய்கள் தங்கள் கோஷத்தைத் தொடங்கின. காகங்கள் கரையத் தொடங்கின. ஆசனத்திலிருந்து காகம் மாட்டின் முதுகில் அமர்ந்தது. ஜெய்லாப்தீனுக்குக் கோபம் கொதித்தது. ‘காகத்தை விரட்ட வேணும்’ அவன் நினைத்தான். அவனுக்கு இடம் கொடுக்காது பறந்து போய் இறைச்சிக் கடையின் கூரை உச்சியில் அமர்ந்தது.

“நாங்கள் அதை நோன்புப் பெருநாளாக்கு எடுப்போம். அப்போது நிறைய இறைச்சி தேவைப்படும்.” மேசையருகில் அமர்ந்திருந்த கடைக்காரன் சொன்னார். “நீ ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டிரு.” வண்டியை ஜெய்லாப்தீன் செலுத்திக் கொண்டு வந்தான்.

வாழ்க்கையில் முதற்தடவையாக அவனுக்கு வெறுமை தெரிந்தது. பசி இல்லாமல் போய் விட்டது. பழக்கப்படி அவன் பகல் வேளையில் பாண் சாப்பிட்டான். பாண் சாப்பிட கறி எதுவும் அவன் சமைப்பதில்லை. எப்படியாவது சமாளித்துக் கொள்வான். ஒரு நாளும் அவன் மாட்டிறைச்சி சாப்பிடுவதில்லை.

அவனுக்கு இப்பொழுது பாண் கூட விருப்பமற்றுப் போய் விட்டது.

மனைவியில்லாத மனிதன் அவன். அத்தகைய நினைவுகளுக்கு இடமளிக்காமல் நேரகாலத்தோடு தூங்கி விடுவான். இன்றைய இரவில் தூக்கமற்ற சோகத்தில் துவண்டான்.

‘எனக்கு மனைவி இருக்கவுமில்லை. பிள்ளையும் இல்லை.’ அவன் தனக்கே சொல்லிக் கொண்டான். ‘மனைவி இல்லாமல் பிள்ளை எப்படி?’

இரவு அவனோடு இணைந்திருந்தது. அவன் மண்ணெண்ணெய் பற்றி யோசித்தான். ‘மண்ணெண்ணெய் பற்றி நான் ஏன் யோசிக்கிறேன்?’ கேள்வி எழுந்தது. ‘மண்ணெண்ணெய்யில் விளக்கை எரிய வைக்கலாம்.... இனி ஏன் விளக்கேற்ற வேண்டும்?’

‘சும்மா கிடக்கட்டும்’ அவன் அலட்சியமாகவிருந்தான். அவனுக்குப் பசியெடுத்தது. மீண்டும் பசித்தது. உடலாலும் உள்ளத்தாலும் சோர்ந்து போன அவன் தான் முதுமையடைந்து விட்டதாக முதற்தடவையாக யோசித்தான்.

தகரக்கூரை இன்னும் வெப்பத்துக்கு இடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் கீழே அதனைச் சுமக்கும் பராலகன் தெரிவதில்லை. அவை கறுப்பால் மூடப்பட்டிருந்தது. சுவருக்கு அப்பால் எங்கோ மாட்டின் சத்தம் கேட்டது. ஜெய்லாப்தீன் தேவையோடு காது கொடுத்தான். அது காதுச் சோணைகளை அடிக்கும் சத்தமும், வாலால் அடிக்கும் சத்தமும் அவனுக்குக் கேட்டது. குளம்பால் குத்தும் சத்தமும்.... அமர்ந்திருந்து இப்பொழுதுதான் எழுந்திருக்க வேண்டும்.

‘அதுக்கும், அதுக்கும்.... என்னைப் போலிருக்கும்.’ ஜெய்லாப்தீன் யோசித்தான்.

அவன் லாந்தர் விளக்கை ஏற்றினான். இருளில் மூழ்கியிருந்த அறையில் மண்ணெண்ணெய் வாசம் பரவியது. லாந்தர் விளக்கோடு கதவைத் திறந்து கொண்டு மாட்டின் அறைக்குச் சென்றான். மெல்ல மூச்சுவிட்ட மாடு லாந்தர் பக்கமாக கண்களை அகலித்துப் பார்த்தது. அது தனது கால்களை மெல்ல ஊன்றி அவனருகே வந்தது. ஜெய்லாப்தீன் அதன் தலையைத் தடவினான். மாடு அவனது கையை நக்கியது.

கரடுமுரடான அதன் நாக் குரசல் ஜெய்லாப்தீனுக்கு கூச்சமேற்படுத்தியது. அவன் துடித்துப் போய் கையை இழுத்தபோது மாடு பின்னோக்கி உடலைப் பதித்துக் கொண்டது.

ஜெய்லாப்தீன் மீண்டும் வரும் போது அறையில்

மண்ணெண்ணெய் மணக்கவில்லை. 'என்ன இருந்தாலும் அது நல்லது!' அவன் சிரித்தான். அது அவனுடைய கையை நக்கிய முதல்நாள் அதுதான்.

ஆயிரம் சுந்தரக் கனவுகளோடு அந்த இரவு அவனுக்கு நிம்மதியான நித்திரையைக் கொடுத்தது.

உடலை விறைக்கச் செய்யும் வண்ணம் தைமாதக் காற்று குளிர்ந்தது. ஜெய்லாப்தீனுக்கு நோன்பும் அவ்வாறுதான் வந்தது. அவன் நோன்பென்று அலட்டிக் கொண்டதில்லை. 'நாங்கள் ஏழைகள் பசி எங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டது தானே.'

இருந்தும் இம்முறை நோன்பு காலம் ஜெய்லாப்தீனுக்கு பசியை பழக்கமாக்கிவிட்டது. அவனுக்கு நோன்பின் இறுதிப் பகுதிப் பெருநாள் கொண்டாட்டம் கவலை தருவதாக அமைந்தது.

'அன்றைக்கு அதனை அறுப்பார்கள்.'

எவ்வாறாயினும் அவன் வெளிறிப் போன முதிய மாட்டைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். தமகொல்ல மலையிலிருந்து பாய்ந்து வரும் அருவியில் அதனைக் குளிப்பாட்டினான். அது பிள்ளைபோல் பணிவு காட்டியது. இந்த மாற்றத்திற்கு என்ன காரணமென்று கேட்பது போல் ஜெய்லாப்தீன் அதன் தலையைத் தடவினான்.

பதினொரு மணியளவில் இறைச்சிக்கடை வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வரும் போது அதனைக் குளிப்பாட்டுவான். வெய்யிலில் விடுவான். இரண்டு கைகளிலும் வேப்பெண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டு, மயிர்கற்றைகளுக்குள் விரலைவிட்டு தோலை அழுத்தி விடுவான்.

"நான் உன்னை எதற்கு தயார் படுத்துகிறேன் தெரியுமா?" இறுதியில் ஜெய்லாப்தீன் மாட்டிடம் கேட்பான். அல்லது நினைப்பான்.

"உன்னை அறுக்கும் கொண்டாட்டத்துக்கு தயார் படுத்துகிறேன்." அவன் பெருமூச்சு விடுவான். இந்தப் புதிய மாற்றத்துக்கு என்ன காரணமென்று தெரியாத மாடு தனது தலையை சொறியுமாறு அவனிடம் கேட்கும்.

ஜெய்லாப்தீன் எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டான். அவனது மனதிலே பிள்ளைப் பாசம் இடம் பிடித்து விட்டது. மாசி மாதத்தில் ஒருநாள் தனது மாட்டை “மகனே!” என்றழைத்தான்.

இறைச்சிக் கடை முதாலாளி பெரிய வாகனமொன்று வாங்கினார். அது கபில நிறம் கொண்டது. அன்றும் முதிர்ந்த மாடு தனது வழமையான பயணத்தை மேற்கொண்டது.

“ஜெய்லாப்தீன்.” இறைச்சிக்கடைக்காரனின் அழைப்பு.

“இப்போ இது நன்றாகக் கொழுத்திருக்கடா.” அவர் விருப்பத்தோடு மாட்டைத் தடவினார்.

“நீ நன்றாகச் சாப்பாடு போடுறாய் என்ன?”

“அல்லாஹ்” ஜெய்லாப்தீன் முணுமுணுத்தான்.

* * * * *

அவன் முதிர்ந்த மாட்டுக்குப் புல்வெட்டிக் கொடுக்கத் தொடங்கியிருந்தான். சூரியன் உச்சியிலிருந்து நகரும் போது தமகொல்ல மலைக்கு வெறும் உரப்பையுடன் செல்வான். சூரியன் மறையும் வரை புல்வெட்டி நிறைந்த பையுடன் வந்து மாட்டுக்கு உண்ணக் கொடுப்பான்.

“சாப்பிடு மகனே”

முதிர்ந்த மாடு பிள்ளைபோல் புல் தின்னும். யோசித்தபடி அவன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். தமகொல்ல மலையின் புல்பற்றியும் அதன் அப்பால் செல்லும் காடு பற்றியும் சிந்தித்தான். இரவு கழியும் போது முற்றத்தில் அமர்ந்தபடி சந்திரனை நெருங்க முயலும் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடி சிந்திப்பான்.

‘உயிரெடுப்பவனின் அணைப்பு சுகமாக இருக்குமா?’ அவன் தன்னிடம் கேட்டுக் கொண்டான். தனிமையில் சிரித்தான்.

‘இன்னும் எத்தனை நாள்?’ உடனேயே அவனுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது.

‘.....’

இறுதியில் அந்த நாளும் நெருங்கியது. சரியோ பிழையோ ஜெய்லாப்தீன் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தான். ரம்ஸான் பெருநாளைக்கு இன்னும் இரண்டே நாட்கள் இருந்தன.

காலையில் மாட்டையும் விரட்டிக் கொண்டு அவன் தமகொல்ல மலைக்குச் சென்றான். திரும்பிப் பார்த்தபோது நகரத்தின் ஒரு பகுதி தெரிந்தது. பச்சை நிறப் பள்ளிவாசல், அதன் மினாரா, பனைமரம் எல்லாம் தெரிந்தன. அவன் மாட்டையும் விரட்டியபடி மென்மேலும் நடந்தான். என்றுமே செல்லாத தூரம். நீரோடைகளைக் கடந்த, ஒற்றையடிப் பாதைக் கூடாக நீண்ட தூரம்!

மாடு எப்படிப் போனாலும் அவன் களைத்துப் போனான். நீரோடையருகில் அது தரிக்கும் போது, களைப்பையும் பாராமல் இழுத்துச் சென்றான்.

“நின்று நின்று போக முடியாது. போவோம் மகனே.”

இன்னுமொரு மலைக்கேறினான். சூரியன் உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. இப்பொழுது தமகொல்ல மலை அடிவானத்தோடு உரையாடல் செய்யும் தூரம். ‘நீண்ட தூரம் வந்துவிட்டோம்.’ அவன் தலையைத் திருப்பிக் கீழ்ப்பக்கமாகப் பார்த்தான்.

கடைசியாக அந்த இடத்தில் நின்றான். ‘எந்தவொரு மனிதனும் இந்த இடத்துக்கு வந்திருக்க மாட்டான்.’ அவன் நினைத்தான். பிரார்த்தித்தான்.

‘இதுதான் நல்ல இடம்.’ அவன் முடிவு செய்தபடி மாட்டின் கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“நீயும் நானும் நீண்டகாலம் பழகி விட்டோம்.” அவன் மாட்டுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான். “நாங்கள் இருவரும் மிக அண்மையில் தான் நண்பர்களானோம்.” அவன் மூக்கைச் சீறினான். அவனது குரல் தடிமல்காரனைப் போல் மாறியது.

“உனக்குத் தெரியாது..... உன்னை.....” உண்மையில் அது தெரிந்திருக்கவில்லை. அது சாவதானமாக இளம்புல் ஒரு கடிக்கடித்துச் சாப்பிட்டது.

“உன்னை அறுப்பதற்கிருந்தார்கள்.” அவன் இடுப்பிலிருந்து நீண்ட கத்தியொன்றை இழுத்தெடுத்தான். “ஆம் அவர்களது கையால் நீ அறுக்கப்படவிருந்தாய்.”

அவன் மாட்டின் கழுத்துக்கு கையை நெருக்கி முதலில் மூக்குக் கயிற்றையும் பின்னல் கழுத்துக் கயிற்றையும் வெட்டி அகற்றினான்.

“இப்போ போ மகனே! போதுமான அளவு காடுள்ளது..... சுதந்திரமாக இரு.”

ஜெய்லாப்தீன் போகத் திரும்பினான். மாடும் அவனுடன் வரத் தொடங்கியது.

அங்கே பிரச்சினையொன்றேற்பட்டது. ஜெய்லாப்தீன் மாட்டுக்கு தூசணத்தால் ஏசினான். முதலில் நல்ல முறையில் சொல்லிப் பின்னர் கடுமையாகப் பேசினான். இருந்தும் அது ஜெய்லாப்தீனை தொடர்ந்து வந்தது. பின்னர் தடியொன்று பறித்தெடுத்து அதற்கு அடிகொடுத்தான். எஜமானின் எதிர்பாராத தாக்குதலால் மாடு பின்வாங்கியது. அதன் கண்கள் புதுமையாய்த் துலங்குவது ஜெய்லாப்தீனுக்குத் தெரிந்தது.

“எங்களால் சந்தோஷமாகப் பிரிய முடியாமல் போய்விட்டது.” வரும் வழியில் அவன் மூக்கிலிருந்து வழிந்த சளியைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

* * * * *

மாடு ஜெய்லாப்தீனுக்கு ஏதேதோ சொன்னது. அதை ஜெய்லாப்தீனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பக்திபூர்வமான குழலில் மாலை அணிந்தபடி அந்த மாடு நின்றது.

யாரோ அடித்தது போலிருந்தது. திடுக்கிட்டு விழித்தான் அவன். ‘ஓ..... இது கனவுதானா?’ யாரோ கதவு தட்டுவது போலிருந்தது.

“மாட்டை எடுத்துக் கொண்டு அவன் போயிட்டான் போலிருக்கே.” பேச்சுக்குரல் கேட்டது.

‘ம்..... முதலாளியின் ஆக்கள் வந்திருக்கிறாங்க.’ அவன் கதவைத் திறந்தான்.

“எங்கே மாடு? முதலாளி கொண்டுவரச் சொன்னார்.” அவர்களின் கையில் கயிறுமிருந்தது.

“மாடு இல்லையே.” ஜெய்லாப்தீன் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான். ‘அது பிய்த்துக் கொண்டு போயிருக்கும். அல்லது கள்வர் கொண்டு போயிருப்பாங்க.’ அவன் கனவைத் தொடர்புபடுத்தி யோசித்தான். அதன் முதுகில் உள்ள அடையாளத்தைக் கூட அவன் கனவில் கண்டான்.

“என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கீங்க? அது பிய்த்துக் கொண்டு போய்விட்டதாகச் சொல்லுங்க. வேண்டுமென்றா தேடியெடுக்கச் சொல்லுங்க.”

இப்பொழுது தோட்டத்துக்குள் மாடு வந்து புகுந்தது. வைக்கோலுக்குள்ளால் புகுந்து வந்திருப்பதால் மாலையிட்டது போல் கழுத்தைச் சுற்றி வைக்கோல் காணப்பட்டது.

“அல்லாஹ்” அவன் சத்தமிட்டான். “அப்போ திரும்பவும் வந்து விட்டாய் என்ன?” அவன் கேட்டான்.

“நான் தேடிக் கொண்டு வந்தேன்.” மாடு சொன்னது.

“அதோ நிற்கிறது. இல்லையென்று சொன்ன மாடு.” ஒருவன் சொன்னான். அடுத்தவன் கயிற்றைத் தயார்படுத்தினான்.

“ஜெய்லாப்தீன்.... கிழட்டுக் கள்ளன்.... பொய் சொன்னாய்.”

“திரும்பவும் பாய்ந்துவிடும். விடாதே விடாதே.” இரண்டு பேரும் சத்தமிட்டார்கள்.

ஜெய்லாப்தீன் திக்பிரமை பிடித்து நின்றான். சோர்வுற்ற அவனது கண்கள் பனித்தன.

மாட்டை நெருங்கிய ஒருவன் சுருக்குப் போட முனைந்தான். அது கோபத்தோடு மூச்சிரைந்து அங்குமிங்கும் பாய்ந்தது. கால்களால் மண்ணைக் கிளறி குத்துவதற்குப் பாய்ந்தது.

“ஆ....ஆ.... சரி சரி.” ஜெய்லாப்தீனுக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

உள்ளே ஓடிய அவன் கையில் பெரியதொரு கத்தியுடன் வெளியே பாய்ந்தான்.

“ஓடுங்கடா.... இது என்ற பிள்ளை.... தரமாட்டனென்று முதலாளிக்குப் போய்ச் சொல்லுங்கடா.... ஓடுங்கடா.... வந்தா விடமாட்டன்.”

முதிர்ந்த மாட்டின் போராட்டத்தில் ஜெய்லாப்தீனும் பங்காளியானான்.

வந்த இருவரும் பின்வாங்கிச் சென்றனர்.

மாடு அனுதாபத்தோடு ஜெய்லாப்தீனைப் பார்த்தது. அவன் அழத் தொடங்கினான். “உனக்கு ஒன்றும் விளங்காது. இன்று இரவில் வந்து உன்னை களவாகக் கொண்டு போவார்கள். ஆம் நீ அவர்களின் சொத்து.” அவன் அழுவதை நிறுத்தினான்.

மீண்டு கத்தியைக் கையிலெடுத்தான். “ஆம் நான் விடமாட்டன்..... விடமாட்டன்.....”

சிறிது நேரத்தின் பின்.....

“சத்தியமா..... உன்னைக் கொண்டு போக நான் விடமாட்டன்.” ஜெய்லாப்தீன் மெல்ல முணுமுணுத்தான்.

‘உணவு வேளை’
நிஸ்ஸங்க விஜேமான்ன
தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

அந்தப் பெண் சத்தமிட முனைந்தாள்.

தாய்க்காரன் பயந்தான்.

பயத்தால் துவண்டு போன அவள் அவனிடமிருந்து விலகி நின்றாள்.

அவனும் உண்மையில் பயந்து போய் குழப்ப நிலைக்கு ஆளானான்.

அவனும் இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டதை அவள் கண்ணுற்றாள்.

“வேசி மகன்” அவள் முணுமுணுத்தாள்.

தாய்லாந்துக்காரன் சிங்கள, ஆங்கில வார்த்தைகள் கலந்து கதைத்தான்.

“சிங்கள தங்கச்சி யூ கட்.” கழுத்துக்கு நேரே கைகளால் அவளுக்கு கோடிமுத்துக் காட்டினான்.

“யூ கட் ஆ” அவன் மீண்டும் சொன்னான்.

“வெட்டு உன்ற.....” வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு! ‘மற்றப் பெண்களைப் போல் என்னையும் நினைத்திருப்பாய்....’

தாய்க்காரன் வீட்டிலிருந்து வெளியிறங்கிச் சென்றான்.

பயத்திற்கும் கவலைக்குமிடையே தத்தளித்த அவள் அவனது படுக்கையறையைப் பெருக்க முனைந்தாள்.

‘இப்பொழுதுதானே கூட்டினேன்.’ அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. தும்புத்தடியை வைத்துவிட்டு உடுப்பு துவைப்பதற்காக குளியலறைக்குச் சென்றாள். டெனிம் சேட், காற்சட்டை, கையுறை, கீழாடை, காக்கி சேர்ட் என்பன ஈரத்தோடு பேஸனில் நிறைந்திருந்தன.

‘ஊறியது போதாது.’ அவள் தொட்டுப் பார்த்துக் கணித்தாள். ஷநன்றாக ஊறினால் அழுக்குப் போகும்.’ தண்ணீர் விட்டபடி நினைத்தாள். ஷஎல்லா வேலைகளிலுமிருந்து விடுதலையாகி வீடு செல்ல முடியுமாக இருந்தால்.....’ அவள் நினைத்தாள். புழுதி மண்டியப் பாதையில் அவளது வீடுவரை யாரோ ஓடிச் செல்வது அவளுக்குத் தெரிந்தது. மனதும் அதன் பின்னால் சென்றது.

ஷகொஞ்ச நேரம் ஓய்வாக இரு’ அவளது அடிமனம் சொன்னது. பின்பக்கச் சாலையில் நிலத்தோடு பொருத்திய சிறிய வாங்கின் அந்தத்தில் அவள் அமர்ந்து கொண்டாள்.

மஞ்சள் நிறமான பாதையில் புழுதி கிளப்பிக் கொண்டு இரைந்தபடி டிரக் வண்டியொன்று சென்றது. தெரியாத தொலைவுக்கு நீண்டு செல்லும் சாலையின் இடைக்கிடை மரக்கிளைகள் கவிந்திருந்தன. அவை அபிவிருத்தித் திட்ட வேலைத்தலங்களுக்குச் செல்லும் பாதைகள். வெப்பம் கடுமையாகத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் கண்களைச் சுருக்கி அவதானித்தாள். அந்தப் பக்கம் மங்கலாகத் தெரிந்தது. இதயத் துடிப்பு பலமாக ஒலியெழுப்பியது.

‘அவன் வேலைத் தலத்துக்குப் போயிருப்பான்.’ அவள் தாய்க்காரனைப் பற்றிச் சிந்தித்தாள். ‘என்ன விலக்கி விடுவான்’ அவளுக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. ஷதங்கச்சி யூ கட்’ என்று சொல்வது விலக்குவதற்குத்தான். அடுத்த அறையில் தாய்க்காரனுக்கு வேலைக்கு நின்ற பெண்ணை வெளியே போட்டது அப்படிச் சொல்லித்தான். அதன் பின்பு அவள் வேலைக்கு வரவில்லை.

அவள் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். தான் புதிய குழலில் நிற்பதாக நினைத்தாள். ‘நான் தாய்க்காரனின் வீட்டிலல்லவா இருக்கிறேன்’ அவள் நினைத்தாள்.

‘இனி நாளையிலிருந்து இல்லையே! நாளொன்றுக்கு முப்பது ரூபா’ அவளுக்குக் கவலை தோன்றியது. ‘நாளையிலிருந்து வேலையில்லை’ அவளுக்கு கடந்த காலம் ஞாபகம் வந்தது. வாய்க்கு ருசியாக இல்லாவிட்டாலும் வாய் நிறையச் சாப்பாடும் மானத்தை மறைக்க உடுப்புக்களும் வாங்கியது இங்கு வந்த பின்பு தான். அதற்கு முற்பட்ட காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கவே கஷ்டமாகவிருந்தது. அவள் பெரு முச்சு விட்டாள்.

“கள்ளப் பொம்பிளை.....ஹி.....ஹி.....ஹு.....ஊ.....” கம்பி வேலிக்கப்பால் சற்றே தொலைவில் வாகைமரத்தடி சிங்கள முகாம் தொழிலாளர்கள் சத்தமிட்டனர். “எங்களுக்கும் தாரும்..... ஏன் நாங்கள் கறுப்போ.....?”

அவள் உடனே அறைக்கு வந்து விட்டாள்.

‘எங்கட ஆக்கள் எல்லோரையும் விட மோசமானவங்கள்.’ தாய் முகாம்களில் தினசரி மிகுந்த துன்பப்படும் சிங்களப் பெண்கள் மோசமானவர்களென்றே கருதினார்கள். அவர்களை மதிக்கவே இல்லை.

அவள் மீண்டும் குளியலறைக்குச் சென்றாள். ‘ஏன் இவற்றைத் துவைக்க வேண்டும்? திரும்பவும் வேலைக்கு வரமாட்டேனல்லவா?’ அப்படியொரு எண்ணம் அவளுக்கேற்பட்டது. அந்த எண்ணத்தால் தனது மனதை மறைத்துக் கொண்டாள். ‘ஷதுவைக்கமாட்டேன்’ ‘வீட்டுக்குப் போவதாயின் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொல்லிவிட்டுத்தான் போவேன்.’ அவள் முணுமுணுத்தாள்.

அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் தூர வேலைத் தலங்களிலிருந்து மாலையில் தங்குமிடத்துக்கு வரும் தாய்க்காரர்களின் தோற்றம் அவள் மனதில் தோன்றியது. ஒவ்வொருவரும் தத்தமது அறைகளுக்குச் செல்வார்கள். அந்த ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒவ்வொரு வேலைக்காரப் பெண்கள் இருப்பார்கள்..... இளம் யுவதிகள்.

மாலையில் வந்ததும் ஒரேயொரு விடயத்தைத்தான் கேட்பார்கள்.

“தங்கச்சி யூ வேர்க்?” அவர்களால் பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ள அறையைத் துப்புரவாக்குதல், உடுப்புக் கழுவுதல், சப்பாத்து

பொலிஷ் செய்தல் ஆகிய வேலைகளைச் செய்தாயா? என்பதே அந்தக் கேள்வி.

“வை திஸ்?” செய்த வேலையில் தவறு இருக்குமாயின் விரல் நீட்டி இப்படிக் கேட்பார்கள்.

இந்தக் கேள்விகளுக்கு ஷயஸ், நோ’ என்றபடி வேலை செய்யும் பெண்கள் கையால், காலால், உடலால் பதில் சொல்வர். அதன் பிறகு வீடு செல்ல அனுமதி கிடைக்கும். மீண்டும் அடுத்தநாள் வேலை.

மனச்சோர்வடைந்த அவள் யோசிக்கத் தொடங்கினாள். உடுப்பு துவைப்பதை தவிர்த்தாள்.

“மாலையில் வந்து ஏனென்று கேட்பான்.”

மீண்டும் எண்ணங்களில் உறைந்த அவள் அவனது அறைக்குச் சென்றாள். அவனது சப்பாத்துக்களை தான் பொலிஷ் செய்து கொண்டிருப்பதாக அவளுக்குத் தெரிந்தது.

‘என்ன இது?’ அவள் சப்பாத்துப் பக்கமாகப் பார்த்தாள். ஷதற்கு இதைச் செய்து? அவள் இறுமாப்புடன் கேட்டு வேலையை நிறுத்தினாள்.

“உனக்கென்ன?” சிறிய வாங்கொன்றில் அமர்ந்திருந்த அவளிடம் இன்னொருத்தி கேட்டாள். அவள் சிரமத்தோடு சிரித்தாள். அது இன்னொரு பெண்ணின் கேள்விக்கு ஆரம்பமாகியது.

“என்ன ஐயா முடியாதென்று சொல்லிவிட்டாரா?”

“என்ன?” அவள் கேட்டாள்.

“ஒவ்வொரு நாளும் முடியுமா? அவர்களுக்கும் வருத்தம் இருக்குமே.” என்று நிந்தனை செய்து இன்னொருத்தி சிரித்தாள். அது தனக்குச் செய்த அவமரியாதையென்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். கோபத்தோடு அவள் அந்தப் பெண்மீது பாய்ந்தாள். அவளது கண்களினூடாக கோபம் கொப்பளித்தது. மற்றப் பெண் பயந்து போனாள்.

அவள் சத்தமிட்டாள் கோபத்தோடு அழுதாள்.

“நீ பட்டபகலில் அவங்களோடு படுத்துவிட்டு.....” அவள் ஆவேசப்பட்டுச் சொன்னாள்.

“ஆம்..... நீ பத்தினி அம்மா அல்லவா?” அடுத்தவள் மெல்லப் பின்வாங்கினாள்.

அன்று மாலை தாய்க்காரன் வந்தான்.

“வை?” நனைந்த உடுப்புக்களைக் காட்டி அவளிடம் கேட்டான்.

“வாய் வாய்” என்று அவன் கத்தினான். விடை சிக்கிக் கொள்வது போலிருந்தது. சொல்ல இருந்த விடயங்கள் பெரியவர் முன் மறந்து போய் மௌனித்து நின்றாள்.

அவள் சோகமுற்றிருப்பது தாய்க்காரருக்கு விளங்கியது. வேலைக்காரி தொடர்பில் அப்படியான உணர்வு இதற்கு முன்பு அவனுக்கிருக்கவில்லை. பகற்பொழுது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“வை நோ வேர்க்?” அவன் மென்மையாகக் கேட்டான். “தங்கச்சி நல்ல பிள்ளையல்லவா”

இரவாகியிருந்தது. வேலைக்காரிகள் வீடுகளுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். தாய்க்காரன் அவளுக்கும் போகும்படி சமிக்ஞை செய்தான்.

“கம் துமாரோ மோர்னிங்.” நாளை காலையில் வருமாறு சொன்னான். அவளுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ‘என்னை நீக்கவில்லை.’

வீட்டுக்கு வந்த அவள் இரவு யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

‘நான் தனித்த பெண். எனக்கு எல்லோரும் ஏசுகிறார்கள்.’ அவளுக்கு சனங்கள் கதை சொன்ன விதம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“கணவன் இல்லாமல் போன பிறகு கயிற்றைப் பிய்த்துக் கொண்ட ஆடுபோலத்தான். தாய்க்காரனுடன் ஆட்டம் போடப் போறாள். வயிற்றை நிறைத்துக் கொண்ட பிறகுதான் தெரியும்..... ம.....”

கனவு போல் இந்தக்கதை அவள் காதில் ஒலித்தது. அவளுக்கு கோபம் வந்தது. ‘தாய் முகாம்களில் எல்லாப் பெண்களுமே

செல்லாக்காசுகளாகி.... எவ்வளவுதான் நல்ல விதமாக நடந்தாலும் என்னையும் அப்படித்தான் பார்க்கிறாங்க.’ அவள் தூங்கினாள்.

அடுத்த நாள் வழமை போல் வேலைக்குச் சென்றாள். தாய்க்காரனுக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி. நேற்றுக் கசங்கிய உடையை அணிந்தபடி அவன் வெளிப்பட்டுச் சென்றான்.

“பாவம்” அவள் கவலைப்பட்டாள். அவனது வலப்பக்க பொக்கற்றடியில் கறுப்பாய் அழுக்குப் படிந்திருந்தது.

“ஸேர்” அவள் அதனைக் காட்டினாள்.

“நோ, நோ புரொப்ளம்.” அவன் அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. அவளுக்கு முகம் கொடுக்கவுமில்லை. அவசரமாக வெளிப்பட்டுச் சென்றான்.

“புதுமை.... வித்தியாசமான நடத்தை ஒரு நாளும் அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை.” அவள் சமையலறைக்குச் சென்று முற்றத்தைப் பார்த்தாள்.

முதல் நாள் தான் துவைக்காமல் விட்டுச் சென்ற உடைகளை தோய்த்து காயப் போட்டிருந்தான்.

‘புதுமை’ இந்தச் சொல் ஆயிரம் தடவை உயிர்ப்புப் பெற்று அவளது கண்களுக்கூடாக வெளியே பாய்ந்தது.

‘ஐயா எல்லாம் தோய்த்திருக்கிறார்.’

இரவுப் பணிக்கு அவை இன்னும் ஈரமாக இருந்தன. அவள் அவற்றைப் பிழிந்து நீரை வெளியேற்றினாள். பின்னர் அறைக்குச் சென்று பார்த்த போது ஒழுங்கற்றுக் காணப்பட்டது. கட்டில் விரிப்பு சுருங்கியிருந்தது. வெளிநாட்டு சிகரட் பெட்டியொன்று கிடந்தது. சிகரட் அடித்துண்டு நிலம் முழுவதும் பரவிக் கிடந்தது. வெளிநாட்டுக் கடிதமொன்று தலையணைக்குக் கீழ் இருப்பதைக் கண்டாள். கடிதத்திற்கு மேலே வந்த கரப்பொத்தான் ஒன்று அவளைக் கண்டு அதன் கீழ் புகுந்து மறைந்தது.

‘அருவருப்பான பூச்சி. எங்கிருந்து வந்ததோ தெரியவில்லை.’ அவள் கரப்பொத்தானை தேடினாள். கடிதத்தின் மறுபக்கத்தைப் புரட்டினாள். அதில் இரண்டு ரோசாப் பூக்கள் வரையப்பட்டிருந்தன.

‘ஐயாவின் மனைவியாக இருக்க வேண்டும்.’ அவள் நினைத்துக் கொண்டாள். அத்துடன் அவளுக்குள் புத்துணர்வு பூத்தது. அதன்பின் அவள் அவசரமாகவும் தேவையுடனும் வேலை செய்யத் தொடங்கினாள். சப்பாத்து மினுக்கினாள். அதிலிருந்து வியர்வை நாற்றம் வெளிப்பட்டது. அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவள் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். விரிப்பைத் தோய்த்தாள். புது விரிப்பொன்றை போட்டாள். பகலாகும் போது உடுப்புக்களையும் மினுக்கிப் பூர்த்தி செய்தாள்.

‘பகல் வேளைக்கு வரும் போது இந்தச் சேட்டை அணிந்து கொள்வார்’ மினுக்கி அடுக்கியிருந்த உடுப்புக்களிலிருந்து அதனை எடுத்து மேலே வைத்தாள். செய்வதற்கு வேலை இருக்கவில்லை. கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டவள் விரிப்பின் மீது நகத்தால் கோடு வரைந்தாள்.

ஜீப் ஒன்று வந்தது.

‘ம்..... வந்திட்டார்!’ அவள் உடல் புலலரித்தது. அவள் எழுந்து கீழே பார்த்துக் கொண்டாள். அவனது பாரமான சப்பாத்து ஒலிக்குக் காது கொடுத்தாள். ஆனால் அந்த மென்மையான இறப்பர் செருப்பொலி வேறொரு அறையை நோக்கிச் சென்றது.

‘அது அவரல்ல’ அவள் சொல்லிக் கொண்டாள். அவள் மீண்டு அமர்ந்து கொண்டாள். ‘சனங்கள் என்னைப் பற்றித் தீர்மானித்து விட்டார்கள்.’ பெரிய மரம் வெட்டும் சிலர் அவளது ஞாபகத்திற்கு வந்தனர்.

‘எல்லோரும் ஒரே மாதிரி, ஒரே முகவாக்கு, சிக்குப்பட்ட தலைமுடி. மரம் விழும் வரை அவர்கள் பந்தயம் பிடித்தனர். விழுந்த மரத்தின் கிளைகளில் ஏறிக் களைப்பாறினார்கள்.’

“தங்கச்சீ எப்படி?” ஐயா கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தார். அவள் குழப்பமுற்று எழுந்திருக்கப் பார்த்தாள்.

“நோ..... நோ, நெவர் மைன்ட். பரவாயில்லை இருங்கள்.” அவன் சொன்னான். ஆனாலும் அவள் எழுந்தாள். தாய்க்காரன் கண்ணோட்டம் செலுத்தினான். அறை மிகவும் அழகாக இருந்தது. மகிழ்ந்து போனான்.

“குட்” ஏனைய விரல்களை மடித்து பெரு விரலை உயர்த்திக் காட்டினான். அவ்விதமாகத்தான் அவன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினான்.

பெண்ணுக்குரிய இயல்புணர்வு மீண்டும் ஏற்பட்டது. அவள் கீழே பார்த்துக் கொண்டாள். அவன் சாப்பாட்டு அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

மதியம் சாய்ந்து அதிக நேரத்திற்குப் பின் பன்னிரண்டரை மணிக்கு மணிக்கூடு ஒலியெழுப்பியது. உணவு வேளையில் இன்னும் அரைமணி நேரம் எஞ்சியிருந்தது. தாய்க்காரன் மீண்டும் அறைக்கு வந்தான். அவள் மினுக்கிய சேட்டை அவனுக்குக் கொடுத்தாள். அவன் பழைய சேட்டைக் கழற்றினான். ஆனால் அவன் அதனை அணியவில்லை. அவனது காற்சட்டைப் பையிலிருந்து சுவிங்கப் பக்கட் ஒன்றை எடுத்து நீட்டினான்.

அவள் கை நீட்டினாள்.

அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அவள் குழப்பமடையவில்லை. இருந்தும் மனம் திடுக்குற்றது. அவன் அவளை அருகணைத்தான். தான் டோஸர் மூலம் விழுந்த எத்தனித்த வைரமான மரமொன்று அவனது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அதற்காக அவன் மிகுந்த சிரமப்பட்டான். இயந்திரத்தை பின்னால் எடுத்து மீண்டும் மீண்டும் மோதினான். மரம் நேராய் நிற்கவே முயன்றது.

‘நான் முடிவு செய்து விட்டேனல்லவா.’ அவள் நினைத்தாள். அவளது மனம் சரிந்திருந்தது. ‘இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஒன்றுதான்! இல்லை தேவையில்லை.’ மீண்டும் அவ்வாறு நினைத்தாள். அவள் மனதை ஸ்திரப்படுத்த முயன்றாள்.

அவன் மீண்டும் மீண்டும் மோதும் இயந்திரத்தை நினைவூட்டினான். அதனால் மனம் உறுதி பெற்றது. அவன் கதவைத் தாழ்ப்பாளிட்டான்.

பகலுணவு வேளை முடிந்து மணிக்கூடு சத்தமிட்டது. வெளிநாட்டுக் கடிதம் கசங்கிப் போயிருந்தது.

தான் சிரமப்பட்டு விழுத்திய அந்த மரம் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அதை மீண்டும் நிமிர்த்தி வைக்க முடியாது. செயற்திட்டம் பூர்த்தியடைகையில் இவ்வாறான எத்தனை மரங்கள் சரிந்து விடுமோ? எண்ணிப் பார்த்தான்.

அந்தக் கரப்பொத்தான் மீண்டும் அந்தக் கடிதத்தின் மேலே வந்தது. அது அதிலுள்ள குறைபாடுகளைச் சீராக்க முனைந்தது.

அவள் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு உணர்வுகள் எஞ்சியிருக்கவில்லை. தாய்க்காரன் அழுக்கடைந்த அந்த சேட்டையும் காற்சட்டையையும் அணிந்து சென்றான். அந்த சேட்டின் மார்புப் பகுதியில் மசகு படித்திருந்தது.

அவன் சப்பாத்தை வைத்து விட்டு மென்மையான இறப்பர் செருப்பை அணிந்து சென்றான். கழற்றி வைத்த தோற் செருப்பிலிருந்து ஒருவித நாற்றம் வெளிப்பட்டது.

அவளது கையில் சுருண்டிருந்த சட்டையால் முக்கை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

(1998)

அண்ணமடுவே விஜேசிங்ஹ

‘எஹா மாயிம்’ சிறுகதைத் தொகுதியின் மூலம் இலக்கிய உலகுக்கு பிரவேசித்த ஏ.எச்.எம். விஜேசிங்ஹ மேடை நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் தயாரிப்பதிலும் தனித்திறமை காட்டி வருகிறார். இவரின் பல சிறுகதைகள் ‘தினவன’ பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியுள்ளன. ஆங்கில ஆசிரியராக கடமை புரிந்த இவர் அண்மையில் ஓய்வு பெற்றார்.

‘பைத்தியகாரனின் கனவு’

ஆணமடுவ விஜேசிங்ஹ

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

ஏறியேறி இறங்கி, மீண்டும் உடைந்தேறி விழுந்து வரும் அசுத்த ஏரியின் தொடர் அலைகள், அழகற்ற நகரத்தின் மேற்குக் கரையை நிரந்தரமாகவே முத்தமிடும். பின்னோக்கி நகர்ந்து சென்று மீண்டும் வந்து முத்தமிடும். எவ்வாறு வந்ததோ அவ்வாறே சென்றது. எவ்வாறு சென்றதோ அவ்வாறே வந்தது.

தூசியாலும், தெரிந்தும் தெரியாமலும் வாகனங்கள் கக்கும் விசப்புகையாலும், மரணம் தொடர்பான உணர்வுகளின் கதவைத் திறந்து நிதமும் வீசும் கடற்காற்றினாலும், சனம் நிறைந்த வீதிகளிலிருந்து இடையீடின்றி எழும் அகோரமான இரைச்சல்களாலும், கடுமையாகத் தாக்கும் பங்குனி மாத சூரிய வெக்கையாலும், எவருடைய மனமும் பைத்தியமாகுமென்பதை சொல்லாமலிருக்க முடியாது.

தத்தமது பிரச்சினைகளால் நித்தநித்தம் கோபம் கொண்ட சபாவம் நகரத்துக்குப் போகின்ற வருகின்ற அங்கு வாழ்கின்ற அனைவர் முகங்களிலும் காணப்பட்டது. அதேபோன்று குண்டு வெடிப்புப் பயத்தாலும், மற்றும் பாதாள கோஷ்டியினரின் கொலை, கொள்ளை, களவு, கப்பம் இவ்வாறான அச்சத்தாலும் அவர்கள் சிக்குண்டு பயந்து சோர்வடைந்துள்ளனர். அதுபோக பிச்சைக்காரர், காதையர், பைத்தியக்காரர் போன்றோரால் நிறைந்த நகரத்தில் அடுத்தகணம் என்ன நடக்குமென்று சொல்ல இயலாத போதும், தத்தமது அரச மற்றும் வியாபார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாமல் அவர்களால் வேறென்னதான் செய்ய முடியும்!

அங்குமிங்கும் கிழிந்த சேர்ட், ஸாரம் அணிந்தபடி.... அருகே வந்த பைத்தியக்காரன், பழைய ரின், பிளாஸ்திக் போத்தல்,

பொலித்தீன் உறை, பைகளை உடலெங்கும் தொங்கவிட்டபடி, வெப்பம் கக்கும் வெய்யிலில் மேலே துள்ளி, மூக்கினால் ஊதிச் சத்தமெழுப்பி, பாதையோரப் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்த, பைத்தியமென்று கருதத்தக்க இன்னொருவனிடம் வந்து.....

“ஒருவரிடமும் சொல்லக் கூடாது.” என்று சொன்னான்.

“பைத்தியமா? நான் அப்படி ஒருவரிடமும் சொல்லமாட்டன்.” இரண்டாமவனின் இந்தப் பதிலால் முழுமையாக திருப்தியுற்ற பைத்தியக்காரன் தலையைத் தாழ்த்தியபடி இன்னொரு பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினான். நல்ல சிந்தனையோடிருக்கும் நகரவாசியொருவரிடம் இக்கேள்வி கேட்கப்பட்டிருந்தால் “என்ன?” “என்ன சொல்ல வேண்டாமென சொல்றீங்க?” போன்ற தேவையற்ற கேள்விகளைக் கேட்கும் வாய்ப்பிருந்தமையால், அவனது பைத்தியம் இன்னும் அதிகரிக்க இடமிருந்தது. நல்லவேளை அவனது கேள்விக்கு சரியான பதில் கிடைக்காததால் சிக்கல் தீர்ந்தது.

உடலெங்கும் தொங்க வைத்துக் கொண்டு கோலம் காட்டி, ஆடிக் கொண்டு, கவிபாடிக் கொண்டு செல்லும் அவனது வெண்மை கலந்த பழுப்பு நிற மீசையும், அங்குமிங்குமாக வெள்ளை பூக்கும் தலைமுடியும், சூம்பிச் சுருங்கிய முகத்தில் மாறுகண் பார்வையும் அவனது அப்பாவித்தனத்தை வெளிப்படுத்தின. இடையீடற்ற பட்டினியாலும், பெரியதோர் பயத்தினாலும் அவன் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது போல் தெரிந்தது. தனக்குப் பழக்கப்பட்ட வீதியிலே ஏதோ வேலைகள் இருப்பது போல் நடந்தம் ஓடியும் சென்றான். ஏனையவர்களைப் போன்று அவனிலும் பசியும் பயமுமே வெளிப்பட்டு நின்றது.

நடைபாதையருகிலிருந்த வேப்பமரத்தின் வேரில் அமர்ந்திருந்த பைத்தியக்காரன், யாரோ கருணையுள்ளம் கொண்ட வியாபாரியொருவர் கொடுத்த வடையையும் பாணையும் சாப்பிட முனைந்தான். மேற்குப் பக்கமிருந்து துர்நாற்றத்தைச் சுமந்து வரும் காற்றைப் பற்றி அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சாப்பிட்டு முடிந்த பின் அவன் வேப்பமரத்திற்குச் சாய்ந்தபடி சோகத்துடன் நித்திரையில் ஆழ்ந்தான். அந்தத் தூக்கத்தினூடே ஒவ்வொரு விதமான கனவுகாண ஆரம்பித்தான். சகல கனவுகளும் அவனது

கடந்த கால வாழ்வோடு ஒன்றியதாகவும் அவை அவனை சிக்கலாக்க முனைவனவாகவும் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

முதலாவது கனவில் இராப்பகலாய் விழித்திருக்கும் நகரமொன்றின் காட்சி அவனுக்குத் தெரிந்தது. அங்கு சகலரும் மறுபக்கத்தில், கையிலே துவக்குகளோடு, திருப்தியுறும் வரையில் வேட்டையில் ஈடுபட்டனர். வெள்ளையுடுத்த பக்தர்களும் பிக்குகள் மற்றும் சமயகுருக்களும் அந்த வேட்டைக்காரர்களின் மத்தியில் இருந்தனர். சாதி, குல பேதங்களுக்கப்பால் அவர்களது வேட்டைக்குள்ளான குஞ்சு குழந்தைகள், ஆண் பெண் முதலிய அப்பாவினரின் அவலக் குரல் எந்ந வகையிலும் அவர்களுக்குக் கேட்கவில்லை. அவர்களின் அட்டகாசச் சிரிப்பின் மூலம் அந்த அவலக்குரல் மறைக்கப்பட்டது. இப்படி வெள்ளையணிந்த எல்லா வர்க்கப் போதகர்களும் வெளியே நல்லவர்களாக நடிப்பவர்கள். இருளைக் காணும் போது அதையெல்லாம் களைந்து விடுவதால் தனக்கு சிறிதளவிருந்த தலைவலி மெல்ல மெல்ல சித்தங்கலங்கும் நிலைக்கு திரும்புவதாக பைத்தியக்காரனுக்கு விளங்கியது.

முதலாவது கனவு முடிவடைவதோடு அவனது தனிப்பட்ட முதல் காதல் தொடர்பாக மனைவிக்கும் அம்மாவுக்குமிடையிலான பிரச்சினை பற்றி கனவு தெரிய ஆரம்பித்தது. திருமணம் செய்து குழந்தையொன்று கிடைப்பதற்கு முன்னே முறிந்து போன முதற்காதலின் சோகக்குரல் இன்னும் அவனது செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. தான் இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் வருகைதந்த புதிய விருந்தினர் ஒருவனோடு தனது மனைவி தொடர்பேற்படுத்திக் கொண்டாள் என்பதே அம்மாவின் குற்றச்சாட்டாகும். ஆனால் அது எவராலும் உறுதிப்படுத்தப்படாத அர்த்தமற்ற தகவல் மாத்திரமே. மனைவி அழுது விழுந்து இது பச்சைப் பொய்யென்றாள். இருந்தும் இருளிலும் இரகசியமாகவும் பல்வேறு விடயங்கள் நடக்க வாய்ப்பிருப்பதால், தன்னாலும் ஒரேயடியாக புறக்கணிக்க முடியாமலிருந்தது அவனுக்குச் சற்றே ஞாபகம் வந்தது. தாயா? தாரமா? என்ற பிரச்சினையை காலத்தின் மீது சாட்டிவிட்டு கால் போன போக்கில் திரியத் தொடங்கியதும், இப்பிரச்சினை காரணமாக மனைவி தனது வீட்டில் போயிருந்ததும்,

அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. மனைவியோடு வாழவேண்டுமென்று அவனுக்குத் தேவைப்படும் போதெல்லாம், தாயின் எதிர்ப்புத் தொடர்ச்சியாக நிலவியது. அதைவிட நல்லதொரு மனைவியைத் தேடிக் கொள்ளலாமென்று சொன்னாள். எல்லாம் இழந்த நிலையில் கொச்சிக்கடை ஆற்றில் கூலிக்கு மண் அள்ளும் போது வாளியை எடுத்துக் கொண்டு ஆற்றில் முங்கும் ஒவ்வொரு முறையும் மனைவியின் உருவமே அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஒருவருடத்திற்கு மேலாகிவிட்ட பின் இனியும் இக்கவலையைப் பொறுக்க முடியாமல் அம்மாவுக்கொரு கடிதம் எழுதினான்.

‘அம்மா எனக்கு எனது மனைவிதான் வேண்டும். இன்னொரு மனைவி பற்றி என்னால் நினைத்துப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை. அவள் பற்றிச் சொல்லப்படுவதெல்லாம் அநாமதேயமான தகவல்களே. அதனால் எனது விருப்பத்துக்கு இடமளியுங்கள். எனக்கிருப்பது அம்மா மாத்திரம் தான். உங்களுக்கும் மனைவிக்கும் ஒரேவிதமாக அன்பு செலுத்த எனக்குச் சந்தர்ப்பமளியுங்கள்.’

இதற்கு ‘நீ அவளோடு வாழ விரும்புவதாயின் எனது சுவத்தைப் பார்க்கவா’ என்ற பதிலே அம்மாவிடமிருந்து கிடைத்தது.

அவனது வஞ்சகமற்ற இளமனது மெல்ல மெல்ல நாராகி வெறிபிடித்த குழப்ப நிலைக்கு மாறத் தொடங்கியது. மண் அள்ளிய கூலிக்கு மனைவிக்கு சாரியொன்று வாங்கிக் கொண்டு உடனடியாக அவளைப் பார்க்கச் செல்ல முடிவு செய்தான். அவனது முதற்காதல் ஆரம்பித்த போது, அந்தக் காதலின் சக்தியால், மரப்பட்டைகளை கற்களையெல்லாம் உருட்டிப் புரட்டிக் கொண்டு விவசாயம் செய்தது ஞாபகம் வரும் போது அந்த உத்வேகத்துக்கும் ஆர்வத்துக்கும் என்ன நடந்ததென்று அவனால் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை. சாரியை எடுத்துக் கொண்டு மனைவியின் வீட்டுக்குச் சென்ற போதும் அவளை அங்கு பார்க்க முடியாமல் போனது அவனது சகல எதிர்பார்ப்புக்களும் ஆற்றுக்குள்ளேயே அமிழ்ந்து போனது போலாகியது. இறந்து போன ஒருவர் எழுந்து வருவது போல அவனது அம்மா முன்னே வந்தாள்.

“ஐயோ தம்பி எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போயிற்று.

உனக்கு மெல்லிய மனசென்று எங்களுக்குத் தெரியும். இந்தப் பிரச்சினையை எப்படியாவது தீர்த்துக் கொள்ள நான் எத்தனை தடவை உனது அம்மாவிடம் சென்றேன் தெரியுமா? ஆனாலும் அந்த மனிசி காதில் போட்டுக் கொள்ளவேயில்லை. எங்க மகள் ஒரு தவறும் செய்யவில்லை. நீயும் எங்கு போனாயென்று தெரியவில்லை. நாங்கள் அவளை வேறொருவனுக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்டோம்.”

அரைப் பைத்தியமாக அங்குமிங்குமாக அலைந்து திரிந்த அவன் இச் சொற்களைக் கேட்டதும் முழுப்பைத்தியமாகும் சுழற்சி ஆரம்பித்து விட்டது. எல்லா நதிகளும் கீழ்நோக்கிப் பாய்வதை நிறுத்தி விட்டு மேல் நோக்கிப் பாய்வதாகவும், மேற்கில் சூரியன் உதித்துக் கிழக்கில் அஸ்தமிப்பது போலவும், எல்லா மரம் செடிகளும் தலைகீழாய் நிற்பது போலவும், இயங்கிக் கொண்டிருந்த சகலதும் இயக்கமற்றுப் போனது போலவும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. இது நான்தானோ? அல்லது வேறொருவனா என்று அவன் அவனுக்கே பயந்தான். இறுதியாக மனைவியின் தாயிடம் வெறுப்போடு இப்படிக் கேட்டான்.

“அப்படியென்றா நான் போய் கடைசித் தடவையாகப் பார்த்துவிட்டு இந்தச் சாரியையும் கொடுத்துவிட்டு வரட்டுமா?”

“கையெடுத்து வணங்கிறன் தம்பி. அந்தப் பக்கம் போகாதே. போனால் என்ன நடக்குமென்று சொல்ல முடியாது. போகவே வேண்டாம்.”

அந்த வார்த்தைகளோடு முற்றுமுழுதாக நினைவற்றுந்து செல்வது அவனுக்கு சற்றே ஞாபகம். மீண்டும் அவனுக்கு நினைவு எங்கே எப்போது திரும்பியதென்று அவனால் நினைவுபடுத்த இயலவில்லை.

கொஞ்ச காலம் குடித்துப் பார்த்தான். வெறி தணிந்ததும் இரண்டு மூன்று மடங்காக வேதனை அதிகரிப்பதை உணர்ந்தான். சுய நினைவுடனேயே இந்த வேதனை இல்லாதொழிக்க வேண்டுமென்று இறுதியில் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அதன் பிறகு அவன் குடிப்பதை நிறுத்தி, நோயுற்றிருந்த தாய்க்கு உண்ணப் பருகக் கொடுத்து, குளிப்பாட்டி, கவனித்து தனது கடமையைச்

செய்தான். தாயின் கடைசி நேரத்தில் அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனது சித்தத்தை முழுமையாக விழிப்படையச் செய்தது.

“தம்பி நான் செத்தால் நீ தனிப்பட்டுப் போவாய். அதுதான் எனக்குக் கவலை. ஒவ்வொருவரின் பொய்க் கதைகளைக் கேட்டபோதும் அவள் நல்லவள்”

“என்னருமைத் தாயே! இதை ஏன் நீ அன்று சொல்லவில்லை? நான் எவ்வளவு அழுது விழுந்தேன். எல்லாம் நாசமாகிப் போன பின்பா இதைச் சொல்கிறாய்?”

இரண்டாம் கனவு நிறைவுற்றும், தொடர்ந்து தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் அவனது குழிந்து வெறுமையான இருண்ட கண்களிலிருந்து பிரவகித்த கண்ணீர்த் துளிகள், கபிலத்திலிருந்து வெள்ளையாய் மாறிக் கொண்டிருந்த மயிர்கற்றைகளுக் கூடாக வழிந்து செல்வதைக் காணமுடிந்தது. இருந்தும் அவன் இயல்பான தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

முன்றாவது கனவில் அவன் அரச காரியலயமொன்றில் எழுதுனர் சேவையிலிருந்தான். விவசாயம் செய்த போதும் மண்கரைப்படுத்திய போதும் உயர்தரம் சித்தியடைந்திருந்ததால் அவனுக்கு அந்த உத்தியோகம் எப்போது? எப்படி? கிடைத்ததென்று தெரியவில்லை. தன்னிடம் குழப்பமான கொஞ்சம் சித்தப் பிரமையான சுபாவம் சற்றே இருந்ததனால் உத்தியோகத்தை சிறப்பாகவும் பணிவாகவும் செய்ய முயற்சித்தான். தன்னிடம் அத்தகையதொரு சுபாவம் இருப்பதை மற்றவர்கள் கண்டுகொள்ள வில்லையென்பதை அவன் அறிவான். தான் அலுவலகத்தில் வேலை செய்வது, ‘பனிக் காப்பங்கி’ சிறுகதையில் வரும் ‘அகாகி அகாசியெவ்’ போன்றென்பது பைத்தியத்திற்கு விளங்கியது. மனைவியோ தாயோ இல்லாத தானும் எவருமே இல்லாத அகாகி அகாசியோவும் அப்பாவிகள். மிக அழகிய கையெழுத்தில் குறித்த ஆவணங்களை தேவையுடன் பிழையற்ற விதத்தில் செய்யும் ‘அகாகி’ மேலும் பைல்களை வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் செய்து நேரகாலத்துக்கு முடித்துக் கொடுத்தான். அப்பாவி ‘அகாகி’ எவ்வளவு கஷ்டத்துடன் வேலை செய்தாலும், சில எழுதுனர்களின்

குசுகுசுப்புக்கு நித்தமும் ஆளாகியபடி, ஏறியும் கடதாசி உருண்டைகளை ஏற்றபடி, பல்வேறு தொல்லைகளுக்கு ஆளாகினான். எவ்வளவுதான் பொறுமை செய்த போதும் அவை முற்றுப் பெறவில்லை. முடியாத கட்டத்தில் ஒருநாள் எழுந்து நின்று மிகவும் பணிவோடு ஆழமான குரலில் “பெரியவர்களே ஏன் எனக்கு இப்படித் தொல்லை தருகிறீர்கள்?” என்று முழு அலுவலகமும் அதிரும் வண்ணம் கேட்டான். அந்தச் சத்தம் முழுக் காரியாலயத்திலும் எதிரொலித்ததால் எல்லா எழுதுனர்களும் கல்லாய் சமைந்தனர். அந்தத் தொல்லைகள் அத்தோடு நின்று போனாலும் அந்தப் பயங்கரச் சத்தம் அவனுக்குக் கேட்டது போலிருந்தது.

அந்தக் காரியாலயத்தில் தங்களது கடமைகளைச் செய்வதைவிட அங்குமிங்குமாகப் பிரிந்து நின்று பதவி உயர்வு பெற சண்டை பிடிப்பதிலும் மற்றும் அது தொடர்பாக, தோரணம் கட்டிப் பாவாடை விரிப்பதிலும் உயர் அதிகாரியின் வீட்டுக்கு கருவாடு, பணிஸ் போன்றவை கொண்டு செல்வதையும் காண முடிந்தது. சில உயர் அதிகாரிகளின் வீட்டில் சட்டி பாணை கழுவுதல், துப்புரவு செய்தல் என்பன மூலம் கட்டுப்பாடும் தாழ்மையும் மிக்கத் தக்கவர்களாக காட்டிக் கொண்டனர். ஆனாலும் பைத்தியத்திற்கு அது தொடர்பான தெளிவு இல்லாமல் போனது. ஏனெனில் அவன் வேறொரு உலகத்தில் சற்றே சித்தம் குழம்பிய நிலையில் இருந்தான்.

ஒருநாள் உயர் அதிகாரி ஒருவர் தான் அவரது வீட்டுக்கு வருவதில்லை என்றும், அடிக்கடி அங்கே வரவேண்டுமென்றும் பதவி உயர்வு பெற வேண்டுமென்றால் தன்னால் அனுமதிக்க முடியுமென்றும் கூறினார். தனக்கு பதவி உயர்வு பற்றி அந்தளவுக்கு ஆசையில்லாவிட்டாலும், இடையிடையே உயரதிகாரிகளின் வீட்டுக்குச் செல்வது அரச ஊழியத்தின் ஓர் அங்கமாக இருக்கலாமென்று யோசித்த அவன், இறுதியில் உயரதிகாரியின் வீட்டுக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தான். அவ்வாறு செல்வதின் என்ன எடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்று தீர்மானிக்க இயலாத நிலையில், மஞ்சள் நிற அவுஸ்திரேலிய தோடம்பழமொன்றை வாங்கிக் கொண்டு கால்மைல் தூரமளவு கால் நடையாகச்

செல்ல ஆரம்பித்தான். மறதி காரணமாக தோடம்பழத்தை உரித்து ஒவ்வொரு சுளையாக சாப்பிட்டபடி, தனது தலையிலிருக்கு சிக்கல்களை அதிகாரி எந்தளவு அறிவாரென்று தனக்குள் கேள்வி எழுப்பியபடி சென்றான்.

இறுதியாக அதிகாரியை சந்திக்கும் போது அவனது கையில் ஒரேயொரு சுளையே இருந்தது. அவன் அதனை மிகவும் கனவனமாக “ஸேருக்கு நான் தோடம்பழச் சுளையொன்று கொண்டு வந்தேன்” என்று இருகைகளாலும் நீட்டினான். உயரதிகாரியின் முகத்திலே கோபமா? புதுமையா? அல்லது வேறெதுவும் நோயா? என்று அவனுக்கு விளங்கிக் கொள்ள இயலாமல் போனதற்கு அவன் ஓரளவு குழப்பமான மனோ நிலையில் இருந்ததே காரணமாகும். நீண்ட நேரமாக தோடம்பழச் சுளையை அவன் இருகைகளாலும் நீட்டியபடி இருந்தான். கடும் பார்வை செலுத்திக் கொண்டிருந்த உயரதிகாரி நீண்ட நேரத்தின் பின் இரங்கிய உள்ளத்தோடு தோடம்பழச் சுளைளை எடுத்துக் கொண்டு அவனை அமரச் சொன்னார். “அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். தோடம்பழச் சுளையென்றாலும் பரவாயில்லை. அப்போதுதான் உண்மையான உறவு ஏற்படும்.”

அந்தக் கனவு அத்தோடு நிறைவு பெற்றது. அடுத்த கனவு அதே அலுவலக சேவையுடன் தொடர்பான நான்காவது கனவாகும். அந்தப் பிரதேச காரியாலயத்தில் கடமையாற்றிய இன்னொரு உயரதிகாரிக்கு அமைச்சரின் கடித மூலமாக பதவி உயர்வு கிடைத்து மாவட்டக் காரியாலயத்திற்கு சுபவேளையில் போய் கடமையைப் பொறுப்பேற்க வேண்டியிருந்தது. அவரோடு ஒரு குழுவே அங்கு செல்வதாகவும் அதில் தன்னையும் ஒருவராக வருமாறும் தெரிவித்திருந்தார். அதுவும் கடமையின் ஒரு பகுதியென்று சந்தேகித்த சித்தப் பிரமை பிடித்தவனும் வெளிக்கிட்டுச் சென்றான்.

மாவட்டக் காரியாலயத்திற்குச் சென்ற பிரதேசக் காரியாலயப் பெரியவர் அங்கிருந்த முஸ்லிம் பணிப்பாளரிடம் தனது கடிதத்தைக் கொடுத்து உடனடியாகக் கடமையைப் பொறுப்பளிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அவர் கம்பீரமாக உடையணிந்து டை கட்டி, கை

விரல்களில் மோதிரமும், கழுத்துக்குச் சங்கிலியுமாகக் காணப்பட்டார். மிகவும் கட்டுப்பாடான விதத்தில் தலைமுடியை ஒருபக்கமாச் சீவியிருந்தார். அதேபோன்று பொலிஷ் செய்வதற்கு முன்பு மண் கடதாசி பிடிக்கும் பலகைச் சாமான் போல் அவர் முகச் சவரம் செய்திருந்தார். அமைச்சரின் கடிதத்தை வாசித்ததும் உடனடியாக இடமளித்து நகர்வாரென்று எதிர்பார்த்திருந்த குழுவினருக்கு அப்படியொன்றும் நடக்காததால் பொறுமையிழந்தனர்.

“இப்படி ஒவ்வொரு கடிதம் கொண்டு வர முடியும் தான். அது பற்றி எனக்குப் பிரச்சினையில்லை. நான் உங்களுக்கு வேலையைப் பொறுப்புத் தர வேண்டுமென்றால் அமைச்சிலிருந்து ஓடர் வரவேணும்.”

“என்னையா கண்டறியாத ஓடர். இது அமைச்சரின் கடிதம். உடனடியாக எனக்குப் பொறுப்புத் தந்து விட்டு இடத்தைக் காலி பண்ணும்.”

“இப்ப ஒருமுறை சொன்னன். எனக்குப் போக முடியும். அப்படிப் போவதென்றால் அமைச்சின் ஓடர் வரவேணும். இந்தக் கடிதத்துக்கு அப்படிச் செய்ய முடியுமா?”

“இப்போ சொன்னேன்னல்லவா? இந்தக் கடிதத்துக்கு மேலதிகமாக என்ன வேணும்? நாங்கள் சுப வேளையில் பாற்சோறு, பலகாரம் சாப்பிட்டுவிட்டு வேலையைப் பொறுப்பெடுக்க வந்தோம்.”

“நீங்கள் ஒன்றல்ல பத்துப் பலகாரமென்றாலும் சாப்பிட்டு வந்தது பற்றி எனக்குப் பிரச்சினையில்லை. நான் என்ன சொல்றேன்னா.... அமைச்சின் கடிதமில்லாமல் எனக்கு வேலையைக் கையளிக்க முடியாது.”

“அந்தக் கதைகள் எனக்கு வேலையில்லை. எங்கட ஸேருக்கு இருப்பதற்கு அந்தக் கதிரையால் எழும்பச் சொல்றம்.” இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு படித்த தோற்றப்பாடுள்ள அதிகாரி முன்னே பாய்ந்து முஸ்லிம் பணிப்பாளரைப் பயமுறுத்துவது பைத்தியக்காரனுக்குக் கேட்டது. ஆனாலும் அவன் அந்தப் பக்கம் கூடப் பார்க்கவில்லை. அழகிய கபேட், மேசை, மின்விசிறி, டெலிபோன் போன்றவற்றைப் பார்த்தபடியிருந்தான்.

“இருப்பதற்குக் கதிரை வேண்டுமென்றால் அதோ இருக்கு. இருபத்திநாலு மணித்தியாலமும் அமர்ந்திருங்கள். எனக்கு வேலை பொறுப்புத் தரவேன்றால் முடியாது.”

இம்முறை கோபத்துக்குள்ளான அதிகாரி முன்னே பாய்ந்து முஸ்லிம் பணிப்பாளரின் கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார். பைத்தியம் அந்தப் பக்கமும் பார்க்காமல் சுழன்று கொண்டிருந்த மின்விசிறியின் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஆ..... கழுத்தைப் பிடித்தாயா? நில்லுங்கொ..... எவ்வளவு நேரமும் நில்லுங்க. எத்தின முற சொன்னன். கழுத்தைப் பிடித்ததற்காக அமைச்சின் ஓடர் இல்லாமல் பொறுப்புத் தர முடியாது. பரவாயில்லை.... பிடித்தபடி நில்லுங்க.”

கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த பெரியவர் தோல்லியடைந்த பாங்கில் கையைவிட்டபோது, முஸ்லிம் பணிப்பாளர் உடனடியாக வெளியேறி பஸ்ஸில் ஏறி அமைச்சுக்கு சென்றமை சற்று நேரத்துக்குப் பின்பே அவனுக்குத் தெரியவந்தது. உயரதிகாரியின் பிரகாசம் குறைந்திருந்ததோடு, கட்டுப்பாட்டுடனிருந்த அவரது தலைமுடியும் கலைந்து போய்விட்டதையும் பைத்தியக்காரன் அவதானித்தான். அவ்வாறே அவனது பைத்தியக் குணமும் சிறிது சிறிதாக அதிகரிப்பதும் அவனுக்கு தெரியவந்தது.

அந்தக் கனவு முற்றுப் பெற்றதுடன், ஐந்தாம் கனவான கடைசிக் கனவு அவனுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தது. அப்போது அவன் தனது தலைவலிக்காக மருந்து பெற்றுக் கொள்ள கிளினிக் காட் சகிதம் ஒரு சிறிய வைத்தியசாலையில் நின்றான். பதிவு செய்யப்பட்ட டாக்டர் அன்று விடுமுறையில் சென்றுள்ளதால், அவருக்குப் பதிலாக ரிலிபாக வேலை செய்யும் உதவி வைத்தியர்- வயது போன- தமிழ் டாக்டர் மைக்குப்பியுடனும் குச்சப் பேனாவுடனும் பெயர், வயது, நோய்களை மிகுந்த அன்புடனும் தேவையுடனும் கேட்டு மருந்தெழுதிக் கொடுப்பதை காணமுடிந்தது. வரிசையாக நின்ற நூற்றுக் கணக்கான நோயாளிகளின் துண்டுகளில், மருந்துகளின் பெயர்களை சுருக்கமான வியாபாரப் பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் எவ்வளவு நீளமான போதிலும் உண்மையான இரசாயனப் பெயரை எழுதிக் கொடுத்தார். சரியாக ‘அகாகி’

அழகாக கடிதம் பிரதிபண்ணும் முறையில் தனது குச்சுப் பேனாவால் ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். நேரம் நகர்ந்த பின்பும் மருந்து கொடுப்பதில் ஈடுபட்டிருக்கும் டாக்டரிடம் அடுத்த சேவகர்கள் “ஸேர் பேசாம இன்னும் என்ன செய்றீங்க. இப்பொழுது நாலரையும் பிந்திவிட்டது.” என்று கேட்பார்கள்.

“கஷ்டக் காலத்துக்கு பஸ் சுணங்கி இன்னும் நோயாளிகள் வரக்கூடும். பாவமல்லவா? அப்பாவிச் சனங்கள் இன்னும் கொஞ்சம் பார்ப்பம்.”

அவர் எப்பொழுதும் அவ்வாறு சொல்வார். இருந்தும் ஏதோவொரு குழப்பமான நேரத்தில் சிங்கள மனிதர் குழுவொன்று அவரை அடித்துக் கொன்றுவிட்டதாக கேள்விப்பட்டதால் காட்டுக்குக் குளிகை கொண்டு போவது சித்தப் பிரமை பிடித்தவனுக்கு வெறுப்பாகி விட்டது. அவ்வாறு அதே சந்தர்ப்பத்தில் தமிழர் குழுவொன்றால் வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த நான்கு விவசாயிகள் வெட்டியும் குத்தியும் கொல்லப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டதால் ஏற்பட்ட பயத்தினால் அவனுக்கிருந்த கொஞ்ச பைத்தியக் குணம் முற்றாக பைத்திய நிலைக்கு திரும்பியதா அவன் சந்தேகித்தான். எவ்வாறாயினும் அவ்வப்போது பெற்றுக் கொண்ட ஆயிரக்கணக்கான குளிகைகள் விழுங்கியதால் அவனது நோய் அதிகரித்ததா? குளிகையை நிறுத்தியதால் அந்நிலை ஏற்பட்டதா? இல்லாவிட்டால் சமூகத்தில் நிரம்பிய தீயதன்மைகளால் தான் பைத்திய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனாவென்று அவனுக்கு விளங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. பகல் தூக்கத்திலிருந்து திடுக்கிட்டுப் பயத்துடன் எழுந்தான்.

உடனடியாக தனது தகரப் பேணி, போத்தல், உறை, பை, பொதிகளை கழுத்துக்கெடுத்தான். அவனுக்கு ஒவ்வொரு விதமான விகாரங்கள் தெரிய ஆரம்பித்தது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் கைகால் உடைந்த, இரத்தம் வழியும், சுவங்களும் சத்தமிடும் குரல்களும் கேட்கத் தொடங்கியது. அறிமுகமற்ற துப்பாக்கிதாரிகள் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வருவது போலவும் அவனுக்கு விளங்கியது. அதேவேளையில் வாகன வரிசையிடையே பொலிஸ் ஜீப் வண்டியொன்று தன்னை நோக்கி வருவது அவனுக்குத் தெரிந்தது

அது தன்னை பிடித்துச் செல்வதற்காகத்தான் என்ற பெரும் சந்தேகம் அவனுக்கேற்பட்டது. அவன் உடனடியாக துள்ளிப் பாய்ந்து, வழமைபோல் மூக்கினால் ஒலியெழுப்பியபடி பாய்ந்தோடினான். அவன் துள்ளிக் குதிப்பதோடு அங்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்த நாய்க் கூட்டத்தில் ஒன்றின் வால் மிதிபட்டதும் அவன் மீது பாய்ந்தன. நெருப்புக் கக்கும் வெய்யிலில், வேர்வை கொட்டியபடி அவன் ஓட ஆரம்பித்தான். வழிநெடுக ஓடிய அவனது தகரப் பேணி, போத்தல்களின் சத்தத்தால் நாய்கள் மேலும் அவனை விரட்டத் தொடங்கின. நாய்களை விட பொலிஸார் தன்னைப் பிடித்து விடுவார்களோவென்ற பயத்தில் திரும்பிப் பார்க்காமலே அவன் ஓடத் தொடங்கினான்.

(2008)

‘டிங்கித்தாவின் செயற்பாடுகள்’

ஆணமடுவ விஜேசிங்ஹ

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

இற்றைக்கு முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு அதாவது எழுபதுகளின் பிற்பாதியளவில் ஆவணியில் சுழன்றடிக்கும் துரதிர்ஸ்டமான காற்று வழமைபோல் டிங்கித்தாவின் கிராமத்து தரிசு நிலத்திற் கூடாக மோசமாக வீசிற்று.

சகல நல்ல, கெட்ட தினங்களிலும் அவர்கள் கிரியா முதலாளியின் கடைக்குச் சென்று, ஒன்று கூடி இனிப்புப் பண்டம் சாப்பிட்டு, தேநீர் பருகி, சீட்டாடி, டாம் இழுத்து பரஸ்பரம் பழகுவது வழக்கம்.

குழி விழுந்த கண்களும், வெய்யிலுக்கு வெந்து நிறம் மாறிய தோலும், மிதந்து நிற்கும் நரம்புகளும், சேற்றுக்குப் பழக்கப்பட்டுப் போன கால்களும், அவர்களுக்கு உரிமையாகி விட்ட விவசாயம் மற்றும் நெற் செய்கையால் கிடைத்த நன்கொடைகள்.

அழுக்குகள் கலைந்து அரசனாகும் சந்தர்ப்பத்துக்காக அவர்கள் காத்திருந்தனர். அந்த நாள்பற்றி அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கேட்டுக் கற்பனை வளர்த்த போதும் ‘பாலதோஷம்’ அதனை சுற்றி வளைத்து, இன்றல்ல நாளையே என்று காலம் கடத்திக் கொண்டிருந்தது.

தலையிலும் முகத்திலும் அங்குமிங்குமாக இரண்டொரு நரைமுடிகளுடன் கூடிய டிங்கித்தா, ஏனையவர்கள் சுற்றி வளைத்து நின்று சீட்டாடுவதையும் டாம் இழுப்பதையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததால் தானும் பார்த்தபடியிருந்தான். எப்பொழுதுமே அவனது முகத்தில் கவலை, கோபம், அன்பு, பொறாமை என்று எந்த உணர்வும் தெரிவதில்லை. வெற்றி, தோல்வியென்று கூட

எதுவும் காணப்படாததோடு அவன் ஏதோவொரு விடயத்தையோ ரகசியத்தையோ உள்வாங்கி வைத்திருப்பது போன்றே காணப்படுவான்.

அடுத்தடுத்து பல போகங்கள் கோடை காரணமாகப் பாழடைந்து போன விவசாயிகள், இழப்பு உதவி பெற்று மூன்று வேளையும் ரொட்டி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கிடையில் பெரும் மகிழ்ச்சியுட்டும் செய்தியொன்று எங்கும் பரவியது.

“அடுத்த போகத்தில் விவசாயம் செய்வதற்காக அரசாங்கம் விவசாயக் கடன் வழங்குவதற்காக ஏற்பாடு செய்கிறது.” இதுதான் அந்தச் செய்தி. சோர்ந்து போன அப்பாவி முகங்களுக்கு இது பெரும் ஒளியைப் பாய்ச்சியதோடு புதுமையாகவுமிருந்தது.

இலாப நட்டம் எதுவாகவிருந்தாலும் ஏதாவதொரு வேலையில் இயல்பாக ஈடுபடும் டிங்கித்தாவுக்கு அந்தத் தகவல் அவ்வளவு முக்கியமாகப் படாததெனினில், அவன் இலாபத்தையும் நட்டத்தையும் ஒரே நிலைப்பாட்டிலேயே பார்த்தான்.

நாலாம் தரம் வரையில் படித்திருந்த அவனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதம் விவசாயம் செய்தாலும் நல்ல நிலையடைய முடியாதென்று விளங்கி, “விவசாயம் செய்வதை விட கூலிவேலை செய்வது லாபம்” என்று அவன் எப்பொழுதும் சொல்வான். எவ்வாறாயினும் பாண், ரொட்டி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த டிங்கித்தாவின் குடும்பத்தினருக்கு, மகிழ்ச்சியூட்டக் காரணமான விவசாயக் கடன் வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தன.

அன்று அரச ஊழியர்களுக்கு சாதாரணமாக மாதாந்தச் சம்பளம் நானூறு ரூபா. அதற்கு நெருங்கிய தொகையினை விவசாயக் கடனாக வழங்கத் தீர்மானித்திருந்தனர். அப்போது அது கவனிக்கத்தக்க தொகையாக இருந்ததோடு, ஆதரவற்றோருக்கு ஸ்வீப் டிக்கட் விழுந்தது போலிருந்தது.

அந்தத் தொகையைக் கையிலெடுத்த பலருக்கு ஒரு மோசமான நோய் பிடித்தது போலாகிவிட்டது. சிலருக்கது தேன் குடித்து போதையேறிய நிலை. சிலர் சிலநாட்களாக இரவு பகலாகக்

குடித்தபடி அதன் இன்பத்தை அனுபவித்துத் திரிந்தனர். இன்னும் சிலர் பணத்தைக் கையிலெடுத்ததும் கோபம் கொண்டவர்களைப் போல் மறுபக்கம் பார்த்துக் கொண்டனர். கே. எம். ரங்பண்டாரவின் மனைவி வெள்ளிக்கிழமை சந்தையில் எந்தத் தேவையுமின்றி முள்ளுக்கரண்டியொன்றை வாங்கியிருந்தாள். சிலர் வழமையாகச் சாப்பிடும் பலாக்காய், வட்டக்காய், கெக்கரிக்காய் போன்றவற்றுக்குப் பதிலாகக் கருவாட்டுப் பொரியல், அப்பலம் சாப்பிடத் தொடங்கினர். கல்பிட்டி கருவாட்டின் மணம் சிலநாட்களாக வீடுகளிலிருந்து பரவிக் கொண்டிருந்தது.

பணத்தைக் கையிலெடுத்த டிங்கித்தாவுக்குப் புதுமையான ஆசையொன்று ஏற்பட்டது. கண்டி, குருநாகல் போன்றதொரு இடத்துக்குச் சென்று கொண்டை மற்றும் மீசையைத் தரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தான். இனியும் தாமதிக்காமல் தனது பழைய சேட்டையும் ஸாரத்தையும் அணிந்து கொண்டு மனைவிக்குக் கூடத் தெரியாமல் குருநாகலுக்கு புறப்பட்டுச் சென்றான். பயணத் தூரம் சுமார் அறுபது மைல். முதலாவதாக ஊரிலுள்ள டிகிராவின் சலூனையும் இரண்டாவதாக ஆனமடுவ ராமையாவின் சலூனையும் அடுத்ததாக நிகரவெட்டிய ராஜா சலூனையும் இறுதியாக வாரியபொல நிகரவெட்டிய சலூன் டி சுவேந்தராவையும் தாண்டி குருநாகலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

நேரே துணிக்கடைக்குச் சென்ற டிங்கித்தா தனக்கு, மனைவிக்கு, பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தேவையான உடுப்புக்கள் வாங்கிக் கொண்டு நல்லதொரு சலூனுக்குச் சென்றான். ஊரிலுள்ள டிகிராவின் சலூனோடு ஒப்பிடுகையில் இது தேவலோக விமானம் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அலங்கார இருக்கை, நிலைக்கண்ணாடி, நறுமணத் தைலப் போத்தல், நவீன முடிவெட்டும் கருவி மட்டுமன்றி, தமிழ், ஹிந்தி திரை நடிகைகளின் படங்களாலும் அழகுபடுத்தப்பட்டிருந்தது.

கொண்டை மற்றும் மீசை வெட்டிக் கொள்ளும் வரை கண்ணாடிக்குள்ளே பளபளத்த இந்திய தமிழ்த் திரைப்பட நடிகை கே. ஆர். விஜயாவின் அழகுருபமும் சுந்தரச் சிரிப்பும் அவனுக்கு புதுமையான உணர்வை வழங்கியது. அதேநேரத்தில் அவனுக்குத்

தனது மனைவி, அம்மா, ஊர்ப் பெண்களின் வெய்யிலில் உலர்ந்து கருகிய உருவங்கள் தெரிந்தன. கூடவே அவர்கள் மீது அனுதாபமும் ஏற்பட்டது.

அவனது தலையைப் பாபர் மஸாஜ் செய்த போது இருகண்களும் மூடி நித்திரையில் விழுவது போன்ற சுகம் ஏற்பட்டது. முடிதறித்து சவரம் செய்து கொண்ட பின் புதிய சேட், ஸாரங்களை அணிந்து கொண்ட டிங்கித்தா, பழைய உடுப்புக்களைப் பையொன்றில் போட்டு விட்டு, கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்தான். இது நான்தானா என்று தெரிந்து கொள்ள இயலாத அளவுக்கு பிரகாசமொன்று தனக்குள்ளிருந்து பரவுவதைக் கண்டான்.

மீண்டுமொரு முறை கே. ஆர். விஜயாவின் சுந்தர வதனத்தைப் பார்த்த டிங்கித்தா, சலூனிலிருந்து வெளியிறங்கி நேரே 'இம்பீரியல்' படமாளிகைக்குச் சென்றான். ஆங்கிலப் படமொன்று பார்ப்பது அவனது ஒரே கருத்தாகவிருந்தது. அந்நாட்களில் ஆனமடுவயில் சினிமா தியேட்டர் இல்லாத போதும், அவ்வப்போது வரும் டென்டில் தமிழ்ப்படங்கள் பார்த்தது அவனுக்குத் தெரியும். சந்திரலேகா, நாடோடிமன்னன், தாய் சொல்லைத் தட்டாதே, குலேபகாவலி அவற்றுள் சிலவாகும். ஆங்கிலப் படத்தின் பெயரை அறிய அவன் ஆர்வம் காட்டவில்லை. பெயர் பற்றி அவனுக்குப் பிரச்சினையில்லை. ஆங்கிலம் அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவு மில்லை.

மிகுந்த ஆசையுடன் வேகமாக நகரும் ஆங்கிலப் படத்தை அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று தோன்றிய இளம் பெண்ணொருத்தி ஆடைகளைக் கழற்றும் காட்சியைப் பார்த்த போது அவன் குழம்பிப் போனாலும் ஏனைய பார்வையாளர்கள் எந்தவித அசைவாட்டமுமின்றி இருந்ததால் அவனும் வழமைக்குத் திரும்பினான். கதிரைச் சட்டத்தில் முழங்கையூன்றி கன்னத்தில் கைவைத்தபடி அவன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். டை, கோட் அணிந்த இருவர் தோன்றி இடையீடின்றி சுட்டுக் கொண்ட போதுதான் அவன் யோசனையிலிருந்து விடுபட்டான்.

படம் முடிவுற்றதும் சிறந்த ஹோட்டலொன்றுக்குச் சென்று சாப்பிடும் தேவையேற்பட்டது. 'பெரமவுண்ட்' என்று சிங்களத்திலும் எழுதியிருந்த ஹோட்டலுக்கு அவன் ஏறினான். இறைச்சி, மீன்,

முட்டை பிஸ்டேக், இறால் முதலியவற்றால் மேசை நிரம்பியிருந்தது. வைத்திருந்த எல்லாவற்றையும் எந்தவித கஷ்டமுமின்றி அவன் சாப்பிட்டு முடித்தான். “வட்டிலப்பமா? அயிஸ்கிறீமா?” என்று கேட்ட வெயிட்டரிடம் “இரண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டான்.

வட்டிலப்பம் அவன் என்றுமே சாப்பிட்டதில்லை. சின்ன வயதில் முதல் தடவையாக ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்ட போது, உலகத்திலுள்ள உணவுகளில் மிகச் சிறந்தது இதுதான் என்ற முடிவுக்கு டிங்கித்தா வந்திருந்தான். வெய்டர் கொண்டு வந்த இரண்டையுமே அவன் சாப்பிட்டு முடித்தான். ஹோட்டல் பில்லைக் கட்டி விட்டு வாங்கிய சிகரட் பக்கட்டிலிருந்து ஒன்றை புகைத்தபடி மிகுந்த சுகத்தோடு பஸ் நிலையத்திற்கு வந்தான்.

குலுங்கிக் குலுங்கிச் சென்ற கண்டி - புத்தளம் பஸ்ஸில் அவனுக்கு கே.ஆர். விஜயாவின் சுந்தரப் புன்னகையும், திரைப்படத்தில் உடுப்புக் கலைந்த பெண்ணின் காட்சிகளும் தெரியத் தொடங்கின. ஒரு மகிழ்ச்சியேற்பட்டு அடுத்தகணம் அது மறைந்து போயிற்று. பெரியதொரு இயலாமையும் அவனுக்குத் தெரியத் தொடங்கியது. திடீரென்று அவனுக்கு தபால்ஐயாவுடன் சேர்ந்து செய்த விவசாயம் ஞாபகம் வந்தது.

“டிங்கித்தா என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது..... இந்த முறையும் நஷ்டம்.... உனக்கென்றால் உடற்கஷ்டம் மாத்திரந்தான்.... நான் எவ்வளவு செலவழித்து விட்டேன்.... சரியென்றால் எனக்கு நீ தரவேண்டும்.... இருந்தும் நான் எப்படி உம்மிடம் வேண்டுவது? டிராக்டர் கூலி, எண்ணெய், பசளைச் செலவு இப்படிப் பார்த்தால் எங்கள் இருவருக்கும் மிச்சமாக ஒன்றுமில்லை.... என்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. நீர் இந்தப் பதர் ஐந்து புசலையுமாவது எடுத்துக் கொள்....”

“ஹா” என்று சொன்ன டிங்கித்தாவின் முகத்திலே அது தொடர்பாக எந்தவிதமான கேள்வியோ, மனவருத்தமோ, கோபமோ, வேறு உணர்வோ காணப்படவில்லை. தான் பல விடயங்களைப் புரிந்து வைத்திருப்பது போன்று தெளிவான முகத்தோடு அவன் அருகிலுள்ள மீடியாவில் பாய்ந்து புரண்டு புரண்டு மிக அமைதியாகக் குளித்தான். பதர் நெல் ஐந்து

புசலும் மிகவும் கவலையுடன் அவன் வரும் வரை பார்த்திருந்தது. எல்லாம் மறந்தபடி எருமைமாடு புரண்டு குளிப்பது போல் அவன் குளித்தெழுந்தான்.

பஸ்வண்டி ஆனமடுவையை நெருங்கும் போது, விவசாயம் முடிந்ததும் கிரியா முதலாளி வழமையாகக் கேட்கும் கேள்வி அவனுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“எப்படி டிங்கித்தா இந்த முறை வயலால் லாபமா? நட்டமா?”

“லாப நட்டம் புத்தகங்களில் எழுதி.... நான் கணக்குப் பார்ப்பதில்லை முதலாளி.... சும்மா அவிப்போம்.... சாப்பிடுவோம்.... அவ்வளவுதான்.”

டிங்கித்தா எப்பொழுதும் ஒரே பதிலைத்தான் சொல்வான்.

அவன் ஊருக்கு வரும் போது மாலை ஐந்துமணி பிந்தியிருந்ததோடு, அவன் கொண்டை வெட்டக் குருநாகல் சென்றிருந்த செய்தி எங்கும் பரவியிருந்தது. பஸ்ஸால் இறங்கி வெள்ளைசள்ளையுடுத்து வரும் டிங்கித்தாவை வரவேற்க வழமைபோல் நிறையப் பேர் கடையில் கூடியிருந்தனர். அவன் “புதுமாப்பிளை போல” என்று யாரோ சொல்வது கேட்டது.

எல்லோருக்கும் சிகரட் பகிர்ந்து கொடுத்தபடி, டிங்கித்தா தனது பயண அனுபவங்களை எடுத்துச் சொல்கையில் ஆங்கிலப் படத்தில் ஆடை அவிழ்த்தலும் அதில் உள்ளடங்கியது. அதைக் கேட்டிருந்த குணபண்டாவின் உடல் புல்லரித்தது. கிரியா முதலாளியின் வாய் அரை றாத்தல் பாண் அமுக்கக் கூடியளவுக்கு திறந்திருந்தது. குணரத்னஹாமி மாமா உடனே தனது பைக்குள் கையைவிட்டு மாசித்துண்டொன்றெடுத்து கடிக்கத் தொடங்கினார். எப்படிப் பட்ட இக்கட்டான கட்டத்திலும் பைக்குள் கைவிட்டு மாசி கடிப்பது அவரது பழக்கமென்பது எவருக்கும் தெரிந்த விடயம். சாதாரண சந்தர்ப்பங்களில் அவர் பைக்குள் கைவிட்டு இனிப்பான பணிஸ் துண்டு எடுத்துச் சாப்பிடுவது வேறு விடயம். எவ்வாறாயினும் அப்பாவிச் சனங்களின் இன்னொரு மாலை அங்கே கழிந்து கொண்டிருந்தது.

“ஆ..... எங்களுக்குத் தெரியும்..... ஒவ்வொரு இடத்துக்குச் சென்று சிகரட் பகிர்ந்த செய்தி..... இந்த மனிதன் எனக்கும் தெரியாமப் போய் அரசாங்கம் தந்த ரெண்டு துட்டுக்கும் செய்த வேல.....”

கிடைத்த பணத்தின் அரைப் பகுதி இன்னும் கைவசம் பாதுகாப்பாகவிருந்த போதும் வீட்டுக்குச் சென்றால் இந்தச் சுடு சொற்களை கேட்க வேண்டியிருக்குமென டிங்கித்தா முன்கூட்டியே அறிந்து வைத்திருந்தான். சாதாரண நடைமுறையின் படி அதற்கு ஒரே தீர்வு பேசாமல் மௌனமாக இருப்பதுதான். அரைவாசிக்கு அதிகமாகவுள்ள எஞ்சிய காசை மனைவியிடம் கொடுத்தாலும் கூடத் தொல்லை தீர்ப்போவதில்லை. பணம் சேர்த்துக் கொண்டு இப்படியானதொரு பயணம் செல்லக் கிடைப்பதில்லை என்பதை அவன் புரிந்து வைத்திருந்தான்.

“இந்த முறையாவது விவசாயம் வெற்றியளித்தால் வீட்டாரையும் கூட்டிக் கொண்டு ஸ்ரீபாத செல்ல வேண்டும்..... கண்டிப் பெரஹ்ரா பார்க்கக் செல்ல வேண்டும்.”

இப்படியெல்லாம் எண்ணியிருந்த போதும் இதுவரையில் சென்ற நாளொன்றில்லை.

அப்படி நினைத்தபடி கடையிலிருந்து வெளிப்பட்ட டிங்கித்தா வீட்டுக்குச் செல்லப் பாதைக்கிறங்கினான்.

“இந்த காசு பரிமாற்றம்..... அப்படி லேசான வேலையல்ல. எல்லோருக்கும் அது சரி வருவதுமில்லை. காசு கிடைத்ததும் சிலர் பாற்சோறு சாப்பிட்டு மயங்கி விடுவது போன்ற நடந்து கொள்ளாங்க..... எங்கட ஊர் சனங்கள் இப்படித்தான்.”

கிரியா முதலாளி சொன்ன சொற்கள் டிங்கித்தாவுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

“விவசாயம் செய்து எங்களுக்கு கோவணமொன்றாவது வாங்க முடியாது முதலாளி.” என்றவாறு வெளியேறிவன் சந்தியால் திரும்பி முள்ளுடன் கூடிய ஈச்சம் பற்றையும் பெரும் புதர்களுக்குமிடையால் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகச் சென்று மறைந்தான்.

வீட்டில் பெரும் குழப்பநிலை ஏற்பட்டதாகவும் அதன் பின்னர் டிங்கித்தாவுக்கு என்ன நடந்ததென்று எவருக்கும் தெரியாதென்றும், சிலநாட்களின் பின்பு கடையில் கூடிய துரதிர்ஷ்டசாலிகளின் சந்திப்பின் போது கலந்துரையாடப்பட்டது. இரண்டொரு கிழமை அவ்வாறு கழிந்தது. மூன்றாம் வாரத்தில், டிங்கித்தா போல் ஒருவன் கல்குளம் பன்சாலையில் துறவு பூண்டு தியானம் செய்து கொண்டிருப்பதாக வதந்திச் செய்தியொன்று பரவிக் கொண்டிருந்தது.

டிங்கித்தாவை தேடும் வேலையில் நிறையப் பேர் ஒன்று சேர்ந்திருந்தனர். மூன்றாவது பிள்ளையை இடுப்பில் வைத்தபடி அவனது மனைவியும், மூத்த பெண் பிள்ளையும், இடைநடு ஆண்பிள்ளையும், தேடல் குழுவில் முன்னணி வகித்தனர். அதன் பின்னர் புருமெண்டியே ஐயவர்த்தனவும், ஓரளவு சண்டியனுமான நொபட் பெரேராவும், சோதிடம் சொல்லும் நாளில் ஆலமரத்தடியிலும் மற்றைய நாட்களில் மீன்பிடிப்பவருமான குணரத்ன மாமாவும், ஹிந்திப் பாட்டுப்பாடும் கபூர் அல்லது கபுருவான் உட்பட பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் பயணத்திற்கு ஒன்று சேர்ந்தனர். கடையை மூட முடியுமாயின் தானும் வருவதாக கிரியா முதலாளி பலதடவை கூறியிருந்தார்.

நடந்து செல்லும் கிட்டடிப் பாதையொன்றால் ரஜமஹா விகாரை நோக்கி பயணம் ஆரம்பித்ததோடு பகல் பதினொரு மணியாகும் போது சுமார் மூன்று மைல் கடந்து சந்தியை நெருங்கியிருந்தனர்.

கதை உண்மையாகிருந்தது. துறவு பூண்டுள்ள டிங்கித்தா சுவாமி, பரந்த கல்லருகே அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்ணுற்ற அனைவரும் வாயடைத்துப் போனார்கள். இருந்தும் நடுஇளையவன் “அதோ அப்பா” என்று சத்தமிட்டான். குழுவில் அமைதி தொடர்ந்தும் ஆட்சி செய்தது.

எல்லோரும் டிங்கித்தா சுவாமி மீது கண் வைத்திருந்ததால் அவர் கஷ்டத்துக்குள்ளாவது போல் தெரிந்தது. மென்மேலும் அமைதி நிலவிய போதும் எடுக்க வேண்டிய தீர்வோ விசேட கருத்தோ எவரிடமிருந்தும் வெளிப்படவில்லை. இறுதியில் டிங்கித்தாவின் மனைவியின் குரல் விழிப்பூட்டியது.

“இது பொலிடோல் குப்பி. பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்து நானும் குடிக்கவா? அல்லது வீட்ட போக வாரதா?”

அந்த சில சொற்களும் கற்தளத்தில் பட்டு எதிரொலித்தது. பொலிடோல் குப்பியை அவள் மறைத்து வந்திருந்ததை அதுவரை எவரும் அறிந்திருக்காததால் எல்லோரும் பேச்சு மூச்சற்றுப் போயினர். குழுவிடையே சந்தேகம், பயம், கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு மீண்டும் கடும் மௌனத்திற்கே இட்டுச் சென்றது.

எதனால் என்ன நடக்குமோவென்று பொறுமையிழந்த குழுவினர் ஒருவரையொருவர் பார்க்கத் தொடங்கினர். அதனோடு தனது கொட்டிலை நோக்கித் தடம்பதித்த டிங்கித்தா தேரர், பிக்கு உடையை கழற்றி வைத்து விட்டு வெண்துணியொன்றை உடுத்தபடி, வந்திருந்த எவருக்கும் முகம் கொடுக்காமல் முன்சென்றார். அதன் பின்னே இடுப்பில் குழந்தையுடன் மனைவியும் இரு பிள்ளைகளும் ஊர்வலம் போல் ஒருவர் பின் ஒருவராய் நடக்கத் தொடங்கினர். வழமைபோல் குன்று குழிகள் ஈச்சம்பற்றை மற்றும் சேற்றுப் படிவுகளுக்கு மேலால் செல்லும் அடிப்பாதை வழியே குழுவினர் மீண்டும் பயணத்தை ஆரம்பித்த போதும், இதுவரை அந்தப் பயணத்தில் டிங்கித்தா வாய் திறந்து எவருடனும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

அனுலா விஜேரத்ன மெனிகே

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இலக்கியப் பணியாற்றி வரும் அனுலா விஜேரத்ன மெனிகே அவர்கள் நாவல், வளரினம் பருவ நாவல், கவிதை, சிறுவர் கதை, சிறுகதை என பல்வேறு துறைகளில் எழுத்தாக்கங்கள் படைத்துள்ள ஒரு பெண் எழுத்தாளராவார். மனித வாழ்க்கையோட்டத்துடன் கூடவே பின்னிப் பிணைந்துள்ள சோக கீதத்தையும், மனித வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தையும் பேசும் வகையிலேயே அவரது சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன.

‘பிணைப்பு’

அனுலா விஜேரத்ன மெனிகே

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

“சுமனாவதி வந்திருக்கிறா” தாயார் தேநீர் கோப்பையைக் கரைத்தவாறே என்னிடம் வந்தாள். களைப்புடன் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த நான் உடனே திரும்பி அவரை நோக்கினேன்.

“என்ன?”

“சுமனாவதி...” “ஏன் தெரியாதா?” எனக் கேட்பது போன்று கூறினார்.

“இந்தத் தடவையென்றால் போகமாட்டாள் போலத்தான் தெரிகிறது.” என்று சொல்லிய அவர் கட்டிலில் அமர்ந்தார். அவரது குரலில் இருந்த அதிருப்தியை நான் உடனே புரிந்து கொண்டேன். ‘நான் வேலை விட்டு வரும் வரையில் அவர் பொறுமையின்றிக் காத்திருக்கிறார்’ என்பது அவர் சொன்ன பாங்கிலிருந்து தெரிந்தது. களைப்பை மறந்து எழுந்த நான் சுமனக்கா எங்கே என நோட்டமிடலானேன்.

உள்ளங்கையில் கன்னத்தைத் தாங்கி, யன்னல் வழியே அப்புறமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுமனக்கா எனது காலடியோசையைக் கேட்டவுடனேயே திரும்பிப் பார்த்துச் சிரிக்க முயற்சித்தாள். அவளது நெற்றிக்கூடாக தலை வரை வெளிப்பட்டிருந்த இரத்த நாளங்களே எனது கண்களில் பட்டன. மங்கிய ஊதா நிறச் சேலை ஒழுங்கின்றி அணியப்பட்டிருந்தது. கால்களின் எதிரே கபில நிற றப்பர் செருப்புச் சோடியொன்றும் ஏதேதோ இடப்பட்ட ‘சொப்பிங்’ உறையொன்றும் இருந்தன. என்னைப் பார்த்தவுடனேயே அவள் தன்னைத்தானே பரிசீலித்துக் கொண்டாள்.

“எப்படி சுமனக்கா?” நான் அவளின் எதிரே இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தேன். “எவ்வளவு காலத்தின் பிறகு வந்திருக்கிறீர்கள், எங்களைப் பார்க்க வருவதில்லையே.”

“தவறிப்போனால்தான் வருவார்கள்.” எனது பின்னால் கதவடிக்கு வந்து, திரைச் சீலையை விலக்கி எட்டிப்பார்த்த தயார், அவள் பதில் கூற முன்னரே சொன்னாள். தாயாரின் பேச்சைக் கேட்டவுடன் அவளது முகத்தில் வலுக்கட்டாயமாக வரவழைக்கப்பட்டிருந்த அப்பாவிச் சிரிப்பும் நீங்கியது.

“போன தடவை வந்தபோது இங்கு தங்கும் படி நான் எவ்வளவுவோ சொன்னேன். கேட்டால் தானே? அந்தச் சண்டாளனிடம் போகவேண்டுமென்று விடாப்பிடியாகவல்லவா நின்றான்.”

“இந்தப் பேச்சை நிறுத்துங்கள்.” எனது மனம் கூறியது. எனினும் தாயாருக்கு எதிராக ஏதும் சொன்னால் அவர் கோபிப்பார். சுமனக்கா பொறியில் அகப்பட்டவள் போல என்னைப் பார்த்தாள்.

“நாய்கள், பூனைகள் போல சண்டை போட்டபடி குடும்பம் நடத்த முடியுமா? ஒரு தடவை இடுப்பை ஒடித்து கொன்றுவிட முனைந்தவனோடு போக வேண்டாம் என்று படித்துப் படித்துச் சொன்னேன். பொலிசாரும் அதைத்தான் சொன்னார்கள்... எங்கே... எமது சொல்லைக் கேட்டாளா?”

“அம்மா, அந்தப் பேச்சை இப்போது நிறுத்துங்கள். அதைப்பேசி இப்போது புண்ணியமில்லை.”

“அவற்றை மறந்துவிட்டபடியால் தானே மறுபடியும் அப்படி நடந்திருக்கிறது.”

நான் எழுந்து அறையினுள் சென்றேன். நான் அங்கு இருக்கும் வரை தாயார் சுமனக்காவுக்கு குறை கூறிக்கொண்டேயிருப்பாள் என நான் என்னினேன்.

யன்னலைத் திறந்து கட்டிலில் சாய்ந்த நான், கை கால்களை நீட்டிப் படுத்துக் கிடந்தேன். பாதி திறந்த யன்னலின் ஊடாகத் தென்படும் எமது வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு வித இருள் மண்டிக்கிடந்தது.

இயல்பாகவே வீடும் தோட்டமும் சூரிய ஒளி போதிய அளவில் கிடைக்காமையால் இருண்டு காணப்படுகிறது. நெருக்கமாக வளர்ந்துள்ள மரங்கள் காரணமாக கோடை காலத்தில் கூட மாக்கிளைகளினூடாக ஊடுருவும் சிறிதளவு சூரிய ஒளியே நிலத்தை அடையும்.

மரங்களின் கீழ் ஒன்று சேர்ந்து உக்கும் சருகுப் படையின் மீது புதிய இலைப்படைகள் ஒன்று சேர்ந்தவண்ணமுள்ளன. விசேட சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரம் கூலியாளைக்கொண்டு வீடு வளவு சுத்திகரிக்கப்படும். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்கள் அரிதாகவே ஏற்படுவதுண்டு. திருமணம் செய்து தூரப்பிரதேசங்களில் வாழும் சகோதரிகள் அல்லது மூத்த சகோதரர்கள் வருவதாச் செய்தி கிடைத்தால் தாயார் அவ்வாறு தோட்டத்தைச் சுத்தம் செய்விப்பார். பாம்புகள் போன்ற நச்சுப் பிராணிகள் காணப்படுமாயின், அவர்களுடன் வரும் சிறுவர்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதே இவ்வாறு சுத்திகரிப்பதன் நோக்கம்.

சண்பகமொன்று மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து சருகுப் படையினுள் பூச்சிகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது. சற்று வேகமாக காற்று வீசியது. பழுத்த இலைகள் சருகுப் படையின் மீது சேர்ந்தன. காற்றில் அகப்பட்ட யன்னல், கொளுக்கியைத் தள்ளிவிட்டவாறு மூடிக்கொண்டது.

மறுநாள் அலுவலகத்தில் வேலை முடித்து மாலை மயங்கும் வேளையில் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தேன். பாடலையை நெருங்கும் போது வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. பாடலைக்கு அருகே பாரிய சருகுக்குவியல் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அது நீண்ட நேரமாக எரிந்து கொண்டிருப்பதற்கான சாட்சிகள் இருந்தன. தோட்டத்தில் இடத்துக்கிடம் சருகுக்குவியல்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. சுமனக்கா பெரிய சருகுக்குக் குவியல் நன்கு எரியும் வகையில் சிறு சிறு சருகுக் குவியல்களை இடையிடையே பெரிய குவியலுள் தள்ளுகிறார். தாயாரும் இடுப்பு வலியைக்கூட பொருட்படுத்தாமல் மற்றுமொரு விளக்குமாற்றினால் சருகுகளை தீக்குவியலுள் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறார். தீக்குவியலில் சருகு கணப் பொழுதில் எரிந்து சாம்பலாகிக் கொண்டிருக்கிறது. சிறு தடிகள் வெடிப்பொலியுடன்

எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. தீக்குவியலின் வெம்மையில் சுமனக்காவின் முகம் சிவந்து மினுமினுக்கிறது. கூந்தல் கலைந்து காற்றில் பறக்கிறது. என்னைக் கண்ட தாயார் ஏதோ கூறினார்.

“தேநீர் தயாரிக்க வேண்டுமே?” என்றுதான் கூறியிருப்பார். தாயார் விளக்குமாற்றை ஒரு புறமாக வைத்துவிட்டு வீட்டினுள் செல்லலானார்.

“எமக்கும் சுடச்சுட ஒரு கோப்பைத் தேநீர் கிடைத்தால் நல்லது தான்” மறுபுறம் திரும்பி வீட்டினுள் நுழையும் தாயாரைப் பார்த்து சுமனக்கா கூறினாள்.

“இப்போதுதான் இது மனிதர் வாழும் இடம் போல இருக்கிறது.” நான் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னேன். அவள் முழு நாளும் வேலை செய்திருப்பாள். ஒரு போதும் திறந்து விடப்படாத வரவேற்பறையின் பெரிய யன்னல்கள் திறந்து விடப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் திரைச் சீலைகளும் கழற்றப்பட்டுள்ளன. திரைச் சீலைகளைக் கழுவுவதற்காகக் கழற்றியிருப்பார். அவை நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு நடைபெற்ற எனது திருமண வைபவத்திற்காக போடப்பட்டவை.

மாலை மயங்கிய பின்னரும் தொடர்ந்தும் சிறிது நேரம் அவள் தொடர்ந்தும் வேலை செய்தாள். உடை களைந்து முகம் கைகள் கழுவிய நான் தொய்வான மெல்லிய கவுனொன்றை அணிந்து அறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது அவள் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டிருந்தாள். விறாந்தைப் படிக்கட்டின் மீது அமர்ந்து தேநீரைச் சுவைத்துக் கொண்டே அவள் வேலை செய்யும் விதத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“அங்கே இருந்த பற்றைக் காட்டை வெட்டிப்போட்டேன்.” சுமனக்கா கையை நீட்டியபடி சொன்னாள். கவுனுக்கு மேலே அணிந்த சீத்தைத் துணியின் ஒரு நுனியை உயர்த்தி இடுப்பில் செருகிக்கொண்டிருக்கும் அவளது முகத்தில், வேலை செய்த களைப்பு கிஞ்சித்தும் தெரியவில்லை. வியர்வை துளிரதந்துள்ள முகம் எடுப்பாகக் காட்சியளித்தது.

“இந்த ரோசாச் செடிகள் கிழடுதட்டிப்போயுள்ளன.” அரிதாக பூக்கள் பூக்கும் ரோசாச்செடிகளைக் காட்டியபடி சுமனக்கா சொன்னாள்.

“அவற்றில் பூக்கள் பூப்பது குறைவு. அடியோடு வெட்டி விடுவது நல்லது. போன வருடம் ஒரு பூ கூட பூக்கவில்லை.”

“பூப்பூக்க வெய்யில் கிடைக்க வேண்டுமல்லவா?” அவள் மேலே சடைத்து வளர்திருக்கும் மரக்கிளைகளைப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

இந்த மரக்கிளைகளையெல்லாம் கொய்துவிட்டால் தான் பூச்செடிகளுக்கு வெய்யில் கிடைக்கும். மழை காலத்தில் கிளைகளை வெட்டி விட்டால் வெய்யில் காலத்தில் நன்றாகப் பூப்பூக்கும். கூலிக்காரர் ஒருவர் கிடைத்தால், இந்த மரக்கிளைகளை எல்லாம் நான் வெட்டிவித்துக் கொள்வேன்.

மேலுமொரு தடவை மேலே பார்த்த அவள், “கிளைகளை வெட்டிவிட்டால் வீடும் ஒளிபெறும்.” எனக்கூறியபடி மீண்டும் விளக்குமாற்றைக் கையிலெடுத்து வேலை செய்யத் தொடங்கினாள்.

“மரங்கள், கொடிகளைக் கவனிப்பதற்கு யாருக்குத் தான் நேரம் இருக்கிறது”

நான் கால்களைப் படிக்கட்டின் கீழ் தொங்கவிட்டு, கைகளை உயர்த்தி மடித்து உள்ளங் கைகள் மீது தலையை வைத்து, வெறும் சீமெந்துத் தரையில் சாய்ந்தவாறு சொன்னேன்.

“அப்படி என்னதான் கவனிப்பு வேண்டியிருக்கிறது? நன்றாக வெய்யில் பட வேண்டும். கோடை காலத்தில் காலை மாலை கொஞ்சம் நீர் ஊற்ற வேண்டும். அவ்வளவு தானே.”

அவள் வேலையை முடித்து, முற்றத்தில் மூலையில் உள்ள கிணற்றிலிருந்து நீர் அள்ளி முகங்கைகால் கழுவிக்கொண்டு சமையற்கட்டினுள் நுழைவதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந் தேன். எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. தீங்குவியலைச் சூழ மாத்திரம் ஒளி பரவியிருந்தது. தீக்குவியல் படிப்படியாக அணையத் தொடங்கியிருந்த போதிலும் அதன் வெம்மை குறைந்தபாடில்லை.

“என்ன இது... இன்னமும் இதே இடத்தில்...?” தாயார் எனது கால்களைச் சற்று விலக்கியவாறு சாமிக்கு விளக்கேற்ற முற்றத்தில் இறங்கினார்.

சமையலறைப்பக்கமிருந்து அருமையான ஒரு தாளித மணம் வீடெங்கும் பரவியது. நான் நாசித்துவாரங்களை குவித்து தாளித மணத்தை மோப்பம் பிடித்தேன். அந்த மணம் எனது பசியைத் தூண்டியது. அதிகாலையில் எழுந்து பகலுணவு தயாரிப்பது எனக்குப் பரிச்சயமில்லாத ஒன்று. இரவு நீண்ட நேரம் வரை கட்டிலில் புரண்டு கிடந்து நள்ளிரவு கழிந்த நிலையிலேயே நித்திரை வரும். நான் பகலுணவாக அலுவலகச் சிற்றுண்டிச்சாலையில் எதேனுமொன்று வாங்கிச் சாப்பிடுவேன். தாயார் எங்கள் இருவருக்கும் போதுமான அளவுக்குப் பகலில் உணவைச் சமைத்து, பகல் உணவைத் தனியே உண்பாள். தாயார் பகலில் சமைத்து வைத்த உணவைச் சூடேற்றி இருவரும் இரவில் உண்போம்.

சிற்றுண்டிச்சாலையில் கிடைக்கும் உணவு எப்போதும் ஒரே வகையானது. அதனை உண்ணுவதில் எவ்வித விருப்பமும் கிடையாது. பகலில் பசி வயிற்றைக் கிள்ளிய போதிலும் சிற்றுண்டிச்சாலை உணவுப் பொட்டலத்தைக் கையிலெடுத்து விரித்தவுடன் உண்டி விருப்பு பறந்து போய்விடும். பகலில் அடுப்பில் வைத்து நெடு நேரம் அவித்துச் சமைத்து, மீண்டும் இரவில் சூடேற்றி தாயார் மேசையில் வைக்கும் உணவிலும் எனக்கு விருப்பம் கிடையாது. அது பசியைத் தூண்டமாட்டாது. எப்படியேனும் ஓரிரு கவளங்களையாவது உண்ண நான் முயற்சிப்பேன். பட்டினி கிடந்தால் நித்திரை கூட வரமாட்டாதல்லவா?

சுமனக்கா இரவில் மேசை மீது வைக்கும் சுடச்சுட ஆவி பறக்கும் உணவை நான் விருப்புடன் உண்பேன். சமைத்தவுடன் மேசைக்கு அனுப்பும் கறிகளின் வாசனை பசியைத் தூண்டும். அவள் வழமையாக இரவில் மிகையாக மாசிக்கருவாடும் எலுமிச்சம் பழச்சாறும் கலந்த ஒரு சம்பலும் தயாரித்து வைப்பார்.

“பகலில் ஏன் கண்டினில் சாப்பிடுவான்?”

நான் அவள் சமைக்கும் உணவைச் சுவைத்துச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுமனக்கா ஒரு நாள் சொன்னாள்.

“நான் அதிகாலையில் எழும்பி உணவு சமைத்துத் தருகிறேன்.”

“நான் தினமும் கன்டினில்தான் சாப்பிடுகிறேன்.” எனச் சொன்னேன்.

“சுமனக்கா ஏன் கஷ்டப்படுவான்?”

“அதிலென்ன கஷ்டம் இருக்கிறது?” உடனே அவள் சொன்னாள்.

“காலையில் அரைமணி நேரம் முன்னரே எழும்பினால் போதும் தானே? அது எனக்கு ஒரு பெரிய வேலையில்லை.”

தொடக்கத்தில் சுமனக்காவின் வருகையை விரும்பாத தாயாருக்கு இப்போது எதற்கெடுத்தாலும் சுமனக்காதான். அவள் பகல் வேளையில் தாயாருக்கு குளிப்பதற்கு சுடுநீர் வைத்துக் கொடுப்பாள். கட்டையான கதிரையில் தாயாரை அமரச்செய்து குளிப்பாட்டுவாள். கை கால்களில் அழுக்கைத் தேய்த்துக் கழுவுவாள். கைகால் நகங்களைக் சுத்திகரிப்பாள். ஒழுங்கின்றிக் குவித்துக் கிடக்கும் எனது உடுப்புக்களையெல்லாம் வெய்யிலில் உலர்த்தி மடித்து வைப்பாள். இரவில் வேலைகளை முடித்து எனது அறையில் உள்ள மற்றைய கட்டிலில் அமர்ந்து கொள்ளும் அவள் நள்ளிரவாகும் வரையில் என்னுடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பாள். அவள் வந்த மறுநாளே ஒரு குறங்குட்டிலைக்கொண்டு வந்து எனது கட்டிலின் அருகே வைத்துக்கொண்டாள்.

“நாங்கள் இரண்டு பேரும் ஒரே குலைக் காய்கள் தான் இல்லையா தங்கைச்சி?” சுமனக்கா ஒரு நாள் சொன்னாள். நான் அது பற்றி முன்னர் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. எனினும் அவளது கூற்று உண்மையானது! கணப்பொழுதில் எனது மனதில் சுதத் பற்றிய நினைவு தோன்றியது. சுமனக்கா அவளது விருப்பத்தின் பேரில் விவாகமானவள். நான் பொற்றோரின் விருப்பத்தின் பேரில் திருமணம் செய்து கொண்டேன். வேறுபாடு அது மாத்திரம் தான், நான் மௌனமாக இருந்தேன். அவள் பல விடயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“மாத்துபேமவுக்கு சிறு பிள்ளைகளில் சரியான விருப்பம். எனக்குப் பிள்ளையில்லை என்று சொல்லித்தான் தினமும் சண்டை பிடிப்பார்.” அவள் ஒரு தடவை சொன்னாள்.

“பிள்ளை இல்லாததற்குக் காரணம் சுமனக்காதான் என்று எப்படித் தெரியும்? பெண்களைவிட கூடுதலாக ஆண்களில் மலடானவர்கள் இருக்கிறார்கள் என நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.”

“ஆனால், நான் தான் மலடி! மாத்துபேம மலடன் அல்ல” என்றவள் திடுக்கிட்டவாறு என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சுமனக்கா ஓர் ஏழைக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். எங்கள் தூரத்து உறவினர். திருமணம் புரிந்து நீண்ட காலம் கழிந்த போதிலும் குழந்தை கிடைக்காததால் சுமனக்காவைத் தத்தெடுத்து வளர்ப்பதற்கு தந்தையாரின் இணக்கத்தை தாயார் பெற்றுக் கொண்டார். ஐந்து வயதுச் சிறுமியாக தாயாரின் அரவணைப்புக்கு உள்ளாகி செல்லமாக வளர்ந்து வந்தாள். திருமணம் புரிந்து ஏழு வருடங்களின் பின்னடி குழந்தைகள் பிறக்கத் தொடங்கிய பின்னர் சுமனக்காவுக்குக் கிடைத்த கவனிப்புப் படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கியது. தந்தையாரின் மரணத்தின் பின்னர் அவள் சமையலறையில் தஞ்சம் புகுந்தாள்.

மூத்த சகோதரி திருமணம் செய்து தலைப் பிள்ளையுடன் இங்கு வந்திருந்த காலத்தில் சுமனக்கா விறகுக் கடையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மாத்துபேமவுடன் ஓடிப் போனாள். நாங்கள் எல்லோரும் திருமணம் செய்து வெளியேறும் வரையில் சுமனக்காவுக்கு வீட்டுப் பக்கம் தலை காட்டக்கூட தாயார் இடமளிக்கவில்லை. நாம் எல்லோரும் வெளியேறிய பின் தனித்துப்போன நிலையில் தாயார் சிலவேளை சுமனக்காவை வீட்டுக்குவர அனுமதித்திருக்கக் கூடும்.

நான் அவளைப்பற்றித்தான் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை உணர்ந்து கொண்டாற்போன்று அவள் பேசினாள்.

“வேறு வழியேதுமிருந்திருந்தால் நான் அந்தச் சண்டாளனுடன் போயிருக்க மாட்டேன். என்ன செய்வது என்று திண்டாடிக் கொண்டிருக்கும்போது தான் மாத்துபேம இந்த யோசனையைச் சொன்னான்.”

“அந்தக் காலம் பற்றிய நினைவு இன்னமும் எனது மனதில் பதிந்திருக்கிறது. பெரியக்காவுக்கு எவ்வளவு தான் சௌகரியங்கள் செய்து கொடுத்தாலும் திருப்திப்பட மாட்டார்.” பெரியக்கா, சுமனக்காவை “சுமனே” என்று தான் அழைப்பார்.

“ஐயோ சுமனே, இதில் இன்னமும் சவர்க்காரம் இருக்கிறதே.” குழந்தையின் அணையாடையொன்றைக் காட்டியவாறு அவர் கூறுவார். “கழுவியது போதாது, அவித்தது போதாது... உப்புக் கரிக்கிறது” இவர் எப்போதும் குறைசொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்.

பெரியக்காவை விட சுமனக்கா மூத்தவள் என்று எனக்கு இப்போதுதான் நினைவுக்கு வந்தது. அவள் சொல்வது போன்று எனக்கு எனது திருமண வாழ்க்கையை வெளிப்படை யாகச் சொல்லிவிட முடியாது. எனது திருமண வாழ்க்கையின் முக்கிய நிகழ்வு எமக்கிடையே பரிமாறப்பட்ட பொருள்கள், அவர்களுக்கு இடையே பகிரந்துகொள்ளப்பட்டமையே! (அசையும் சொத்துக்கள் அவையாவும். பரிமாறப்பட்ட பொருட்பட்டியலை விவாகப்பதிவாளர் வாசித்தார். தலையை உயர்த்திப் பார்க்கக்கூட முடியாத நிலையில் அம்முழு நேரமும் நாம் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறி அணிவித்துக் கொண்ட திருமண மோதிரங்களை மாத்திரம் வைத்துக்கொள்வோம் எனச் சொல்லவேண்டும் எனும் உணர்வுடன் நின்று கொண்டிருந்தேன். அவையும் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டன. (நான் இப்போது அணிந்திருக்கும் மோதிரம் பிற்காலத்தில் நான் செய்வித்துக் கொண்ட ஒன்று.) அண்ணன், எனக்காக அவற்றைப் பொறுப்பேற்றார். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் இடம்பெற இந்த நிகழ்வு தவிர எனது திருமணம் தொடர்பாக வேறு எதனையும் என்னால் நினைவுகூர முடியவில்லை.

அன்று தொடக்கம் இன்று வரையில், நான் நியுமோனியா நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு சாகக் கிடந்த நாள்களில் கூட சுதத் என்னைப் பார்க்க வரவில்லை. அக்காலத்தில் எனது எதிர்பார்ப்புக்கள் யாவும் தவிடுபொடியாயின.

சுமனக்கா வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கிய நாள் தொடக்கம் நான் மேலும் சோம்பியிருக்கலானேன். இப்போதெல்லாம் தேவையான போது பணம் கொடுப்பதுதான் எனது வேலை. அவள் பணத்தைச் சிக்கனமாகச் செலவு செய்வாள். ஒரு சில சதங்களை மிச்சம் பிடிப்பதற்காக அவள் மீன்காரனுடனும் காய்கறிக்காரனுடனும் பேரம் பேசுவாள். அதனை அவள் விரும்பினாள். பேரம் பேசி மிச்சம் பிடிக்கும் பணத்தை அவள் தாயாரிம் கொடுப்பாள்.

“அதை நீ வைத்துக்கொள்.” தாயார் கூறுவாள்.

எனக்கு எதற்குப் பணம்? தேவையானால் கேட்பேன் தானே. அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி சொன்னாள். சுமனக்கா இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கொரு தடவை மாலைத் தேநீருக்காக பலகாரங்கள் செய்வாள். நானும் தாயாரும் மாத்திரம் வாழ்ந்த காலங்களில் ஒருபோதும் பலகாரம் செய்தது கிடையாது.

ஒரு நாள் பத்திரிகையை வாசித்தபடி படிக்கட்டில் அமர்ந்திருக்கும்போது ஒரு மனிதன் எங்கள் வீட்டுப்படலையருகே ஏதோவென்றைத் தேடுவது போன்று அங்குமிங்குமாகச் சென்று சுற்று முற்றும் நோட்டமிடுவதைக் கண்டேன். மருந்து மூலிகை தேடும் ஒருவராக இருக்கக்கூடும். அவ்வாறானவர்கள்தான் அடிக்கடி இங்கு வருவார்கள்.

மறுநாள் நான் அலுவலகம் விட்டு வரும் போது ஒரு மனிதன் எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் குந்திக்கொண்டிருந்தான். நான் படலையைத் திறக்கும் ஒலியைக் கேட்ட அவள் திடுகிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். நேற்று வந்து படலையருகே நின்று சுற்று முற்றும் நோட்டமிட்ட அந்த மனிதனைப் போலவே இருந்தான். நானும் தாயாரும் வாழும் இந்த வீட்டுக்கு மீன் வியாபாரி, காய்கறி விற்கும் பெண், தபாற்காரன் தவிர வேறு யாரும் வருவது கிடையாது. வீட்டில் எவரும் அவனைக் கண்டிருக்க மாட்டார்கள் என எண்ணிய நான் அவனை நெருங்கினேன். அவன் எவ்வித கிலேசமுமின்றி எனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏன்... என்ன தேவை?”

“நோனெயைச் சந்திக்க...”

நான் ‘அம்மா’ எனக் கூவியவாறு வீட்டினுள் சென்றேன். தாயர் வரவேற்பறைக் கதவடியில் அமர்ந்து பத்திரிகை வாசிக்கொண்டிருந்தார். நான் தாயாரின் தோளில் கையை வைத்துப் பேசினேன்.

“உங்களைப் பார்க்க யாரோ ஒரு மனிதன் வந்திருக்கிறார்.”

“மாத்துபேம வந்திருக்கிறான்.”

“மாத்துபேம!” எனது மனதில் ஒரு வித கசப்புணர்வு ஏற்பட்டது.

“இனி... அவனுடன் பேசவில்லையா?”

“நேனாவைப் பார்க்க வேண்டுமாம்”

“நோனாவை இல்லை... நோனேயைப் பார்க்க வேண்டுமாம்.”
சுமனாவதியைத்தான் அவன் ‘நோனே’ என்று கூப்பிடுவான்.

தாயார் பத்திரிகையிலிருந்து கண்களை அப்புறப் படுத்தாமலே சொன்னார்.

சுமனக்கா அவனைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை. கல்போன்று முற்றத்தில் குந்தியிருந்து நிலத்தில் கோடுகள் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்த அவனை மாலை மயங்கிய பின்னர் அங்கு காணவில்லை. அன்று முதல் மத்துபேன நாள்தோறும் வரத் தொடங்கினான். சுமனக்கா வீட்டிலிருந்து வெளியே எட்டிப் பார்ப்பதைக் கூடத் தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

“இந்த மனிதன் போன தடவை என்னை அடித்து நான் மயங்கி விழுந்தபோது ரயில் பாதையில் கொண்டு போய்ப் போடப் பார்த்தானாம். இந்தக் காட்டுமிராண்டியோடு போக வேண்டாமென்று பொலிசிலும் எனக்குச் சொன்னார்கள்.”

“கடைசியில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஒரு வீட்டில் எடுபிடி வேலைகள் செய்தேன். இப்படித்தான் அந்த வீட்டையும் தேடிக்கொண்டு வந்து அழாக்குறையாகக் கெஞ்சிக் கூத்தாடிக் கூட்டிக்கொண்டு போனார். கூட்டிக்கொண்டு போய் மீண்டும் கொடுமைப்படுத்தத் தொடங்கினார். இனியும் நான் அந்த பழைய மடைத்தனத்தைச் செய்யும் சுமனே அல்ல.” அவள் பல தடவை சொன்னாள்.

மாத்துபேம வருவதை நிறுத்தவில்லை. அவன் வந்து முற்றத்தில் குந்தியிருந்து பல மணி நேரம் வீட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு தடவை தாயார் அவனை கண்டித்தார்.

“நான் எனது பொண்சாதியைப் பார்க்கத்தான் வருகிறேன்.”
அவன் அதட்டும் பாங்கில் சொன்னான்.

“புறத்தியானின் பெண்சாதியை வலோத்காரமாக வீட்டில் வைத்திருப்பது போதாதென்று அதட்டல் வேற... சரி பார்ப்போம்..”

அவன் நீட்டி நிமிர்ந்து முற்றத்தில் அமர்ந்தபடி கூறினான். அதனைக் கேட்ட தாயார் திடுக்கிட்டார். எனினும் சுமனக்கா அவனை வெறுப்பது நல்லது என்றே அவர் நினைத்தார்.

“இது பெரிய தொல்லையாகிப் போய் விட்டது.” ஒரு வாரம் கழித்த நிலையில் தாயார் சொன்னார்.

“மத்துபேம பகல் நேரத்தில் வருகிறான். மாலை நேரம் வரை முற்றத்தில் குந்தியிருக்கிறான். எனக்கு ஒரு கண் நித்திரை செய்யவும் முடியாது.”

“இப்போது வருவதில்லை என்றல்லவா நான் நினைத்தேன். நான் சில நாட்கள் அவனைக் காணவில்லை.”

“தினமும் பகலில் வருவான். காலத்தைக் கடத்திவிட்டுப் போவான்.”

ஒரு சில நாட்களின் பின்னர் நான் வேலை விட்டு வரும்போது மாத்துபேம சமையற்கட்டின் பின்புறம் சுவரின் அருகே நின்று யன்னல் தடிகளைப் பிடித்து உள்ளே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவன் அவளுடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதாக இருக்கக்கூடும். முற்றத்தில் பூப்பாத்திகள் மீது வெய்யில் விழுவதைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்த கிளைகள் கொய்யப்பட்டு ஒரு மூலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. அது சுமனக்காவின் தூண்டுதலின் பேரில் மாத்துபேமவினால் செய்யப்பட்டது என மெல்லிய குரலில் என்னிடம் கூறிய தாயாரின் உதடுகளில் ஒரு வித ஏளனச் சிரிப்பு இழை யோடியது. அவர் உதடுகளைச் சுளித்துக்கொண்டார். நான் சமையற்கட்டுக்குப் போகும்போது மாத்துபேம அங்கு இருக்க வில்லை. கறி அவியும் வரை அடுப்புக்கு அருகே இருந்த சுமனக்கா சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தாள். எனது காலடி ஓசைகூட அவளுக்குக் கேட்கவில்லை. அவளில் ஏதோ புதுமை இருப்பது போன்று எனக்குத் தோன்றியது. கூர்ந்து நோக்கிய போது அவள் முன்னங்கைகள் நிறைய பன்னிறக்கண்ணாடி வளையல்கள் இருப்பதைக் கண்டேன்.

எனது உண்டி விருப்பு மீண்டும் குறையத் தொடங்கியது. ஒரு சில கவளங்களே உண்ண முடிந்தது. உணவு மேசையில்

இருக்கும்போது சுமனக்கா என்னைப் பல தடவைகள் பார்த்தாள். அவளது பார்வை என்னிடம் ஏதோ சொல்ல வேண்டும் எனக் கூறுமாப்போல இருந்தது. வேலை முடித்து வந்து எந்த வேளையிலேனும் அவள் அதனை என்னிடம் சொல்லக்கூடும். அதைக் கேட்க வேண்டிய தேவை எனக்குக் கிடையவே கிடையாது. நான் உடனே அறைக்குச் சென்று அவள் வர முன்னரே கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டேன். அவள் நிச்சயமாக மாத்துபேமவிடம் போய்விடுவாள். இன்றே போவாளா நாளைக்குப் போவாளா என்பதை மட்டும்தான் நிச்சயப்படுத்திக்கூற முடியாதுள்ளது.

உணவு உண்டு முடிந்த தாயார் வழமைபோன்று ஜாதகக் கதைப் புத்தகத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினாள். தாயார் ஜாதகக் கதை வாசிக்கும் பாங்கு எவரையும் கவர்ந்தீர்க்கத் தக்கது.

“... வறிய, சாய்ந்து கிடக்கும், கந்தல் உடை உடுத்திய கஷ்டத்தில் உளவுகின்ற ஓர் ஆண். தனது மனைவியின்பால் ஆதரவு வைத்தானாகில் இவ்வாறான இராச யோகத்திலும் பார்க்க அந்த இரக்கம் அப்பெண்ணுக்கு அதி உயர்வானதாகும் எனக்கூறி தாம் கவலையினால் நலிவுறுகின்றமையை முனிவரிடம் சொல்லியபோது....”

தாயாரின் கதைப்பாடல் ஒலி எனது இதயத்தை கூர்வாளினால் குத்திவதுபோல குத்திக்கொண்டிருந்தது. நான் தலையணையினால் காதுகளை மூடிக்கொள்ள முயற்சித்தேன். நெருஞ்சி முள் மெத்தையில் உருட்டிவிட்டாற்போல் உடல் வலித்தது. நான் எழுந்து சென்று அந்தக் குரல் கேட்காத வகையில் கதவை மூடித் தாழிட்டேன்.

வருடத்தின் இறுதிப்பகுதியாகையால் குளிர் வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. காற்று மரக்கிளைகளை ஊடுருவி வந்து யன்னல்களை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஒரே புறமாகச் சாய்ந்து படுத்திருந்த எனது உடல் வலித்தது. குழிவிழுந்திருக்கும் மெத்தை உடலை மேலும் உறுத்துமோ எனும் அச்சத்தினால் நான் மறுபுறம் புரண்டு படுக்க முயற்சி செய்யவில்லை. தாயாரும் நானும் எமது வழமையான பாதையில் பயணஞ் செய்வதற்கான காலம் கனிந்துள்ளதோ எனும் உணர்வு எனது உள்ளத்தில் தோன்றியது.

‘பிரதிபலிப்பு

(பெம்ம-1992)

அனுலா விஜேரத்ன மெனிகே

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

“அவற்றுக்கு என்ன நடந்தது என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்” விஜேவங்ச சுற்று முற்றும் பார்வையைச் செலுத்தியவாறு கேட்டார். அவரது முடி சற்றுக் கலைந்திருந்தது. முகஞ் சிவந்திருந்தது. போர் முள் கூர்மையாக்கப்பட்டு களத்தில் இறக்கப்பட்ட வலிமைமிக்க சண்டைச் சேவல் கொண்டை குலுங்கும் வகையில் உதறுவது போன்று தலையை உதறியவாறு ஒவ்வொருவரதும் முகத்தை எட்டி எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

“பிள்ளைகளிடம் எடுக்கும் பணத்துக்கு என்ன நடந்தது” என நான் கேட்கவில்லை. “கூட்டுறவுச் சங்கம் அமைக்கவென எங்களிடம் சேகரித்த பங்குப் பணத்துக்கு என்ன நடந்தது” என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். “தவணைமுறையில் பணம் செலுத்தி மின் உபகரணங்கள் வாங்குவதற்கு என்று சொல்லி நலன்புரிச் சங்கம் சேகரித்த பணத்துக்கு என்ன நடந்தது” என்று தான் நான் கேட்கிறேன். அவற்றுக்கு என்ன நடந்தது?

தலைமைதாங்கிக் கொண்டிருந்த அதிபரின் பாதி வழுக்கைத் தலையில் வியர்வை துளிர்த்தது. உடனே கழுத்துப் பட்டியைத் தளர்த்தி விடாவிட்டால் எந்தக் கணத்திலும் கழுத்து நெரிந்து விடுமோ எனும் உணர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டது. அவரது இடது கை பல தடவைகள் கழுத்துப் பட்டியின் முடிச்சைத் தழுவியபோதிலும் ஒவ்வொரு முறையும் அது திடீர் திடீர் என கீழே பதிந்தது.

ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்தனர். அசௌகரியத்துடன் அமர்ந்திருந்த அதிபரை நோக்கிய ஓர்

ஆசிரியர், சுற்றும் முற்றும் பார்த்து இறுதியில் சவால் விடுத்துக் கொண்டிருக்கும் விஜேவங்சவின் கண்கள் மீது கண்களைப் பதித்தார். புருவங்களையும் வாயோரத்தையும் உயர்த்தி கழுத்தைச் சரித்து சமிக்ஞை விடுத்தார். “கழுத்தை நெறித்துவிடு மச்சான்” என்பதுதான் சமிக்ஞையின் பொருள் என விஜேவங்ச பொருள் விளக்கம் பெற்றார்.

“அந்த எல்லாப் பணத்துக்கும் என்ன நடந்தது என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்” மேசை அதிரும்படியாக வலது கை முஷ்டியினால் மேசையில் குத்திய விஜேவங்ச அதிபரை நோக்கிக் கேட்டார்.

“பிச்சைப் பாத்திரத்தில் சனியன் புகுந்த கதை” யாரோ ஒருவர் கைகளைக் குவித்து வாய்மீது வைத்து உரத்துக் கூறினார். ஊர் மக்களிடையே புழங்கும் தனது பெயர் ‘சனியன்’ என்பதை அறிந்து வைத்துள்ள தலைவர் மேலும் கீழும் பார்த்தார். அவரது கைகள் அதிர்ச்சியால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

தீவிரக் கொள்கையுடைய விஜேவங்ச தலைவருடன் முரண்பட்டிருப்பதை சகலரும் அறிந்திருந்தனர். எனினும் அம்முரண்பாடு பகிரங்கமாக வெளிக்காட்டப்பட்ட முதலாவது சந்தர்ப்பமே இது. எவ்வகையிலேனும் இவர்கள் இருவரும் எதிர்நிற்கக் கூடியவர்கள் அல்ல. எனினும் விஜேவங்ச இப்போது தனது வலிமையைச் சோதிப்பதற்கான அனுமதிப் பத்திரத்தை கையில் ஏந்தியுள்ளார். தம்மை இடமாற்றம் செய்து அனுப்ப அவர் முயற்சி செய்கிறார் எனும் வதந்தி இன்று காலை முதல் ஊர் மக்களிடையே பரவி உள்ளமையினாலேயே அவர் தலைவரைக் கடுமையாக விமர்சிக்கத் தீர்மானித்தார்.

அவர் இந்த போராட்டத்தில் தனது எல்லா ஆயுதங்களையும் பயன்படுத்துவார் என எதிர்பார்த்த சகபாடிகள் தாமாகவே முன்வந்து அவற்றைக் கூர்மையாக்கத் தவறவில்லை.

பிரச்சினை நீண்டு செல்வதைக் கண்ட ஆசிரியைகள் பொறுமையிழந்து காணப்பட்டனர். ‘கூடிய விரைவில் சென்று காய்கறிகள் வாங்க வேண்டும். மீன் வாங்க வேண்டும், சனம் நிரம்பி வழியும் பஸ்ஸில் ஏறி வீட்டை அடைய வேண்டும்’ அங்கு

காத்துக்கிடக்கும் வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்க வேண்டும்' அவர்களது மனங்களை இதப்படுத்தும் வகையில் விதானகே எழுந்திருந்தார். அதனைக் கண்ட தலைவர் மனமகிழ்ந்தார். “எங்களுக்கு முழு நாளும் இங்கு காத்துக்கிடக்க முடியாது... விஜேவங்ச சகோதரா” அவர் விஜேவங்சவைப் பார்த்துக் கூறினார். குறிப்பாக இந்தச் சகோதரிகள் இனியும் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவர் ஆசிரியைகளை நோக்கிக் கையை நீட்டியபடி சொன்னார். ஆசிரியைகள் கைப்பைகளையும், குடைகளையும் அணைத்துப் பிடித்து அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“இது ஒரு சுயாதீன இயக்கம்...குறைகள் இருக்கக்கூடும், நாங்கள் அவற்றைத் திருத்திக் கொள்வோம்” அவர் தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி சொன்னார்.

“இனி புதிய நிர்வாக சபையை நியமிப்பது நல்லது என நான் பிரேரிக்கிறேன்.”

‘தலைவரின் விருப்பப்படி செயற்பட இடமளிக்கிறார்’ எனும் குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளாகியுள்ள தவிசாளர் தலைவரின் அருகே அமர்ந்திருந்தபடியே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். விதானகே தொடர்ந்து பேசுவதற்கு சூழ்நிலை பொருத்தமற்றது என்பதை உணர்ந்து மெதுவாக அமர்ந்துகொண்டார்.

விதானகே அமர்ந்தவுடனேயே மற்றுமொருவர் எழுந்து புதிய அதிகாரிகளின் பெயர்களைப் பிரேரிக்கத் தொடங்கினார். மறுகணம் எழுந்து நின்ற மற்றுமொருவர் தனாதிகாரி பதவிக்கு விஜேவங்சவின் பெயரைப் பிரேரித்தார். பிரேரித்து அமர்வதற்கு முன்னரே ஆசிரியையொருவர் அதனை ஆமோதித்தார். எதிர்பாராத விதமாக விழுந்த அடி குறித்து விஜேவங்ச நிலைகுலைந்தார். அனைவரும் ஒன்று கூடி தன்னை ஒரு பொறியில் சிக்கவைத்து விட்டனர். இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்பவனுக்கு பட்டம் பதவிகள் எதற்கு? அவர் கூட்டம் முடிவடைந்த உடனேயே விதானகேயைக் குறைசொல்லத் தொடங்கினார்.

“மச்சான் விஜே, உமக்கு தாராளமாக பேச இடமளித்த பின்னர் தானே நான் எழுந்தேன்” விதானகே சொன்னான்.

“தலைவர் புழுப்போல அல்லவா துடித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரைக் காப்பாற்றியதாகவும் காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமல்லவா?”

“உமக்கு என்ன குறையப்போகிறது?” விஜேவங்ச விரக்தியுடன் சொன்னார்.

“நீங்கள் எல்லோரும்தானே ‘தர்மதாச’ எனும் பட்டப்பெயர் குட்டியிருக்கிறீர்கள். தர்மதாசனாக செயற்பட வேண்டாமா” விதானகே தோள்களைக் குலுக்கியபடி சொன்னார்.

“எதனையும் பெரிதாகக் கணக்கிலெடுக்க வேண்டாம்.”

“இனி வேலைகளைத் தொடங்க வேண்டியதுதான். தலைவருடன் சரிநிகராக நிற்கத்தான் நான் உம்மை நியமித்தேன். இல்லாவிட்டால் எல்லோரும் அவரது சொற்படிதான் நடப்பார்கள்.” அவ்விடத்துக்கு வந்த சிசிர சொன்னார்.

“உமது இடமாற்றத்தை நிறுத்த வேண்டும்” அதுதான் எமது எதிர்பார்ப்பு. உம்மைப் போன்ற ஒருவராவது இங்கு இருக்க வேண்டும். இனி, அவரது குட்டுக்கள் வெளிப்படும் என்ற அச்சத்தால்தான் இடமாற்றம் செய்யப்போகிறார் என்பது எவருக்கும் புரிந்துவிடும்...எனவே அவர் அதுபற்றிக் கொஞ்சம் சிந்தித்துத்தான் செயற்படுவார்..”

விஜேவங்ச செய்வதறியாது திகைத்து நின்றார். வெளியேறிச் செல்லும் நோக்குடனேயே நான் செயற்பட்டேன். இடமாற்றம் ஒரு கட்டுக் கதையா? அவர் தன் நடத்தை குறித்து தம்மைத் தாமே கடிந்து கொண்டார்

“இனி என்ன செய்வது” கலைந்த தலைமுடியை இரு கைவிரல்களாலும் நீவியபடி விஜேவங்ச சிந்திக்கலானார்.

“இவரோடு வேலை செய்வதை விட இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்வது கௌரவமானது. பேசியவற்றை நினைக்கும் போது அவ்ருடைய முகத்தை எப்படித்தான் பார்ப்பது?”

அவர் எதிர்பார்த்த வகையில் இடமாற்றம் கிடைக்கவில்லை. மாறாக வங்கிக்கணக்கு கூட இல்லாத, ஓட்டை வண்டி போன்ற

நலன்புரிச் சங்கத்தைத்தான் கட்டியிருக்க வேண்டியிருந்தது. அங்கத்துவப் பணம் பெறுவதற்காக அங்கத்தவர்களின் பின்னால் செல்ல வேண்டியேற்பட்டது. சம்பளம் பணமாகச் செலுத்தப்படும் நாள்களில் அவர்கள் சம்பளம், பெறும்வரை காத்திருந்து அங்கத்துவப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். ஆசிரியருக்கு காசோலை மூலம் சம்பளம் வழங்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இளம் ஆசிரியர்கள் ஓரிருவரைத் தவிர வேறு எவரும் பாடசாலைக்கு வரும்போது பணம் கொண்டு வருவதில்லை. அவர்கள் தேநீரைக் கூட ஒரு போத்தலில் கொண்டு வருவார்கள். சிலர் இரண்டு மூன்று மாதங்களாக அங்கத்துவப் பணத்தை செலுத்தாதிருக்கின்றனர். அதை நினைவூட்டும் வேளைகளில் அவர்கள், களவெடுக்கப்போய் கையும்மெய்யுமாகப் பிடிபட்ட ஒருவரைப் பார்ப்பதுபோன்று விஜேவங்சவைப் பார்ப்பர். இறுதியில் புரட்டிப் புரட்டியே இத்துப்போன மொனிட்டர் கொப்பியின் தாள்களைப் புரட்டிக் காட்டியே அதனை விஜேவங்ச உறுதிப்படுத்த வேண்டியேற்படும். இருவர் மூவர் கூடியிருக்கும் இடங்களில் மொனிட்டர் கொப்பி திறக்கப்பட்டால் எல்லோரும் அதைப் பார்க்க முனைவதுண்டு.

அங்கத்துவப் பணம் சேகரிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் தவிர மரணங்கள் சம்பவிக்கும் வேளைகளில் மட்டுமே நலன்புரிச் சங்கம் உயிர்பெறும். அங்கத்தவரது குடும்பத்தில் எவரேனும் இறந்தால் மலர்வளையமும் சிறுதொகைப் பணமும் கொடுக்க வேண்டும். மீதிப் பணத்தில் வருட இறுதியில் இடமாற்றம் பெற்றும் ஓய்வு பெற்றும் செல்லும் அங்கத்தவர்களுக்காக சிறு அன்பளிப்புடன் பகற்போசன விருந்தும் வழங்கப்படும்.

ஆறேழு மாதங்கள் கழிந்த போதிலும், எவரது குடும்பத்திலும் மரணங்கள் நிகழவில்லையாதலால் பொருளாளர் பதவி விஜேவங்சவுக்கு அதிக தொல்லை கொடுப்பதாக அமையவில்லை. எனினும் மற்றொரு பிரச்சினையை எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. தலைப்பிள்ளையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த தனது மனைவியின் கர்ப்பத்துக்கு ஏழு மாதம் பூர்த்தியாகிய நிலையில், இரத்தப் பெருக்கு ஏற்பட்டமையால் அவரை வைத்தியசாலையில் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. தினமும் மூன்று வேளை அவரைப் பார்க்கப்போக

வேண்டும். குழந்தையின் போஷாக்குக்கும் தாயின் ஆரோக்கியத்துக்கும் பங்கம் விளையாதவகையில் அவரைப் போசித்துப் பராமரிக்க வேண்டும். எதிர்பாராத இந்தச் செலவுகளுக்காக புதிதாக பணமீட்ட வேண்டும். தாம் பெறும் சொச்சச் சம்பளத்தினால் இந்த எல்லா வேலைகளையும் நிறைவேற்ற முடியாது.

விஜேவங்ச பாடசாலைவிட்ட பின்னர் தங்கியிருந்து பாடசாலைக்குத் தேவையான ஆவணங்களைத் தட்டச்சில் பொறித்து சிறுதொகைப் பணம் உழைக்கத் தொடங்கினார்.

வெளியே இருந்து அழைக்கப்படும் தட்டச்சாளருக்குச் செலுத்தும் தொகை அவருக்குச் செலுத்தப்பட்டது. ஓய்வு பெறும் வயதை எட்டியுள்ள தலைவரும் மாலை மயங்கும் வரையில் பாடசாலையிலேயே காலத்தைக் கழிப்பார். அவர் தேநீர் பருகும் வேளைகளில் விஜேவங்சவுக்கும் ஒரு கோப்பைத் தேநீர் அனுப்புவார். ஒரு நாள் தலைவர் மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிச்செல்லும்போது பின் ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொள்ளுமாறு விஜேவங்சவை அழைத்தார். வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாத நிலையில் அவர் ஒரு யுவதி போன்று கூனிக் குறுகியவாறு பின்னாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். அவ்வாறு ஏறி அமர்ந்து செல்லும்போது அயலைப் பார்க்கக் கூட கூச்சப்பட்டார். எனினும் காலப்போக்கில் அது ஒரு நாளாந்த வழமையாகியது.

தலைவர், வீட்டுக்குத் தேவையான சில்லறைப் பொருள்களை வாங்குவதற்கு சந்தைக்குப் போவார். விஜேவங்சவுக்கும் அது வசதியாகிப் போனது. மனைவி வீட்டில் இல்லாத நிலையில் வயோதிபத் தாயார் சொல்லும் பொருள்களையெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு போக வேண்டியிருந்தது.

வெளியுலகில் தலைவர் ஓர் உற்ற நண்பர் போன்றே செயற்பட்டார். ஒருதடவை அவர் விஜேவங்சவை 'பியர்' பருகுவதற்கும் அழைத்தார். உளையும் உள்ளத்துக்கு ஒரு குவளை பியர் தரும் இதத்தை என்னவென்றுதான் சொல்வது. சில நாள்களில் பாடசாலைத் தோட்டத்தில் காய்கறிகள், பழவகைகள் பறிக்கும் வேளைகளில், காவற்காரர் அவற்றுள் சிறிதைப் பொதிசெய்து

அதிபருக்கும் மற்றொரு பொதியை விஜேவங்சவுக்கும் கொடுப்பதுண்டு. கையறு நிலையில் இருக்கும் விஜேவங்சவுக்கு காவற்காரர் கொடுக்கும் ஒரு பிடி அகத்திக் கீரை கூட பெரிய உதவியாகவே அமைந்தது.

தலைவர் பணம் பெறும் முறைகளைப் பெரும்பாலானோர் அறிந்து வைத்திருந்தனர். எனினும் அவர் அப்பணத்தைச் செலவிடும் வழிகளை அவரைச் சூழ இருந்த ஒருசிலரைத் தவிர வேறு எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. தம்முடன் பழகுவோருக்காக அவர் தாராள மனதுடன் செயற்படுகிறார் என்பதை அண்மைக்காலமாக அவருடன் நட்புப்பூண்ட விஜேவங்ச புரிந்து கொண்டார். விஜேவங்சவின் மனைவி வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதை தெரிந்து வைத்துள்ள தலைவர் சந்தைக்குச் செல்லும் வேளைகளில் விஜேவங்ச வாங்கும் பொருள்களுக்குக் கூட பணம் செலுத்த முன்வருவதுண்டு. அவ்வாறு சில தடவைகள் நிகழ்ந்த பின்னர், அவருடன் சந்தைக்குப் போகும் சந்தர்ப்பங்களில் எதனையும் வாங்குதலாகாது என விஜேவங்ச தீர்மானித்தார். அவ்வாறான வேளைகளில் கூட அவர் நோயாளிக்குத் தேவையான பழவகைகள் அரக்குளா மீன் போன்றவற்றை வாங்கிக்கொடுக்கத் தவறவில்லை. ஒரு தட்டெழுத்து வேலை முடிய மேலும் ஒரு வேலையை அவர் தருவதற்கான காரணம் தமக்கு மேலதிகமாக ஒரு தொகையை ஈட்டித் தருவதே என்பதும் விஜேவங்சவுக்குப் புரிந்தது.

முறையற்ற நிர்வாகம் தொடர்பாக தாம் முன்வைத்த கண்டனங்கள் தம்முள்ளேயே புதைந்து செல்வது போன்ற உணர்வு விஜேவங்சவுக்கு ஏற்பட்டது. தம்மைப் போன்று தயக்கமின்றி விமர்சிக்காத போதிலும் தலைவரின் செயல்களை இடையிடையே விமர்சித்து வந்த ஒருசிலர் கூட தற்போது தமது எதிரே ஊமைகள் போன்று நிற்பதாக விஜேவங்சவுக்குத் தோன்றுகிறது. ஒரு வருடகாலங்கூட கழிவதற்கிடையில் ஒருவர் இந்த அளவுக்கு மாற்றமடைந்துவிட முடியுமா என எண்ணும்போது விஜேவங்சவின் மனதில் தம்மைப் பற்றிய ஒரு புதுமையான உணர்வே தோன்றியது. தலைவரின் இந்த சிறுசிறு உதவிகள் கிடைக்காமல்

போயிருக்குமானால் எனது நிலை எவ்வாறாக இருந்திருக்குமென்பதை என்னை ஏளனமாக நோக்கும் இவர்கள் அறிவார்களா? சிறுசிறு உதவிகளைச் செய்யும் இரத்த உறவினர் போன்று செயற்படும் அவர் இல்லையேல் இவர்கள் எனக்கு உதவி புரிவார்களா?

வருடாந்த வரவு செலவு அறிக்கையைத் தயாரிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் பாரதாரமான ஒரு பிரச்சினையை எதிர்கொள்ள வேண்டியேற்படுமே என்பது விஜேவங்சவின் மனதில் தோன்றியது. பதிவேடுகளில் இலக்கங்கள் பதிவாகி உள்ளன. எனினும் பணம் முழுதும் கரைந்து போயுள்ளது. நீட்டிய சுட்டுவிரலுடன் 'அவற்றுக்கு என்ன நடந்தது' எனக் கேட்கும் தமது உருவம் கண்முன் ஊசலாடுவது போலவும் தமது குரல் நாராசமாக கேட்பதுபோலவும் இருந்தது. 'அவற்றுக்கு என்ன நடந்தது' எனும் வினாவுக்குரிய விடை மிக எளிமையானது. ஆற்றில் போட்ட உப்பு மூடையைப் போன்று கரைந்து போயுள்ளது. இப்போது இருக்கும் வினா அதுவல்ல. புதிய வினா அதனை எப்படி ஈடுசெய்வது என்பதே. விஜேவங்ச சுருட்டைத் தரைமுடியை இரு கைகளாலும் கோதியபடி எப்படி ஈடுசெய்வது எனும் வினாவைத் தம்மிடமே மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத் தொடங்கினார். அதனை எப்படித்தான் ஈடுசெய்வதோ?

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

நாவல் சிறுகதை என 40 ற்கும் அதிகமான நூல்களை எழுதியுள்ள இவர் சிறந்த பாடலாசிரியர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேடை நாடகத் துறையிலும் கால் பதித்தள்ள இவர் பல டெலி நாடகங்கள் கூட தயாரித்துள்ளார். 'எதிரி நீத்திய' 'பவசரண' ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ள இவர் தோதென்ன சிறுவர் மற்றும் இளைஞர் அபிவிருத்தி நிலைய பணிப்பாளராக செயற்பட்டு வருகிறார்.

‘இரண்டு அம்மாக்கள்’

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

பலமாகக் கத்தியபடி அவள் எனது கைகளை அங்குமிங்குமாக அசைத்த போது நான் மிகுந்த சோர்வுடன் கண்விழித்தேன். கண்களைத் திறந்து மனைவியைப் பார்த்தேன். அவள் என்னைக் கோபத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நேரம் கடந்தும் நான் தூங்குவதையிட்டு குறை கூறுவதாக நினைத்து பழிக்குப்பழி வாங்குமாப் போல் மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தேன்.

“ஐயோ இதென்ன தொல்லை? உங்கள் வேலையால் நாங்க வீட்டை விட்டுப் போக வேண்டியிருக்கு. இதென்ன விலங்குச் சரணாலயமா? மேலே பார்த்தல் எலிகள் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடிக் கொண்டிருக்கு. வீடு முழுவதும் பல்லியும் தவளைகளும் நீச்சலடிக்குது. வீட்டைச் சுற்றி கட்டாக்காலி நாய்கள், பூனைகளெல்லாம் பழக்கப்பட்டுப் போய்.... உங்களுக்கு ஒன்றும் கணக்கில்லை தான். தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு தூங்கிறதல்லாமல்....”

எனது அனுமானம் பிழைத்துப் போயிருந்தது. நடந்திருப்பது வேறொன்று. மனதில் வந்த கோபத்தோடு கத்தினேன்.

“என்ன இது.... காலமே என்ன நடந்து போச்சு?”

“என்ன நடந்து போச்சா....? என்ன நடந்திருக்கென்னு எழுந்து பாருங்கொ. பிள்ளை காலமே முற்றத்துக்கு இறங்கியது தான் தாமதம்.... பூனை மலத்தை மிதித்து..... சொல்லி வேலையில்லை. இன்னும் அழுதபடிதான்.... சவர்க்காரமிட்டுத் தேய்த்துத் தேய்த்துக் கழுவி விட்டன். இன்னக்கி நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொலறன். மற்ற நாட்களில் தானே நேரமில்லை..... இன்று விடுமுறை நாள்.

இன்றைக்கு எங்காவது கொண்டு போய் விட்டிட்டு வராவிட்டால் நான் போய்விடுவேன். எனக்கு இந்த மிருகங்களோட இங்க இருக்க முடியாது.”

மனைவி அவ்வாறு கூறியபடி அறையிலிருந்து வெளியே சென்றாள். அவளது காலடி வேகத்திற்கு சீமெந்துத் தளம் அதிர்ந்தது.

நான் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு கட்டிலிருந்து எழுந்தேன். பூனை மலப் பிரச்சினை தொடர்பாக மனைவியிடமிருந்து எந்த விடுவிப்பும் கிடைக்காது போலிருந்தது. அவளது இந்தத் தொந்தரவு இன்று நேற்றல்ல, பூனைக்குட்டிகள் பிறந்ததிலிருந்தே இப்படித்தான்.

குட்டிபோட்ட பூனை வீட்டில் வளர்த்ததொன்றல்ல. அது எங்கிருந்தோ வந்து வீட்டைப் பழக்கமாக்கிக் கொண்டது.

“வீட்டைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்ள விடாமல் நன்றாக நோவதற்கு அடித்து விரட்டச் சொல்லி நான் எவ்வளவோ சொன்னேன். அது வீட்டுக்குப் பழகி குட்டி போடும் வரை ஒரு பிரச்சினையுமில்லாமல் இருந்தது. ஊரிலுள்ள நாய், பூனைகள் பராமரிப்பற்றுப் போகும் போது, இது அகதி முகாமாகி விடுகிறது. அக்கம் பக்க மனிதர்கள் அவர்களது வீட்டிலுள்ள நாய், பூனைகள் குட்டி போடத் தயாராகும் போது விரட்டிவிடுகிறார்கள். அவை இங்கே வந்து விடுகின்றன. ஏன்? நம்ம வீட்டுக்காரருக்கு பொறுப்பில்லை. அவற்றின் கழிவுகளை இழுத்திழுத்து எனது உயிர் போகிறது. பிள்ளைகளுக்கு வெளியே இறங்க முடியாது. கால் வைக்குமிடமெல்லாம் பூனை மலம்.”

மனைவி கோபத்தில் வசைமாரி பொழிந்தாள். அவளோடு பிரச்சினைக்குப் போவதில் அர்த்தமில்லை. அவளது கோபத்துக்கு நியாயமான காரணமுண்டு.

காலை வேளையில் பூனை மலத்தை மிதித்துக் கொண்ட மகள், அதன் காரணமாக அம்மாவின் குற்றச்சாட்டு ஆளான என்மீது அனுதாபம் கொண்டு மெல்ல மெல்ல நெருங்கி வந்தாள்.

“பிள்ளையின் காலுக்கு நிறைய அழுக்கு மிதிபட்டதா?”

“ஆம் அப்பா.... நாற்றமென்றால்.... ஐயோ.... க்.... அம்மா சவர்க்காரமிட்டு தேய்த்து மீண்டும் சவர்க்காரமிட்டு கழுவிவிட்டாங்க....”

நான் மகள் மீது அனுதாபம் காட்டினேன். தூக்கி மடிமீது வைத்துக் கொண்டேன்.

என்னைப் பேசியபடி எனது காலைத் தேநீரைத் தயாரித்த மனைவி, எனக்கு குறை சொன்னபடியே என்னிடம் கொண்டு வந்தாள்.

“ஒன்றும் தெரியாத பிள்ளைக்கு இந்த அசிங்கத்தை மிதிக்க இடம் வைப்பது எவ்வளவு பாவம் பாருங்க. மகளுக்காகப் பொறுத்துக் கொண்டேன்.... ம்.... எனக்கும் குமட்டல்தான் பிடிக்கும்.”

அவள் தேநீரை கையில் கொடுத்தபடி “சொல்லிட்டேன்.... இன்னக்கி எங்காவது கொண்டு போய் விட்டிட்டு வாங்கோ.” என்று எச்சரிப்பதாகவன்றி தவிர்க்க முடியாத வேண்டுகோளாக விடுத்தாள்.

நீண்ட நேரமாகக் குறை கூறியதன் பின் அவளது கோபம் சற்றே தணிந்திருந்தது. பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்காக உடனடியாகச் செயற்பட வேண்டுமென்று நான் தீர்மானித்தேன்.

எங்கிருந்தோ வந்து குடிகொண்ட பூனையை விரட்டுமாறு பலமாதங்களுக்கு முன்பே மனைவி வேண்டுகோள் விடுத்த போதும், அதனை அடித்து விரட்ட முனைவது எனக்கு கஷ்டமான காரியமகவையிருந்தது.

ஒருநாள் காலை அல்லது மாலையில் நான் சமையலறைக்கு செல்லும் போது, அங்கு ஏதோ கிளறிக் கொண்டிருந்த பூனையார் என்னைக் கண்டதும் குழப்பமடைந்து, கூரைவளைக்கும் சுவருக்குமிடையால் புகுந்து செல்லப் போராடுகையில் அதனை அடித்து விழுத்த போதிய அவகாசமிருந்த போதும் நடுநிலை நோக்கில் தப்பி செல்ல இடம் விட்டுப் பார்த்திருந்தேன். அது ஒருபோது எச்சில் கூடையைப் புரட்டி துண்டு துணிகளை எங்கு சிதறிவிட்டிருந்தது.

அதற்குச் சிலநாட்களின் பின்பு தான் பூனைகுட்டி ஈன்றது. மனைவியிடம் எந்த பக்கபலமும் கிட்டாததால் வீட்டினுள்ளே புகுந்து கொள்ள முடியாதபோதும், எவருக்கும் தெரியாத வகையில் மூன்று குட்டிகளை ஈன்றது. அது பெண் பூனையென்று

தெரிந்து கொண்ட அன்றே அவள் அதுபற்றி எச்சரிக்கை விடுத்திருந்தாள்.

“யோசித்து யோசித்து இருங்கோ. பூனைக் குட்டி போட்ட பிறகு தீர்வே வராது. எவ்வளவு சொன்னாலும் கணக்கெடுத்தால் தானே.”

இவ்வாறு ஆவலாதி கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான் பூனை குட்டி போட்ட நாள் முதல் குற்றவாளியானேன்.

“இனி என்னதான் செய்யலாம்? இன்னும் கொஞ்சம் வளர்ந்த பின் எங்காவது கொண்டு போய் போடுவோம்.”

மனைவியின் நச்சரிப்பிலிருந்து தப்பிக் கொள்ள நான் அப்படிச் சொன்னேன். இருந்தாலும் அந்தக் காரியம் பிற்படுத்தப்பட்டே வந்தது. நிரந்தரமாகவே தாய்ப் பூனையின் முலைக் காம்புகளில் தொங்கி பால் குடிக்கும் குட்டிகளை காணும் போது, தாயிலிருந்து அவற்றைப் பிரிக்க என்மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. சிலநாட்கள் சென்றதும் குட்டிப் பூனைகள் முற்றத்தில் பாய்ந்து விளையாடத் தொடங்கின.

பிள்ளைகள் இருவரும் பூனைக்குட்டிகளை ரசிக்க ஆரம்பித்ததால் அவைமீது மனைவிக்கிருந்த எதிர்ப்புணர்வு சற்றே நலிவடைந்தது. இருந்தாலும் அவள் ஒரு போதும் பிள்ளைகளுக்கு பூனைக் குட்டிகளைத் தொட்டு விளையாடவோ அன்பு பாராட்டவோ இடமளிக்கவில்லை. அதன் மூலம் தோஷங்கள் பரவக்கூடுமென அவள் பயந்தாள்.

குட்டிகள் ஓரளவு வளர்ந்த பின் பிரச்சினை மீண்டும் தலைதூக்கியது. இரவு முழுவதும் முற்றத்தில் புரளும் குட்டிகள் காலையாகும் போது முற்றத்தில் மலம் கழித்து அதை மண்ணால் மூடிவிடும். விடிந்ததும் மண்ணுடன் கலந்த மலக்குவியல்கள் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. காலையில் மனைவி முற்றம் பெருக்கும் போதுதான் அவளுக்கு விஷயம் விளங்கும். அவள் அதுபற்றி எனக்கு பலமுறை நல்லவிதத்தில் நினைவூட்டினாள்.

எனது செயற்பாடில்லாத தன்மையால் அவளது வேண்டுகோள் கடுமையான நிலைக்கு உயர்ந்தது. அவள் பிள்ளைகளை

முற்றத்தில் விளையாட வேண்டாமென்று தடுத்தாள். அந்நாட்களில் நான் சுமந்திருந்த உத்தியோக பூர்வ விடயங்களால் பூனைக் குட்டிகள் தொடர்பாக பொருத்தமான முடிவெடுப்பது தாமதமாகியது. இது தொடர்பாக மனைவி கவலைப்படும் போது, தற்காலிக தீர்வாக நான் முற்றத்தில் ஆங்காங்கே குவிந்திருக்கும் பூனைமலத்தை மண்வெட்டியால் ஒன்று சேர்த்து குழிதோண்டிப் புதைத்து விடுவேன்.

இன்று நான் வேலைக்குப் போகாததால் நீண்ட நேரம் தூங்க உத்தேசித்திருந்தேன். மகளுக்கும் அம்மாவின் செருப்புச் சட்டம் சற்றே மறந்து போயிருந்தது. அவள் இதற்கிடையில் பூனை மலத்தை மிதித்துவிட்டாள். இதனால்தான் பிரச்சினை உச்ச கட்டத்திற்குச் சென்றது.

நான் தேநீர் குடித்ததன் பிறகு மண்வெட்டி கொண்டு பூனை மலம் சேகரித்துப் புதைத்தேன். அதன் நாற்றமும் விரும்பத்தகாத தன்மையும் மற்றைய நாட்களை விட இன்று அதிகமாவிருந்தது. அது மகளின் காலில் அப்பிக் கொள்ள இடமளித்தமை மடத்தனமானதென என்மனம் என்னைக் குற்றம் சுமத்தியது.

அன்று பகல் நான் வீட்டுக்கு அவசியமானவற்றைக் கொண்டு வருவதற்காக நகரத்திற்குப் போய் வந்து கேற்றினூடாக உள்ளே பிரவேசிக்கும் போது மூத்த மகள் முற்றத்துக்குப் பாய்ந்து சத்தமிட்டபடி என்னை நோக்கி ஓடிவந்தாள்.

“அப்பா.... அப்பா.... அம்மா நல்ல வேலை செய்திட்டா.... அநூர அண்ணனைக் கூப்பிட்டு பூனைக்குட்டிகள் மூன்றையும் ஒரு சாக்கில் போட்டு கட்டிவிட்டா. பாவம் அப்பா. அவை உள்ளே அழுகின்றன.”

“ஐயோ.... உண்மைதான் அப்பா....” சின்னவளும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

சாலைக் கதவினூடாக விறாந்தைக்கு வந்த மனைவி கிண்டல் சிரிப்புச் சிரித்தாள். அவளது முகத்தில் காலையில் காணப்பட்ட கோபம் இருக்கவில்லை. என்னால் கவனிக்கப்படாத அல்லது பிற்படுத்தப்பட்ட விடயத்தை செய்ய முடிந்த பெருமையால் அவள் மகிழ்ந்து போயிருந்தாள்.

“இனி நீங்கள் எங்காவது கொண்டு போய்ப் போட்டுவிட்டால் தொல்லை முடிந்தது. இப்போதே போய் விட்டிட்டு வாங்களன்.”

நான் எதுவும் சொல்லாமல் கழுத்திலடித்துக் கொண்டேன். பூனைக்குட்டிகளை கொண்டு போய் எவ்வாறு கைவிடுவதென யோசித்தேன். அதை யாராவது கண்ணுற்றால் என்னைப் ‘படுபாவி’ என்று சொல்வார்கள். அதனால் இரவு பிறக்கும் வரை காத்திருப்பதென முடிவு செய்தேன். இருந்தும் எனது மௌனம் மனைவிக்கு மீண்டும் கோபமூட்டியது.

“என்ன உங்களுக்கு கொண்டு போக முடியாதா? முடியாவிட்டால் அவிழ்த்து விடச் சொல்லுங்கள். பிள்ளைகள் எந்நாளும் மலத்தை மிதித்து மிதித்து இருக்கட்டும்.”

இன்றும் இந்த வேலை பிற்போகமென்று கருதி, என்னை எப்படியாவது தூண்டிவிடுவதற்கு மனைவி தயாரானாள். நான் அவளது கையைப் பிடித்து நிறுத்தினேன்.

“இருட்டுப்படும்வரை கொஞ்சம் பொறுத்திருங்களன். சனங்கள் கண்டால் என்ன நினைப்பாங்கள்? கொஞ்சம் இருட்டு விழுந்ததும் நான் அவற்றை எங்காவது போட்டுவிட்டு வருகிறேன். அது சாக்குள் இருந்து சாகப் போவதில்லை. சிலவேளை கொஞ்சம் சத்தம் போடும்.”

அப்போது மனைவி என்கூற்றை ஏற்றுக் கொண்டாள். இரவு எட்டு மணிக்குப் போல், பூனைக்குட்டிகளை இட்ட சாக்கின் வாயைத் திறந்தபடி மோட்டார் பைக்கில் பயணித்துக் கொண்டே பன்சாலை அருகில் விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேன். வீட்டுக்குள் புகும்போது மனைவியின் முகம் சாந்தமாகவிருந்தது.

“பாவம் எனக்கும் கவலைதான். அதுக்காக என்ன செய்வது? அவை இருப்பதால் இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது தொல்லைகள் வந்துவிடுமென்று எனக்குப் பயம்.” அவள் சொன்னாள்.

“அப்பா.... பூனைக்குட்டிகள் அம்மா இல்லாமல் அழுமோ தெரியாது. இனி அவை எப்படி பால் குடிக்கும்?” சின்னமகள் கேட்டாள்.

“தங்கச்சி.... விலங்குகள் தனித்துப் போவதால் சாவதில்லை.”

மூத்தமகள் தங்கைக்கு அறிவுரை சொன்னாள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மனைவிக்குப் பிள்ளைகளின் தொடர்பாடலையிட்டு மகிழ்ச்சி மேலிட்டது. கூடவே பூனைக்குட்டிகளை வெளியேற்றுவதில் முனைப்பாகச் செயற்பட்டமை தொடர்பாக பாச்சாதாபமும் கவலையும் அவளுக்குள் மறைந்து தெரிந்தது.

நான் இரவுச் சாப்பாட்டின் பின்பு ரூபவாஹினியில் இடம்பெற்ற அரசியல் உரையாடலை பார்க்க முற்பட்டேன். மனைவியும் பிள்ளைகள் இருவரும் நித்திரைக்குப் போய்விட்டார்கள். ரூபவாஹினியின் வாத விவாதத்தை நசுக்கிக் கொண்டு நள்ளிரவில் எழுந்த ஓலம் எனது மனதை நாராக்கியது. அது குட்டிகளை இழந்த பூனையின் பிரலாபம். அது பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் சத்தமிட்டபடி வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. ரூபவாஹினியின் விவாதம் அதற்குமேல் என் தலைக்கு ஏறவில்லை. நான் ரீவியை மூடிவிட்டுக் கட்டிலுக்குச் சென்றேன். மனைவியும் பிள்ளைகளும் நல்ல நித்திரை. பூனையின் ஓலத்தால் அதிர்வுற்ற நான் கட்டிலில் ஒருபக்கமாகச் சாய்ந்து மேலே பார்த்தபடியிருந்தேன்.

ரூபவாஹினியை நிறுத்தியபின் பூனையின் கூக்குரல் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒலித்தது. பூனை எங்களது படுக்கையறை ஜன்னலருகே அங்குமிங்கும் ஓடி எழுப்பிய சத்தம் முழுச் சுற்றாடலிலும் எதிரொலித்தது. அந்தச் சத்தத்திற்கு விழித்துக் கொண்ட மனைவியின் அமைதியற்ற தன்மை எனக்கு விளங்கியது. நான் நித்திரையாகிவிட்ட பாங்கில் அவளை மதிப்பீடு செய்தேன். பூனை எங்கள் படுக்கையறை அருகிலேயே நின்று தனது கவலையைச் சொல்லிப் புலம்புவது போலிருந்தது. தனது வழக்கை முறையிடுவது போலிருந்தது.

விழித்துக் கொண்ட மனைவி சிறிது நேரம் பூனையின் ஓலத்துக் காது கொடுத்துவிட்டு பெருமூச்சு விடுவது கேட்டது. தொடர்ந்தும் ஒரே இருப்பில் இருக்கமுடியாத அவள் கட்டில் நடுவில் அமர்ந்து கொண்டாள். சுருண்டு போய் படுத்திருக்கும் பிள்ளைகளையும் என்னையும் பார்த்தபடி பெரும் அதிர்ச்சிக்கும் தனிமைக்கும் உள்ளாகியிருப்பதை அசைவற்று அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவள் என்னை சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு “இங்க” என்று மெல்ல அழைத்தாள். நான் மௌனமாகவிருந்தேன். நான் கடும் நித்திரையில் ஆழ்ந்து போயிருப்பதாக அவள் எண்ணியிருக்கக் கூடும். தன்னைப் பாதிக்கும் உணர்வை இன்னொருவரோடு பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத துன்பத்தில் அவள் துவண்டாள். பெட்டைப் பூனையின் குரலை இனியும் கேட்டிருக்க இயலாத நிலையில் “ஸ்....ஸ்....” என்று சத்தமிட்டாள். அவ்வாறு செய்வதால் அதன் கூக்குரல் தணிந்து விடுமென்று நினைத்திருப்பாள். அதற்கு மேலும் அமைதியாயிருப்பது எனது மனதுக்கு நன்றாகப் படவில்லை.

“என்ன இது எழுந்திருந்து கொண்டு செய்றீங்க?” நானும் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

“நான் பெரும் பாவகாரியத்தைச் செய்து கொண்டேன். பூனைக்கு கவலை பொறுக்க முடியாமல் ஓலமிடுகிறது. அதன் சத்தத்துக்கு நெஞ்சு வெந்து போகிறது. நீங்கள் பூனைக்குட்டிகளை எங்கே கொண்டு போய்ப் போட்டீங்க? ஐயோ நாங்கள் போய் அவற்றைக் கொண்டு வருவோமா?”

எனக்குக் கோபம் வந்துவிடுமென்று பயந்து தொட்டுத் தடவிக் கேட்டாள் மனைவி.

“பைத்தியமா....? இந்த நடுஇரவில்...” எல்லாவற்றுக்கும் தானே குற்றவாளியென்ற கழிவிரக்கம் காரணமாக அதற்கு மேல் அவள் என்னை ஒன்றும் கெஞ்சவில்லை.

“எங்கட பிள்ளை கொஞ்ச நேரத்துக்கு அங்க இங்க போனால் எங்களுக்கு உயிர் போனது போலாகிவிடும். மிருகமாக இருந்தாலும் அதுவும் ஒரு அம்மா தானே. ஸ்..... நான் செய்து கொண்ட பாவகாரியம்..... எனக்கென்றால் தூங்கவும் முடியாது போலிருக்கு.”

பூனை தொடர்ந்தும் அழுதுவடிந்தபடி வீட்டைச் சுற்றி நடமாடுவது கேட்டது. அதன் பிரலாபத்தால் அதிர்ச்சியடைந்த நான் நீண்ட நேரம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டே நித்திரையில் விழுந்தேன். சற்று நேரத்துக்கு முன்பு ஒளிபரப்பான ரூபவாஹினி உரையாடலின் போது, இளம் அரசியல்வாதி ஒருவர்,

எண்பத்தொன்பது குழப்பத்தின் போது கடத்திச் செல்லப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் தொடர்பான விடயங்களை முன் வைத்து வாதித்த விதம் ஞாபகம் வந்தது. கூடவே அவர்களின் தாய்மாரும் நினைவுக்கு வந்தனர்.

காலை எழுந்தவுடன் அந்தப் பூனை தன் குட்டிகளோடு தங்கியிருந்த விறகுக் கொட்டிலுக்குச் சென்றேன். நடந்திருந்த விடயத்தைக் கண்ணுற்று நான் புதுமைக்கு ஆளானேன். பூனை தன் மூன்று குட்டிகளையும் அணைத்தபடி நின்றது. அவை தாயின் முலைக்காம்பில் தொங்கி பால் பருகிக் கொண்டிருந்தன.

இரவு முழுவதும் குட்டிகளின்றி சோகத்தில் கத்திக் கொண்டிருந்த பூனை எவ்வாறோ அவற்றைத் தேடிக் கொண்டு வந்திருந்தது. நான் காலடிச் சத்தம் கேட்காதவாறு அவ்விடத்திலிருந்து சமையலறைக்குச் சென்று, மனைவியை அழைத்து வந்து நடந்துள்ள விடயத்தை அவளுக்குக் காட்டினேன். அவளது குரலை இனம் கண்ட பூனை பயந்த பாங்கில் ஏதோ கோரிக்கை விடுவது போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“அம்மா.... இது பெரிய விஷயம். நான் நேற்று இரவு முழுவதும் தூக்கமின்றி அழுது கொண்டிருந்தன். தூங்கிய கொஞ்ச நேரத்திலும் கெட்ட கனவுகள் தெரியத் தொடங்கின.”

“இனி என்ன செய்வோம்?” நான் கேட்டேன்.

“அவை அப்படியே இருக்கட்டும்.” மனைவி சொன்னாள்.

“அப்படியென்றால் இன்றிலிருந்து யார் பூனை மலம் அள்ளுவது?” நான் கிண்டலாகக் கேட்டேன்.

“அதையும் நானே செய்கிறேனே. அது மிருகமாகவிருந்தாலும் ஓர் அம்மாதானே! பிள்ளைப் பாசம் அதற்கும் எனக்கும் விளங்கிற அளவுக்கு, வேறு யாருக்கு விளங்குது!” அவள் அவ்வாறு கூறியபடி, பிள்ளைகளை எழுப்பிப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப வீட்டினுள்ளே சென்றாள்.

‘தேசப்பற்றாளன்’

(பவசரண)

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

பெட்டிக்கடைக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்ட டி.பெண்டர் இராணுவ வாகனத்திலிருந்து படபடவென இறங்கிய வீரர்கள் பெட்டிக்கடையை நோக்கி வருவதைக் கண்டு சிரிமெவன் பண்டார திடுக்கிட்டான். ஓடி ஒளிப்பதற்கு இடமோ நேரமோ இல்லாததால் அவன் மௌனமடைந்து இராணுவ அதிகாரியைப் பார்த்தபடியிருந்தான். அதுவரையில் முடித்துக் கொண்டிருந்த சித்திரமும் தூரிகையும் கைநழுவி விழுந்துவிட்டன.

வீரர்கள் குழு இறங்கி நடந்து வந்த இராணுவ அதிகாரி சிரிமெவனின் முன்னால் நின்றான்.

“யார் சிரிமெவன்?”

“நா.... நா.... நானல்ல.”

“என்ன பயந்தபடி.... பயப்பட ஒரு தவறும் செய்யவில்லையே. சிறியதொரு ஆட் வேலை செய்து கொள்ள நாங்கள் வந்தோம்.... சரி யார் சிரிமெவன்?”

“நா.... நா.... நான்தான் ஸேர்”

“என்ன இது பயந்து கொண்டு.... முதலில் சிரிமெவன் அல்லவென்னு சொன்னீர். இதென்ன வியர்த்துப் போய்....?”

மனதினுள்ளேயிருந்த நடுக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சொற்களை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ள கடும் பிரயத்தனப்பட்டான். தனது பதவிக் கம்பீரத்துக்கு முன்னால் இந்த மனிதன் நடுநடுங்கி நிற்கும் விதத்தைப் பார்க்கையில் இராணுவ அதிகாரிக்கு தன்னைப் பற்றியதொரு கௌரவம் ஏற்பட்டது.

“இல்லை ஸேர்.... நீங்களெல்லாம் ஒன்றாகக் கடைக்கு வந்த போது எனக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. என்னால் ஏதாவது தவறு நடந்திருக்கலாமோவென்று...”

“இல்லை தம்பி. தம்பி பயப்பட வேண்டியதில்லை. எங்கட முகாமில் ஒரு பாஸிங் அவுட் இருக்கு. அதற்கு ஒரு தோரணம் அமைக்க வேண்டும். வாலிபர்களின் உணர்வைத் தூண்டத்தக்க இராணுவ வீரர் ஒருவரின் கட்அவுட் ஒன்று வரைந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்காகத் தான் வந்தோம். தம்பியால் முடியும்தானே?”

துடிதுடிப்பான இராணுவ அதிகாரியின் முன் தனது மனதுள் எழுந்த அதிர்ச்சி கரைந்து போய் அதிகாரி கேட்கும் உதவியை நிறைவேற்ற சிரமெவன் வாய் திறந்தான்.

“முடியும் ஸேர்.”

“சரி தம்பி.... அப்படியென்றால் இப்பொழுதே வேலையை ஆரம்பிக்க வேண்டும். தேவைப்படும் பொருட்களுக்கு நாங்கள் காசு தருவோம். ஆனால் உழைப்பு உங்களுடையது. தம்பிக்கு விளங்குதல்லவா? நாட்டைக் காப்பாற்ற பொடியன்கள் யுத்தத்துக்குப் போறாங்கள். அதற்கு நீங்களும் இங்கிருந்து கொண்டே உதவி செய்யலாம். சித்திரம் உங்களுடைய கணக்கில்.... சரிதானே? சித்திரத்தைக் கொண்டு போக நாளை மதியம் வருவோம். கைகளில் துப்பாக்கியோடு துணிவோடு முன்னே செல்லும் வீராவேசம் கொண்ட இராணுவ வீரரின் கட்அவுட்டொன்றை தம்பி எங்களுக்கு வரைந்து தர வேண்டும். அப்போ சரிதானே.”

இராணுவ அதிகாரி விடை பெற்றுத் திரும்பியதும் அவரது பரிவாரங்கள் தடஸ் படஸ்ஸென்று ரி.பெண்டர் வாகளத்தில் ஏறினார். அங்கிருந்து அது இராணுவ முகாமை நோக்கிப் பறந்து சென்றது.

அந்த உணர்விலேயே நீண்ட நேரமாகச் சிலையாகிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சிரிமெவன். ஏற்பட்ட அதிர்வைத் தொடர்ந்து உடலெங்கும் கக்கிய வியர்வைத் தோய்வு நீண்ட நேரத்திற்குப் பின்னே அவனுக்கு விளங்கியது. சிரமெவன் கைகளால் முடித்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

பலவருடங்களுக்கு முன்பு திடீரென்று ஒருநாளிரவு வீட்டுக்கு வந்து பாய்ந்து தரதரவென்று அவனை இழுத்துச் சென்று ஜீப்புக்குள் போட்ட இராணுவ வீரர்களின் நினைவு அவனை அறியாமலே அவனுக்குள் சிந்தனையுடன் கூடிய பயத்தை ஏற்படுத்தியது.

இராணுவ அதிகாரியின் முன் தானொரு பொம்மை போல் நடந்து கொண்டமை சிரமெவனுக்கு நினைவு வரவில்லை. ஆனாலும் அவ்வாறு நடந்து கொண்டதால் ஏற்பட்ட தோல்வி மனப்பான்மை அவன் மனதைக் கிளர்ச்சியடையச் செய்திருந்தது. விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நாளை காலையில் கம்பீரமான வீராவேசமிக்க இராணுவ வீரனின் உருவத்தை வரைந்து கையளிக்க கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இராணுவ உடையணிந்த ஒருவனைக் காணும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் ஏற்படும் பயம் இதயத்திலிருந்து அகன்று விடாமல் பதிவாகியிருந்தது. அவற்றை அப்படியே விழுங்கிவிட முயன்றான். அவை முண்டியடித்துக் கொண்டு மீண்டும் வந்தன. இதற்கு மத்தியில் வீராவேசம்மிக்க இராணுவ வீரனின் பேருருவத்தை கற்பனை செய்ய கடும் முயற்சியெடுத்தான்.

* * * * *

சிரிமெவன் பண்டார ஆனமடுவை பிரதான பாதைக்கு எட்டுமைல் தொலைவிலுள்ள பின்தங்கிய கிராமமொன்றில் பிறந்தவன். சிரமத்துடன் கல்விகற்று உயர்தரம் சித்தியடைந்தபோதும் பல்கலைக் கழகம் செல்ல ஒரு சில புள்ளிகள் போதாமையால், இரண்டு மூன்று வருடங்களாக தொழிலுக்காக விண்ணப்பம் அனுப்பியனுப்பி களைப்படைந்து போயிருந்தான். தங்களைப் போன்று எந்த வரப்பிரசாதமும் அற்றவர்களைக் கண்திறந்து பார்க்கும் சமூக வேலைத் திட்டமெதுவும் நிர்மாணிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. இது பற்றி தொடர்ச்சியாக அறிந்து வரும் சிரிமெவனுக்குள் தான் வாழும் சமூக அமைப்புத் தொடர்பாக கடும் சிந்தனைக் கிளர்ச்சியும் துவேசமும் வளர்ந்து வந்தது. சிறு வித்தாக விழுந்து மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து திடீரென்று, குணரத்னவின் பேச்சுக்களால் பெருவிருட்சமாகியது.

இந்தச் சமூக அமைப்பை வீழ்த்தி புதிய சமூகமொன்றை கட்டியெழுப்பும் கனவினுடே செல்லும் அரசியல் பிரவாகத்தின் பிரதேசச் செயற்பாட்டாளராக அப்போதிருந்தே குணரத்ன செயற்பட்டான்.

“இந்த சீரழிந்த முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பால் எங்களைப் போன்ற சமூகப் பிரிவினர்க்கு ஒருநாளும் நன்மை ஏற்படப் போவதில்லை. எனக்கென்றால் எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் கிடையாது. எந்தவிதமான நம்பிக்கையும் கிடையாது. எங்கள் எதிர்காலத்தை திட்டமிட்ட சமூக அமைப்புக்குள் கொண்டுவர, நாங்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அர்ப்பணிப்போடு செயற்படுகிறோம். கெஸ்ட் பார்த்துப் பார்த்து அப்ளிகேஷன் போட்டுப் போட்டு இந்த அநியாயக்காரர்களின் பின்னால் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய். நீ விரும்பினால் மாத்திரம் எங்களோடிணைந்து வேலை செய்யலாம்.”

குணரத்னவின் இந்தக் கவர்ச்சியான பேச்சு சிரிமெவனின் மனதைத் தாக்கியது. இந்த சமூக அமைப்பில் எங்களுக்கான எதிர்காலம் திட்டமிடப்படவில்லை என்பதை இவ்வளவு காலமும் நிரப்பிய வேலை விண்ணப்பங்களின் பெறுபேறு காட்டியது. அவ்வாறாயின் எங்களது எதிர்காலம் மட்டுமென்ன, அதனுடாக கட்டியெழுப்பப்படவுள்ள எமது குடும்பத்து இளசுகளின் எதிர்காலமும், சேனைகளைக் கொத்திக் கொத்தி அகாலமாய் வயதுக்குப் போய் விரக்தியடைந்து போயிருக்கம் எங்கள் பெற்றோரின் முதுமையும் கூட, திட்டமிட்ட சமூக அமைப்பொன்றை நாடிச் செல்ல வேண்டிய பொறுப்பை சிரிமெவனுக்கு உணர்த்தியது.

அன்று முதல் சிரிமெவன் குணையுடன் ஒன்று சேர்ந்தான். தன்னோடு அதே விதமான இளைஞர் யுவதிகள் இணைந்திருப்பதை அறிந்த சிரிமெவனுக்குள் பெரும் நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்பும் வேருன்றியது.

குழப்பநிலை உச்சமடைவதோடு அரசாங்கம் உடைந்து விழுந்து சுக்குநூறாகி விடுமென்று சிரிமெவின் கற்பனை செய்தான். அவன் தீர்மானித்த பட்டியலுக்கமைய குறித்த கடைகளை மூடுமாறு கடிதத் துண்டுகளை கையளித்தான். தனிப்பட்ட அரசியல் தொடர்பான கட்டளைக் கடிதங்களை குறிப்பிட்டவர்களிடம்

கொடுத்தான். இரவில் வீடுகளுக்குச் சென்று யன்னலைத் தட்டி அறிமுக அட்டைகளைச் சேர்த்து பாழ் கிணறொன்றில் போட்டான்.

இருந்தும் கோபத்துடனிருந்த அரச இராணுவத்தினரிடம் சிரிமெவன் எதிர்பாராத வேளையில் அகப்பட்டடுக் கொண்டான். இராணுவ முகாமுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட அவனது இருகைகளும் பின்பக்கமாக கயிற்றால் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டன. காலிரண்டும் தடித்த கயிற்றால் முடிச்சிடப்பட்டிருந்தன.

ஜீப் வண்டியில் கொண்டு வரப்படும் போது விழுந்த உதைகளுக்கு மேலதிகமாக, முகாமுக்குச் சென்றதும் கிடைத்த எஸ்லோன் குழாய்த் தாக்குதலால் சிரிமெவன் விறைத்துப் போனான்.

கடுங்கோபத்தோடு சிரித்து பற்களை கடித்தபடி தனக்கு அடித்து உதைத்து நொறுங்கிய இராணுவ வீரன் இராட்சதன் போல் சிரிமெவன் முன் தோன்றினான். அவன் தோற்றத்திலும் வயதிலும் மட்டுமல்ல சுபாவத்திலும் கூட தன்னையொத்த இளைஞனென்பதை அவன் கவனித்தான். அவனிடம் அடிவேண்டுவது தனது சுயகௌரவத்திற்கு இழுக்கென்று சிரிமெவன் நினைத்தான்.

விழுந்த அடிகளை கோபத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டு, இராணுவ வீரனைத் திட்டித் தீர்த்தான் சிரிமெவன். அதற்குப் பதிலாக ஏழுமட்டுப் பொல்லடியும் காலுதையும் அவனுக்குக் கிட்டின. சிரிமெவனுக்கு வலிக்கவில்லை. முழு சர்வாங்கமும் போலவே அவனது சிந்தனையும் விறைத்துப் போயிருந்தது. சிரிமெவன் கோபத்தோடு இராணுவ வீரனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

முகாமிலிருந்த உயர் அதிகாரியொருவர் அந்த அறைக்கு வேகமாக வந்தார்.

“அவனுக்கு அடித்து ஒன்றும் நடக்கப் போவதில்லை கோப்ரல். எவ்வளவு அடித்தாலும் இந்தக் கோதாரி உண்மையைச் சொல்வதில்லை. நவகத்தேக்க சந்தியில் எங்கள் ஜீப்புக்குக் இன்று குண்டு வைத்துள்ளார்கள். விஜிதவும் கபிலவும் அவ்விடத்தே சரி. இவங்களுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும். இவனையும் இன்னும் நாலைந்தையும் கொண்டு போக ஏற்பாடு பண்ணும்.”

இராணுவ அதிகாரி அவ்வாறு சொல்லிச் சென்றவுடன் சிரிமெவின் பக்கமாக வந்த வீரன் அவனுக்கு மீண்டும் காலில் ஒரு குத்துவிட்டான்.

“தயாராக நில்லடா..... நிலவிலே பயணம் போக.....”

சிரிமெவன் இராணுவ வீரனை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது முகத்திலே கோபச் சிரிப்பைக் கண்ணுற்று மறுபக்கம் திரம்பிக் கொண்டான்.

சிரிமெவன் பயப்படுவதற்கு நடக்கக் கூடாத வேறெதுவும் எஞ்சியிருக்கவில்லை. அதற்கிடையில் அவனது இளைய தங்கைமார், தம்பிமார், அம்மா, அப்பா எல்லோரும் ஞாபகத்துக்கு வந்தனர். அவர்களது மனதிலே நெருப்பெடுத்து ஓலமிட்டு தன்னைத் தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்களது விதி என்னவாக அமையுமோ?

கையால் காலால் மற்றும் தடியால் அடித்து நொறுக்கி, கைகால்களைக் கட்டிப் போட்ட இராணுவ வீரன் தான் சம்பந்தமாக எடுக்கும் எந்த முடிவையும் ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர தனக்காக பேசுவதற்கு எதுவும் எஞ்சியிருக்கவில்லையென சிரிமெவனுக்கு விளங்கியது.

தனதும் தனது தம்பி தங்கையர்களதும் வாடிப் போய் விட்ட பெற்றார்களதும் எதிர்காலத்தை திட்டமிடக் கூடிய, சமூக முறைமையை நிர்மாணிக்கின்ற முயற்சியில் பங்காளியாகிப் பயணம் செய்ததற்கு இவ்வளவு குரூரமான, வதைமிகுந்த அனுபவங்கள் கிடைக்குமென்று சிரிமெவன் ஒருபோதும் சிந்தித்ததில்லை. அவ்வாறு யோசித்ததற்காக வாழ்க்கையையே நடட்டடாக வழங்குமாறு இப்போது தீர்ப்பளிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த முடிவை ஏற்றுக் கொள்வது தொடர்பில் எழக்கூடிய பயங்கர எண்ண ஓட்டங்களோடு சிரிமெவின் இருட்டறைக்குள் சுருண்டு போய்க் கிடந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அவனை இழுத்துச் சென்று ஜீப் வண்டிக்குள் தள்ளியது அவனுக்கு ஞாபகம். இன்னும் சிலரின் உடல்மேல் அவன் போய் விழுந்தான். தன்னைப் போன்றே அவர்களும்

குற்றயிராக்கப்பட்டு கைகால் கட்டப்பட்டிருந்தனர். சிலர் முனகிக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலரின் உடல் குளிர்ந்து விறைத்துப் போயிருந்தது. ஜீப் வண்டியில் நிறைக்கப்பட்ட டயர்களிலொன்று சிரிமெவின் இருப்பில் வந்து விழுந்தது. அவனுக்குப் புதிதாக எந்த வேதனையும் ஏற்படவில்லை.

ஜீப் கோபத்தோடு விரைந்தது. அதனுள்ளிருந்த இராணுவ வீரன் உயரதிகாரியிடம் ஏதோ சொல்வது கேட்டது. அது சிரிமெவனுக்கு அடித்த வீரன்தான்.

“ஸேர் வேக்கந்தை மேடுதான் இவங்கள் போடுவதற்கு பொருத்தமான இடம். காலையில் ஊர்ச்சனங்களெல்லாம் வெளியே செல்வது அவ்விடத்தால் தான்.”

சற்று நேரத்தில் ஜீப் வேக்கந்தைக்கு வந்து சேர்ந்தது. அதன் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. எஞ்சின் நிறுத்தப்பட்டது.

சிரிமெவன் உட்பட நாலைந்து பேரும் வேக்கந்தையில் குவிக்கப்பட்டனர். உடல்களுக்குமிடையே டயர்களும் சொருகப்பட்டன.

“ஸேர் இவங்களுக்காக தோட்டாக்களை வீணாக்கத் தேவையில்லை. ஒருவனுக்காவது எழுந்து நிற்கமுடியாது.”

“சரி சரி. அந்தப் பெற்றோலை ஊற்று. தீக்குச்சொன்று அடித்துவிட்டு வாரும்.”

இராணுவ வீரன் பெற்றோல் பேணியை ரயர்கள் மீது பரவுமாறு ஊற்றினான். பெற்றோல் உடலில் பட்டபோது சிரிமெவனுக்கு குளிராகவிருந்தது. கண்களை மூடியபடி பற்களைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் சென்றது. இராணுவ வீரன் பொக்கற்றில் கையை வைத்தபடி அங்குமிங்குமாக அலைந்தான்.

“அவசரப்படுத்தும்.”

“ஸேர் தீப்பெட்டியை மறந்திட்டன். லைட்டர் இல்லையா ஸேர்?”

“எதுக்காக வந்தீர்? இங்கு என்ன கொண்டு வந்தாய்?”

“ஸொரி ஸேர். நான் ஓடிப் போய் தீப்பெட்டியை எடுத்திட்டு வாரன்.”

“அதுவரையில் நான் இங்க தனியே இருக்கிறதோ”

சற்று நேரம் திட்டித் தீர்த்த மேலதிகாரி ஜீப்பில் ஏறினார். இராணுவ வீரனும் ஏறினான். அது அமைதியாக வேக்கநத்தை வீதியில் மீண்டும் பயணித்தது.

சிரிமெவன் மெல்லக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். தனது உடலின் மீது இரண்டு டயர்கள் புரண்டு கிடந்தன.

அவனை வாழ வைப்பதற்காகவா இந்தப் புதிய வாய்ப்பு? ஒருவித உயிரோட்டம் வெளிப்பட்டது. அவன் முழு முயற்சியையும் மேற்கொண்டு பின்பக்கமாகப் புரண்டான். ஒரு டயரிலிருந்து உடலை விடுவித்துக் கொள்ள முடிந்தது. அங்கு காணப்பட்ட கட்டில் கால்களை ஊன்றி, கடும் முயற்சி செய்து மீண்டும் சற்றுப் பின்னோக்கி நகர்ந்தான். இரண்டு தடவை அவ்வாறு செய்ததைத் தொடர்ந்து அவனது உடல் டயரின் தலைவியிலிருந்து தப்பிக் கொண்டது. அவன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். பாதிச் சந்திரன் மெல்ல எழுந்திருந்தது. தூரத்தே கேட்ட நாய்களின் ஊளையிடல் மற்றும் காட்டு விலங்குகளின் கத்தல்களையும் தவிர்த்தால், சுற்றாடல் நிசப்தமாகக் கிடந்தது. தனக்கு சில அடிகளுக்கப்பால் வேக்கநதைப் பள்ளம் காணப்பட்டது. மறுபக்கம் குளமாக இருக்க வேண்டும்.

சிரிமெவன் முயற்சியெடுத்து அந்தப் பக்கமாகப் புரள எத்தனித்தான். பள்ளத்துக்கு தள்ளப்பட்ட அவன் மரக்குற்றி போல் உருண்டு சென்றான். பின்பக்கமாகக் கைகள் கட்டப்பட்டிருந்ததால் அவனது உடல் எந்தக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் உட்படவில்லை.

மரண பயத்தால் கோபமுற்று, வாழ்வின் மீதான ஆசையினால் பைத்தியமாகி நின்ற சிரிமெவன் தான் உருண்டு வந்து நின்ற இடத்திலிருந்து மீண்டும் தலையைத் திருப்பிய போது, திரும்பிய பக்கமாக உருளத் தொடங்கினான்.

ஜீப் வண்டியின் வெளிச்சத்தையும், சத்தத்தையும் வேக்கநதைப் பக்கமாக விழுந்த சிரிமெவன் கண்டான். அவன் மீண்டும் மீண்டும் முயற்சித்து நகர்ந்தான். உடம்புகளைக் குவித்திருந்த பக்கமாக ஜீப்பின் வெளிச்சம் அணைந்த எஞ்சின் ஓய்ந்தது. இராணுவ

வீரன் வந்து வெளிச்சம் பாய்ச்சி உடல்களைப் பரிசீலித்தான். அதன் பின்னர் அவன் வண்டியில் அமர்ந்திருந்த அதிகாரியிடம் ஓடினான்.

“ஸேர் ஒருத்தன் இல்லை.”

அதிகாரி படாரென்று கீழே பாய்ந்தார்.

“உமது தவறால்தானே இது நடந்தது? அவனுக்குப் பதிலாக உம்மைப் போட வேண்டும். பார்த்துப் பார்த்திருக்காமல் சீக்கிரமாகத் தேடு அவனை.”

இராணுவ வீரன் டோர்ச் லைட்டை அங்குமிங்கும் பாய்ச்சி காணாமல் போனவனைத் தேடினான். இதுவரையில் சற்றே தூரத்துக்கு உருண்டு போயிருந்த சிரிமெவன் சிறிய காடொன்றுக்குள் தள்ளப்பட்டு அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நிலம் நெடுக உருண்டதனால் ஏற்பட்ட காயங்களிலிருந்து இரத்தம் சொட்டுவது அவனுக்கு விளங்கியது. அந்த இடங்களில் மண், கல், கம்புத் துண்டுகள் குத்தப்பட்டு வலித்தது. இருந்தும் ஒரு சிறு முனகலேனும் வெளிப்படாதவாறு சிரிமெவன் கவனமாகவிருந்தான்.

இராணுவ வீரன் அதிகாரிக்குப் பயந்து நான்கு பக்கமாகவும் ஓடி காணாமல் போனவனைத் தேடினான். அவனது டோர்ச் நாலா பக்கமும் சுழன்ற போதும் தேடிக் கொள்ளத்தான் இயலவில்லை.

“இங்கே வாரும். விடியும் வரை தேடப் போறியா? இனி இவங்களை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டுப் போவோம்.” அதிகாரி வேக்கந்தை மேட்டிலிருந்து கொண்டு குமுறினான்.

அதனையேற்ற இராணுவ வீரன் மனித உடல்களுக்கு நெருப்பு மூட்டி பயத்துடன் அப்பக்கமாகப் பார்த்திருந்தான். ஜீப் வண்டி சற்று நேரத்தில் சென்று மறைந்தது.

பெற்றோலுக்குப் பற்றிய தீ டயர்களுக்குப் பற்றி அதனால் சடலங்கள் எரியும் விதத்தை காட்டுப் பற்றைக்குள் மறைந்தபடியிருந்து மெல்லக் கழுத்தை உயர்த்திப் பார்த்தான். பிற்பக்கமாகக் கைகள் கட்டப்பட்டிருந்ததால் போலும் அவனது உடலில் எஞ்சியிருந்த சக்தியும் நசுங்கிப் போயிருந்தது.

பெரும் பயங்கர நினைவுச் சாகரத்துக்கு மத்தியில் உயிர் வாழும் புத்தாசையும் எதிர்பார்ப்புக்களும் சிரிமெவனின் உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் புதிய உயிரோட்டத்தைக் கொண்டு சேர்த்தது.

* * * * *

சிரிமெவன் தனது முழுச் சக்தியையையும் பிரயோகித்து சித்திரத்தை வரைவதற்கு மனதை ஒழுமைப்படுத்தி முயற்சித்தான். தனக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது தவிர்க்க முடியாத கட்டளையென்பதை நன்கறிவான்.

தெற்கில் அரசியல் குழப்பங்கள் ஓய்ந்து மீண்டும் வடக்கில் யுத்தம் ஆரம்பித்துள்ளது. கடந்து போன வருடங்களில் இராணுவம் தொடர்பாக ஏற்பட்டுள்ள கறுப்புச் சித்திரங்களை வெள்ளையாக்க வேண்டிய அவசிய நிலைப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. அடி வேண்டிய நானே அடித்தவர்களைத் தூய்மையாக்க கட்டளை பெற்றிருப்பது எவ்வளவு பெரிய பகிடி பாருங்கள்.

தனது மரணத் தருணத்திலிருந்து உயிரைக் காத்துக் கொண்ட இடத்திலிருந்து, நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் முகம் மறைத்து ஒளிந்து கொண்டு, இராணுவச் சீருடையைக் காணும் போது கூட பயத்தால் நடுங்கிய படி கடத்திய காலத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, வெளியே வர மிக அண்மையில்தான் முடிந்தது.

தனதும் தனக்கிளையோரினதும் பெற்றாரினதும் வாழ்வைத் திட்டமிடும் சமூக அமைப்பு வரும் வரையிலும், அல்லது அதற்காகப் போராடிப் பெறும் வரையிலும், வாழ்வைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற அவசியம் சிரிமெவனுக்கு ஏற்றப்பட்டபோது, பின்னாளில் முகம் மறைத்துக் கொண்டு வேறு பெயரில் செய்த தொழிலே கைகொடுத்தது.

ஆரம்பத்தில் சினிமாக் கொட்டகையில் போஸ்டர் ஒட்டுபவனாகவும் நேரம் கிடைக்கம் போது போஸ்டர் மற்றும் கட்அவுட் வரைவதற்கு உதவுபவனாகவும் இருந்தான். சின்ன வயதிலிருந்தே அவனுக்குள் மறைந்திருந்த போதும், வளர்த்துக் கொள்ளாத திறமையை வெளிக் கொண்டுவர இது நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது.

அவ்வாறு செய்து தேடிய சிறுதொகையால் கடந்த காலத்தில் தனது பெற்றோருக்கும் ரகசியமாக கொஞ்சம் அனுப்பப் பழகியிருந்தான். தான் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை பெற்றார் தெரிந்து வைத்திருந்தாலும் இதுவரை சிரிமெவன் ஊர்ப்பகுதியின் மண் மிதிக்கப் போகவில்லை.

தாயின் கடும் கெஞ்சதலால், ஒருமுறை தனது தகப்பன் தாயையும் தம்பி தங்கையரையும் அழைத்துக் கொண்டு அவனைப் பார்க்க வந்திருந்தார்.

அப்போது அவன் சேமித்திருந்த சிறுதொகையால் இந்தப் பெட்டிக் கடையை கூலிக்கு எடுத்திருந்தான்.

இராணுவ அதிகாரியினால் தனக்குத் தரப்பட்ட கட்டளை, புதிய எதிர்பார்ப்புகளுடன் கூடிய தனது வாழ்க்கைக்கு விடுக்கப்பட்ட எச்சரிக்கையாக சிரிமெவன் யோசித்தான். வீரமிக்க இராணுவ வீரனின் பேருருவத்தை வரைந்து கொடுத்து, தனது எதிர்பார்ப்பை நோக்கிச் செல்வதில் ஏற்படக் கூடிய இடையூறுகளை தந்திரமாகத் தவிர்த்துக் கொள்வதே இப்போதைக்குச் செய்யக் கூடியதென நினைத்த போதும், அந்தப் பின்னணியில் தூரிகையை முன்னெடுக்க மனதுக்கு வலிமை கிட்டவில்லை.

சிரிமெவன் கதிரையில் சாய்ந்தபடி கண்களை மூடிக் கொண்டு தான் வரைய வேண்டிய புதிய சித்திரத்தின் உருவத்தை கற்பனை செய்ய முயன்றான். அப்படியான ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், மனதால் உருவாக்கிய, கம்பீரமான வீரம்மிகுந்த வீரனின் உருவம் மங்கிப் போய் தனக்கு சித்திரவதை செய்த கோபம் நிறைந்த கொலைக்கார வீரனின் முகமே வெளிப்பட்டு நின்றது.

வெனிஸ்டர் பலகையில் வரைய முயற்சித்து தோற்றுப் போன உருவத்தை வெண்மையிட்டு அழித்துப் புதிதாக வரைய முனைந்தான் சிரிமெவன்.

* * * * *

கடந்த தினம் இரவு முழுவதும் அதாவது விடியல் நெருங்கும் வரை பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வீரமிகு இராணுவ

வீரனை வரைய எத்தனித்தான். இறுதியில் அவன் இராணுவ வீரனின் தலைப்பகுதியை முதல் வரைபாக வரைந்து விட்டு, கழுத்துக்குக் கீழ்ப்பகுதியை துவக்கை ஏந்தி நிற்கும் விதமாக வரைந்து முடித்தான்.

தனது சிந்தனையில் ஏற்படக் கூடிய தடங்களை முடிந்தளவு குறைத்துக் கொள்வதற்காகவே, இராணுவ வீரனின் முகத்தை இறுதியாக வரைய வைத்துக் கொண்டான்.

இன்றைய தினம் காலை வேளைக்குள் முடிக்க வேண்டியிருந்தது. இராணுவ அதிகாரியின் டி.பென்டர் வாகனம் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவனது பெட்டிக்கடைக்கு முன்னால் வந்து நிற்கும்.

சிரிமெவன் பண்டார மிகவும் சிரமத்தோடு இராணுவ வீரனின் முகத்தை வரைந்து முடித்தான். அவன் எவ்வளவோ பிரயத்தனப்பட்டுத் தவிர்த்துக் கொள்ள முயன்றபோதிலும், தன்னை டயரில் எரித்துச் சாம்பலாக்க முயன்ற கொலைகார வீரனின் முகம் வெளிப்பட்டு நின்றது.

சிரிமெவன் சித்திரத்தை முழுமைப்படுத்தி குறைபாடுகளைத் தேடி நிவர்த்தி செய்ய அதனையே பார்த்தபடியிருந்தான். சித்திரத்தை உண்மையான மனிதனின் அளவுக்கு வரைந்திருப்பதால், உயிருள்ள வீரனொருவன் தன்னெதிலே நிற்பது போன்றே அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் ஒரே பார்வையில் ராணுவ வீரனின் முகத்தை சிறிது நேரம் பார்த்திருந்தான். மெல்ல மெல்ல அவனது கண்களில் ஏதோ படிந்து மறைப்பது போல் உணர்ந்தான்.

இராணுவ வீரனின் சுயரூபம் மெல்ல அழிந்து, கொலைக்கார வீரனின் முகம் வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவன் துவக்கை ஏந்தி அதை தன்பக்கமாக நீட்டியபடி கோபத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. மேலும் சிறிது நேரத்தில் இராணுவவீரன் பாய்ந்து தனக்கு துப்பாக்கியால் அடிக்கக் கூடுமெனக் கருதினான். அல்லது துப்பாக்கி முனையால் குத்தப்பட்டு தனது மார்பு துளையாகிவிடுமென்று சிரிமெவன் பயந்தான்.

அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டத் தொடங்கியது. அவனது நெஞ்சுக்குள் எழும் அதிர்ச்சி தனது காதுக்குக் கேட்கும் அளவுக்கு

பலமாகி, தொண்டை வற்றிப் போய்விட்டமை சிரிமெவனுக்குத் தெரிந்தது.

கொலைவீரன் தன்னைக் கடுங்கோபத்தோடு பார்ப்பதை உணர்ந்தான். தனது சுயபாதுகாப்புக்காக இனி என்ன செய்வது? மீண்டும் அந்த எரிநெருப்பை நோக்கி நான் போக வேண்டுமா?

சிரிமெவன் கரடுமுரடான தனது கையை உயர்த்தி அகப்பட்ட மைக்குப்பியால் இராணுவ வீரனுக்கு எறிந்தான். குப்பியிலிருந்த மை இராணுவ வீரனின் உடலெங்கும் படிந்திருந்தது. அதன் பிறகுதான் தான் ஆழ்ந்து போயிருந்த கற்பனாவுலகிலிருந்து விடுபட்டான்.

சிரிமெவனின் வியர்வை வற்றிவிட்டது. அவன் அங்குமிங்கும் பார்த்தான். தான் இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து வரைந்த வீரமிகு இராணுவ வீரனின் சித்திரம் சிவப்பு மைத் தாக்குதலால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. தனக்கு என்ன நடந்ததென தெரிந்து கொள்ள சிரிமெவனால் முடியவில்லை. இருந்தும் தனக்குப் பெரியதொரு பின்னடைவு ஏற்பட்டுள்ளது அவனுக்கு விளங்கியது. இப்பொழுது என்னதான் செய்யலாம்?

‘இன்னும் சற்று நேரத்தில் ராணுவ அதிகாரியைச் சுமந்தபடி டி.பெண்டர் வாகனம் தனது பெட்டிக் கடைக்கு முன்னால் நிறுத்தப்படும். அவர்களுக்கு வீரம் நிறைந்த இராணுவ வீரனின் கட்டாவுட்டை எப்படிக் கையளிப்பது? கட்டளையை நிறைவேற்றாமைக்கான தண்டனை எதுவாகவிருக்கும்?'

சிரிமெவன் அவசரமாகச் செயற்பட்டான். அறையில் தூக்கி வைத்திருந்த சேட்டுக்கள், காற்சட்டைகள், தூரிகை இன்னும் அத்தியாவசியமான பொருட்களையெல்லாம் சேர்த்து பேக் ஒன்றினுள் திணித்துக் கொண்ட அவன் பெட்டிக் கடையிலிருந்து வெளியே பாய்ந்தான். அவன் நோக்கமெதுவுமின்றி ஓடிச் சென்று நூறு மீற்றருக்கு அப்பால் பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்றான். கொழும்பிலிருந்து வேகமாக வந்த பஸ்வண்டி ஒருவரை இறக்குவதற்காக அங்கு நிறுத்தப்பட்டது. சிரிமெவன் பஸ்ஸின் பெயர்ப்பலகையைக் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை.

“எங்க போறீங்க.....?” குறுந்தூரத்துக்கு முடியாதென்ற பாங்கில் கண்டக்டர் கத்தினான்.

“இந்த பஸ் எங்கே போகிறது?”

“இது அனுராதபுரத்துக்கு”

“சரி போவம்.”

சிரிமெவன் பஸ்ஸில் தொங்கி உள்ளே புகுந்து கொண்டான். அவன் திடுக்கிட்டபடி பஸ்ஸின் பின்பக்க யன்னல் கண்ணாடிக்கு முகத்தை நெருக்கிப் பார்த்தான்.

இராணுவ அதிகாரியின் டி.பெண்டர் வாகனம் பஸ்ஸைத் தாண்டிச் சென்று தனது பெட்டிக் கடையருகே நிறுத்துவது சிரிமெவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

பின்வரிசை இருக்கையிலிருந்த பயணிகள் பயந்து போன தனது முகத்தை தேவையுடன் பார்ப்பது சிரிமெவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் மனதை இலேசாக்கிக் கொண்டு இருக்கையிலும் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

(2005)

எரிக் இலையப்ப ஆர்ச்சி

நிர்வாக சேவை அதிகாரியான இவர் பிரதேச செயலாளராக நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பணிபுரிந்துள்ளார். சிறுகதை, நாவல் துறைகள் மற்றும்மன்றி விமர்சனத் துறையிலும் தனக்கென தனியிடம் பிடித்துள்ள இவர் பல விமர்சன நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். 'வப் மகுல' 'மல் நெத்தி உயன' உட்பட்ட பல சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

‘கைலாச பீடம்’

எரிக் இலையப்ப ஆராச்சி

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

பத்திரிகை அலுவலகத்திலிருந்து வெளியே வந்து பாதையோரமாக ‘கொழும்பூர் கோனர்’ உணவுச்சாலைக்குச் சென்ற ஹேமபால கருணாமுனி, தனது வழமையான இருக்கை இன்னொருவரால் அபகரிக்கப்பட்டுள்ள கோபத்தோடு அமர்ந்தார். பழைய இலக்கியங்களில் அரைவாசிக்கு மேல் மனப்பாடமான பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான அவர் அந்த இருக்கைக்கு ‘கைலாஸபீடம்’ என்று பெயர் வைத்திருந்தார். பழைய கலாசார இலக்கிய விடயங்களைப் போன்றே பகிடிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதிலும் பரிச்சயமான அவரது பத்திரிகை ஆசிரிய மனதுக்கேற்ப கதவுக்கருகாமையில் இருப்பதும், வித்தியாசமானதொரு கதிரையாகும்.

இன்குரன்ஸ் அல்லது பினான்ஸ் கம்பனியொன்றில் வேலை செய்யும் டை, கோட் அணிந்த ஒரு மடையன் தான் இன்று அந்தக் கைலாச பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தான். சாப்பிடுவதற்கிடையில் பெரிய விபத்தொன்று நடைபெறுமென்ற எதிர்பார்ப்போடு அவன் அங்குமிங்கும் பார்த்தான். வெள்ளை சப்பாத்து இடைவிடாது கால்களை அலங்கரித்தபடி கொழும்பு நகரை ஆக்கிரமித்துள்ள இந்தப் புதுக் கூட்டத்தின் மீது அவனுக்குக் கடுங்கோபம். ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்களிலும் வீதியோர பெட்டிக்கடைகளிலும் ஒரே விதமான கம்பீரத்தோடு சாப்பிடும் இந்தக் கூட்டத்தினரைப் பறவைக் காய்ச்சல்காரரென குறிப்பிடும் ஹேமபால, அவர்களின் திடீர் வரவும், ஆக்கிரமிப்பும் ஹோங்கொங், மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற தெற்காசிய நாடுகளிலிருந்து இந்நாட்டுக்கு வந்த கொள்ளை நோயெனக் கருதினார்.

பொய் அவசரமொன்றைக் காட்டிக் கொண்டு ஓடி வந்த வயது போன வெய்டரை திருப்பி அனுப்பி விட்டு, தனது வழமையான ஆசனம் அற்றுப் போன கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்வதற்காக இன்னொரு வெயிட்டரைத் தேடி அங்குமிங்கும் பார்த்தார். முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக பத்திரிகை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டு, இவ்வாறான இடங்களில் உபசரிப்புப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இவரை திருப்திப்படுத்துவது வெய்டர்மாருக்கொரு சவால்தான்.

டைக்காரன் ஸோஸேஜைஸ் விழுங்கி கொகாகோலா போத்தலைக் காலி செய்து விட்டுப் போகும் வரை கதவுக்கருகாமைக் கதிரையில் அமர்ந்து அவர், பக்கத்து மேசையிலிருந்து கேட்ட விவாதத்துக்குக் காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். மென்பான போத்தல் இரண்டை வைத்தபடி நடைபெறும் அந்தச் சம்பாசனை, புத்தக வெளியீட்டுக் கலாசாரம் பற்றிய தலைப்பிலேயே இடம் பெற்றது. இலக்கிய நிர்மாணம், புத்தகப் பிரசுரம் தொடர்பாக பெரிதாக எதுவும் தெரியாத அவனுக்கு இந்த இளைஞர் இருவரதும் வாதம் கவர்ச்சிகரமாகவிருந்தது.

“புத்தக வெளியீடு பற்றி ஒரு எழுத்துக் கூடத் தெரியாத கொழும்பு முதலாளிமாருக்கு இந்தப் பொறுப்பை விடக் கூடாதென்று சொல்றன். படித்த வெளியீட்டாளர்கள் நூல் வெளியீட்டு கைத் தொழிலை கைப்பற்ற வேண்டும். நான் இதைத்தான் சொல்கிறேன்.... புத்தக வெளியீட்டில் படித்த, படிக்காத பேதத்தை வெளிப்படையாகத் தீர்த்துக் கொள்வோம். அன்றைக்கு வியாபாரத்தையும் கலையையும் சமநிலைப்படுத்த முடியும்.”

அந்தப் பேச்சாளர் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக பின்பக்கம் திரும்பி முகத்தைப் பார்த்த போதும் அது சாத்தியமாகவில்லை. தலையைத் திருப்பிய ஹேம்பால் வெய்டரைத் தேடுவது போல் அங்குமிங்கும் பார்த்தார். அத்தோடு காதில் விழுந்த விடயங்கள் மூலம் எழுத்தாளர் ஒருவர் அந்த இடத்தில் இருக்க வேண்டுமென எண்ணினார்.

“நீங்கள் எனக்கு எழுத வேண்டுமென்று சொல்றன். கடைசியாகப் பார்த்தால் வெளியீட்டாளனும் விமர்சகனும் ஒன்றுதான். அந்த

வகையில் பார்க்கும் போது நான் சிங்கள இலக்கிய வியாபாரத்தின் முழுமையான செயற்பாட்டாளன். ஆசிரியர் வெளியீடாகத்தான் நான் ஆரம்பித்தேன். நீங்கள் எனது படைப்பை தரம் குறைத்து எழுதிய விடயங்களையென்றாலும் அதனோடிணைத்து யாத்ரா வெளியீடாகக் கொண்டுவர நான் தயராகவுள்ளேன். உங்களது 'கசப்பானாலும் உண்மை' விமர்சனத்தால் எனது புத்தகங்களுக்கு நல்ல விளம்பரம் கிடைத்தது. வெளியீட்டாளர், எழுத்தாளர், விமர்சகர் என்று நாம் தனித்தனியே இருந்தது போதும். நாம் இனி ஒன்று சேர்ந்து சிறகடிப்போம்."

அந்த உரையாடலுக்கு காது கொடுத்த ஹேமபாலவுக்கு, சிங்கள இலக்கிய உலகுக்கு புத்தொளி பாய்ந்துள்ளதாகத் தெரிந்தது. அங்கு புது விதை தூவப்பட்டு அறுவடை நடைபெற்று தானியக் களஞ்சியம் நிறையும் போல் தெரிந்தது.

அந்த வெளியீட்டாளர் விமர்சகர் சோடி மாத்திரமன்றி டைக்காரன் கூட வெளியேறினான். பின்னர், ஹேமபால எழுந்து சென்று தன்னுடைய கைலாச பீடத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். டைக்காரனின் சிகரட் அடித்துண்டு இன்னுந் தான் சின்ஸானோ சாம்பல் கிண்ணத்தில் புகைந்து கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் மேசை சுத்தமானது. டொனிக் மூடி தூரப் போய் விழுந்தது. வெய்டர் சிவப்புச் சோறும் நான்கு மரக்கறிகளும் இரண்டு பற்குச்சுகளும் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டு மீண்டும் இரண்டாக மடிந்தான். அவனது பணிவுத் தன்மையைக் கண்ணுற்ற ஹேமபால மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

புலிகளின் மத்தியவங்கித் தாக்குதலின் பின்புதான் ஹேமபால இந்த உணவுச் சாலைக்கு வர ஆரம்பித்தார். சிலிங்கோ மேல் மாடியில் அமைந்துள்ள அமைதியான பகல் போசன சாலையிலேயே அவர் எட்டு வருடங்களாக பகல் உணவு சாப்பிட்டார். அந்த சிலிங்கோ இன்று குண்டுத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகி சுவர்கள் இடிந்து விழுந்து, பேய் மாளிகையாய் கிடக்கிறது. அந்தப் பக்கமாகப் போகும் பாதை கூட இராணுவத்தினரால் மூடப்பட்டுள்ளது. அந்நாளில் உணவு சாப்பிடு நேரத்தில் கூட தேசாபிமானத்தை ஏற்படுத்தும் தோற்றமே தெரிந்தது.

கொழும்பு துறைமுகம் மற்றும் கடற்படை முதன்மை நிலையத்தின் கொடிகள் அசைவது அந்த இடத்துக்குத் தெரியும். காலி வீதியின் இன்னொரு பகுதி வேறொரு கட்டிடத்தின் உயர்ந்த கூரைப் பக்கமாக உள்ளது. அக்கூரையின் உச்சி ஓடுகளில் அலையும் கரும் புறாவொன்று ஏதோ கெட்டமாயை காரணமாக காலி வீதியின் தொலைவில் இடம் மாறிப் பறந்தது.

இப்பொழுது தெரிவது அதற்கு நெருக்கமான இன்னொரு கொழும்பு. பல்வேறு கட்டிடங்களின் நிழலுக்குள்ளாகி அந்தப் பகுதி ஒளியற்ற உலகம் போன்றுள்ளது. ஒளியோடு கோபம் கொண்டாற் போல் மத்தியவங்கி, ஹில்டன் ஹோட்டல், மற்றும் இரண்டு மூன்று மாடிக் கடைகளின் நிழல் அதன்மீது விழுகிறது.

வெய்டரின் விசேட கௌரவம், கவனிப்பினால் மதிய உணவைச் சாப்பிட்டு முடித்த ஹேமபால, உடனடியாக பாழடைந்து போன உணவுச் சாலையைப் பார்த்தான். வெற்றுக் கதிரை, மேசைகளில் சிக்கியுள்ள உணவின் மணம் எச்சில் நாற்றமாக மாறுவதற்கிடையில், சிகரட் ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்ட அவர் இன்னும் சிறிது நேரம் அங்கு தங்கியிருக்க எதிர்பார்த்தார்.

உணவுச்சாலைகளில் மாத்திரமின்றி, பத்திரிகைக் காரியாலயம், புகையிரத நிலையம், புறக்கோட்டை பஸ்நிறுத்து நிலையம், மெனிங் மார்கட், பிரதான பாதை ஆகிய இடங்களில் திடீர் திடீரென ஏற்படும் பெரும் வெறுமை கொழும்புக்கே உரிய சாபம் போன்றதே. எந்தவொரு இடமும் உடனடியாக சனங்களின்றி பாழடைந்துவிடும். அதன் பிறகு 'கா கா' என்ற காகச் சத்தமே எஞ்சும்.

பத்திரிகை காரியாலயத்தில் அமர்ந்திருக்கும் போதும் அவர் இந்த அனுபவங்களுக்கு நாளாந்தம் முகம் கொடுப்பார். பகல் வேளையில் ஆஸ்பத்திரி போல் சனம் நிரம்பி வழியும். முன்சாலையில் மாலையாகும் போது வெறுமை ஆட்சி செய்யும்.

பகல் சாப்பாட்டின் பின்பு மனதில் தோன்றிய எண்ணங்களோடு சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தவன், உணவுச்சாலைக்குள் நுழைந்து கவுண்டருக்குப் போய் ஏதோ வேண்டிக் கொண்டு சென்ற அவனது

இளம் எதிரியைக் கண்டு மீண்டும் நிஜ உலகுக்கு வந்தான். அந்த இளம் கண்ணாடிக்காரனுடன் நிற்கும் கறுப்புக்குட்டைப் பாவாடைக்காரி அவனது காதலியாக இருக்க வேண்டும். புதிய எழுத்து நடையில் கதை கட்டுரை எழுதுவதாகவும் புதிய பார்வையுடையவரென்று உணர்த்திக் கொண்டு இப்பொழுது தனக்கும் சவாலாக இருக்கும் அந்தப் பையன் இன்னும் செய்திப் பத்திரிகைக் கலையின் அரிச்சுவடி கூட அறியாதவனென்பதை நினைவூட்டிக் கொண்டு தனது சிகரட்டை சாம்பல் கிண்ணத்திலிட்டு நசுக்கிவிட்டார்.

பத்திரிகை கலையின் ஏணிமீது உச்சத்துக்கே சென்று ஆசிரியர் கதிரையில் அமர்ந்திருக்கும் கடந்த ஐந்து வருட காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் சந்தித்த இப்படியானவர்கள் அவனது ஞாபகத்துக்கு வந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் எழுபத்திலுன்று ஏப்ரல் கிளர்ச்சியில் சம்பந்தப்பட்டு பத்திரிகைத்துறைக்கு விடை கொடுத்தார். பரிபாலன சேவைக்கு உள்லீர்க்கப்பட்ட ஒருவர், மோட்டார் வாகன ஆணையாளராகப் பதவியேற்று பல்வேறு குற்றங்களுக்கு ஆளானார். சுபாஷன் முனிரத்தன் என்ற பேயன் கோட்டை புகையிரத மேடையிலிருந்து விழுந்து ரயிலுக்குப் பலியானான்.

டெப்லொயிட் பத்திரிகைக்கார்களே இப்படியானவர்களை உருவாக்கும் குற்றத்தைப் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்பதே ஹேமபாலவின் கருத்தாகும். முழு உலகமும் தங்களது கிணற்றுக்குள் தான் என்ற பாங்கில் பெரிதாகச் சத்தமிடும் தவளைப் புத்திக்காரர்கள் மீது அவனுக்குக் கடுங்கோபமேற்பட்டது. அந்த இளம் சோடியின் நடவடிக்கைகளை அறியும் ஆவலில் அவர்களது பின்னால் அவன் மெல்ல மெல்லச் சென்றான். எதிரியை நசுக்குவது அல்லது பயமுட்டுவது எவ்வாறென்ன சம்பிரதாய முறைமையை யோசிக்குமளவுக்கு கிராமத்தவனாகிவிட்டேனென்பதை மறைப்பதற்காக ஆலமரத்தடியில் தரித்து சிகரட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்தான். நெருப்புக்கு நின்று பிடிக்கும் ரொபோ போன்று சற்று நேரம் நெருப்புக்குச்சை எறியாமல் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளம் சோடி பேமண்ட் வியாபாரியருகில் தரித்து செருப்புத் தெரிவதைக் கண்ணுற்றான். ஹேமபால முனிதாஸ், டி. ஆர்.

விஜேவர்தன, டி. பி. தனபால், ஆமன் த குஸா, எஸ்மன்ட் விக்ரமசிங்ஹ போன்றோரின் மாபெரும் சாம்ராச்சியத்தின் கீழ்நின்று, மெல்ல மெல்ல பிரபலமடைந்து நாட்டில் தன்பெயரை நிலைநாட்டி வருவது அவனுக்கு வேடிக் கையாகவிருந்தது. பிரபல எழுத்தாளர்களை நேர்கண்டு உரையாடுபவர் தனது காதலியோடு நடைபாதையில் செருப்புத் தெரிவது எவ்வளவு பெரிய நகைக்கூவை என்று எண்ணியவாறு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அங்குமிங்கும் பார்த்த அவன் தான் காகில்ஸ்ஸை கடந்து கபூர் பில்லிங் முன்னால் நிற்பது தெரிந்தது. நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு காணும் இப்பிரதேசம் இறந்தவர்களின் நகரமாக மாறிக் கொண்டு வருவதாக அவன் கண்டான். அங்கு கண்காட்சி சாளரங்களெல்லாம் போல் மூடப்பட்டிருந்தன. சில நாட்களுக்கு முன் இப்பிரதேசத்தை கூலிக்கெடுத்த ஹொலிவுட் திரைப்படக் குழுவொன்று இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தை பின்னணியாகக் கொண்ட திரைப்படமொன்றை ஒளிப்பதிவு செய்வதாக தனது பத்திரிகையிலேயே காணப்பட்ட செய்தி அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

நீண்ட காலத்துக்கு முன்னர் நாடெங்கும் பிரசித்தி பெற்றிருந்த கடைகளின் பெயர்ப் பலகை மாத்திரம் இடத்துக்கிடம் தொங்கியது. கேவீஜீ புத்தகக்கடையும் பழைய பெயர்ப் பலகைக்குள் கட்டுப்பட்டிருந்தது. பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு இந்தப் புத்தகக் கடைக்கு வருவது சகல பிரபல எழுத்தாளர்களதும், பத்திரிகையாளர்களதும் வழக்கம். மார்ஷின் விக்ரமசிங்ஹ, சுகதபால் த சில்வா, ஜீ. டப்ளியு. சுரேந்திர, ருலெக்ஸ் ரணசிங்ஹ, ஹியூபத் திஸாநாயக, திஸ்ஸ அபேஸேகர, பிஷொப் டெமன்ட் பீரிஸ் போன்றவர்களோடு இந்த இடத்தில் தான் ஹேமபால அறிமுகமானார்.

போட்டிக்குப் போல் புத்தகம் வாசிக்கும் பழக்கம் அந்நாளில் பலரிடம் காணப்பட்டது. பெலிகன், பென்குவின், லோங்கன் போன்ற ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் சுடச்சுடப் பலகாரம் போல் விற்பனையாகின. சில தந்திரமான எழுத்தாளர்கள் ஒரு புத்தகத்தின் நாலைந்து பிரதிகளை விலைக்கு வாங்கினர். புத்தகம் அடுத்தவர் கைக்குச்

செல்வதைத் தடுப்பதே அவர்களின் நோக்கம். ஆத்திரஜித், சமஸெட் மோம், டி. எச். லோரன்ஸ் போன்ற எழுத்தாளர்கள் கூட கொழும்பைச் சுற்றி வட்டமிட்ட ஆச்சரியமான யுகமாகவே ஹேமபால நினைத்தான். அவர்களது சடலங்களைப் பாதுகாக்கும் ஈஜிபிடிஸ் பிரமிட்டுக்களைப் போல் அந்த இருண்ட பகுதியை மிகுந்த கவலையுடன் பார்த்தபடியிருந்தான்.

முடப்பட்ட அந்த புத்தகக் கடையைக் கடந்து செல்லும் போது, இந்தளவு முழுமையாகக் கெட்டுப் போன நாடு வேறு இந்த உலகத்தில் இல்லையென்று யோசித்தான். இன்னம் முன்னோக்கிச் சென்ற அவனுக்கு சனம் நிறைந்த பூந்தோட்டப் பாதை பாதாள உலகம் போல் காட்சி தந்தது. அங்கு நிறைந்திருந்த முகங்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டு முன்சென்ற அவன் இன்னொரு பிரபல வீதிக்குச் சென்று மறைந்து விட்டான்.

அவன் மீண்டும் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்கு வரும் போது நன்றாக மாலையாகவிட்டது. அங்கு கடமையாற்றும் ஊழியர்கள் தத்தமது வீடுகளை நோக்கிச் சென்றனர். பத்திரிகை அலுவலகத்துக்கு வெளியேயும் அதற்கு இணையான சுற்றாடலே காணப்பட்டது. அது பஸ் மற்றும் புகைவண்டியை நோக்கிச் செல்லும் நேரமாகும். அவற்றில் பொதி செய்யப்பட்டது போல் போகும் மனிதர்களுக்கு கொழும்பை விட்டுச் செல்லும் சுகம் மேலோங்கியிருந்தது. களஞ்சியசாலையை காலியாக்குவது போல் பொலிஸ்காரர் நாற்சந்தியிலிருந்து வாகனங்களை வெளியேற்றினார்.

காலையிலிருந்து பீஸி, டெலிகிராப், ஸீஎன்என் முதலிய செய்தி நிறுவனங்களிலிருந்து பாய்ந்து வந்த செய்திகளால் மனதை நிறைத்திருந்த அவன் 'கொழும்புச் செய்திக்குக் காது கொடுக்க முயன்றான். தாய்லாந்தின் தலைநகரில் பேங்கொக்கில் உலக அழகுராணிப் போட்டி, பிரான்ஸில் கான்ஸ் திரைப்பட விழா, இந்தியாவில் ஹோலி உற்சவம், இருந்தும் விக்டர் ரத்நாயக்கவின் 'ஸ' நிகழ்ச்சி கூட கொழும்பில் நடைபெறுவதில்லை.

கொழும்பு நகரம் பாழடையும் அதே வேகத்தில் பத்திரிகைக் காரியாலயமும் பாழடைந்தது. விசாரணை அலகில் ஸெக்யூரிடி பெண்ணின் ஆவியைக் கூட காண முடியவில்லை. தொலைபேசி

தன்பாட்டில் ஒலியெழுப்பியது. நீண்ட விறாந்தையில் இருள் சிறைப்பட்டிருந்தது. கதிரைகள் மேசைக்கு முன்னால் தனிமை ஆட்சி செய்தது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் மண்டியிருந்த இருளுக்குள் எதிரிகள் மறைந்திருப்பது போலிருந்தது.

ஆசிரியர் குழு அமரும் பெரிய மேசையுடன் விசாலமான மண்டபத்துக்குள் புகுந்த ஹேமபால தனது பழக்கப்பட்ட தலைமை ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். அவரது தனிமையை போக்குவதற்கு ஒரேயொரு எழுதுவினைஞரே எஞ்சியிருந்தார்.

அரசாங்க கடமையை மேற்கொள்பவன் போல் தூரத்தில் சிறிய மேசையொன்றுக்குப் பாரமாகியபடி எழுதிக் கொண்டிருப்பவர் வேறுயாரும்ல்ல அந்தப் புதியவர் என்பதை ஹேமபால கண்ணுற்றான். அரை இருளில் எழுத்தாளரை அவன் நீண்ட நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அசாதாரண வேகத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். மிக வேகமாக கடதாசியில் எழுதி முடித்தான். எழுதாத கையை நீட்டி இன்னொரு கடதாசி எடுத்தான். அதையும் விரைவாக எழுதி முடிந்தான். சரஸ்வதியை மடியில் வைத்துக் கொள்ளாமல் அப்படியொரு வேகத்தில் எழுத முடியாது.

உடனடியாக கதிரையிலிருந்து எழுந்த இளைஞன் கடதாசிகளை ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டு நேரே ஹேமபாலவிடம் வந்தான். கடமையான பொறுப்பொன்றை செய்து முடித்த உணர்வு அவனுக்குள் தெரிந்தது. உல்லாசப் பயணி ஒருவனின் பாரமற்ற பிடவைப் பையொன்றை கழுத்தில் தொங்கவிட்டபடி, சீக்கிரமாகத் தனது விடுதிக்குச் செல்லும் எண்ணத்திலிருப்பது போல் காணப்பட்டான்.

பிரதம ஆசிரியரிடம் அவன் தனது எழுத்தை நீட்டினான்.

“என்னடாப்பா இது..... உம்முடைய கவிதைகளா?” ஹேமபால மரியாதைக் குறைவாகக் கேட்டான்.

“ஸேர்..... இது நாளைய ஆசிரியர் தலைப்பு.” தனது மனதை வெளிப்படுத்திச் சொன்னான்.

“யார் உமக்கு எட்டோரியல் எழுதச் சொன்னது?” ஹேமபால இளைஞனின் முகத்தைக் கோபத்தோடு பார்த்தான்.

“எனக்கு மேலிருந்து கோலொன்று வந்தது..... விடயத்தையும் தந்தார்கள்.” இளைஞர் தனது விடுதலைக்கான காரணத்தை முன்வைத்தான்.

“உமக்கு யாரோ கயிறு தந்திருக்கிறாங்க. இவ்வாறான வேலைகள் இங்கே எப்பவும் நடக்கும்..... நீர் கவனமாக இரும்....” இளைஞனுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்குமாப் போல் ஹேமபால சொன்னான்.

இளைஞன் சொன்ன பதிலால் ஹேமபால பேச்சற்றுப் போனார்.

“இன்றைய பத்திரிகை ஆசிரியர் தலைப்பும் என்னுடையதுதான்.”

கடந்த மூன்று நான்கு மாதங்களாக தனது பேனாவால் ஒரு தலையங்கம் கூட எழுதவில்லையென்பது ஹேமபாலவுக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஆசிரியர் குழுவினரின் சிரேஷ்ட அங்கத்தவர்களான ஆரியதாஸ், ஓபாத, அபேஸிரி விதான, எல்பட், விகீ ஆதீன் ஆகியோரும் தன்னைப் போன்று அலட்சிய நித்திரையில் மூழ்கிப் போயிருக்கும் விடயம் அவ்வேளையில் தான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

தினக் கூலிக்கு வேலை செய்யுமொரு இளைஞன் தேசியப் பத்திரிகையொன்றில் ஆசிரியர் தலையங்கம் எழுதுவதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதை அவரால் சகிக்க முடியவில்லை. அதனால் ஏற்படும் மனவேதனையால் தனது இரத்த அழுக்கம் அதிகரிப்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. தனது பொக்கற்றுக்குள் கைவிட்டு காலை முதல் சாப்பிட மறந்த குளிகையை எடுத்து நாக்கடியில் வைத்துக் கொண்டார்.

‘கலாசார விடய எழுதுநர்’

எரிக் இலையப்ப ஆராச்சி

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

நான்கு மாதகால அரச சலுகை விடுமுறையை அனுபவித்த எல்பட் சமரக்கோன் நேரகாலத்தோடு வருடாந்த சுபகாரியங்களுக்கு ஆயத்தமானார். தனது எழுதுநர் வாழ்வில் அதிக காலத்தை கலாசார விடயத்துக்குப் பொறுப்பான கச்சேரி எழுதுநராக செயலாற்றிய போதும், நிதிப் பிரமாணங்கள் மற்றும் நிர்வாக விதிமுறைகளுக்கு அப்பால் நிறைய விடயங்களை அறிந்தவர். மாவட்டக் காலசாரத்தோடு தொடர்புபட்ட பல்வேறு பதிவுகளையும் ஆவணங்களையும் படித்துப் பெற்றுக் கொண்ட விடய ஞானம் அவரை மென்மேலும் வளப்படுத்தியது.

விகாரைகளின் உரிமை பற்றிய கலாசார காரணிகள் சம்பந்தமாக எழக் கூடிய பிரச்சினைகளின் போது அரசாங்க அதிபருக்கு அனுப்பப்படும் கடிதங்கள், குறித்த ஆவணங்களில் உள்ளடக்கிய கருத்துக்களற்றவையாக இருப்பது அபூர்வம். சிலமுறைப்பாடுகள் குற்றச்சாட்டுக்களின் போது பயன்படுத்தப்படும் கலாசாரச் சுலோகங்கள் மனப்பாடம் செய்து கொள்ள வேண்டிய அளவு பெறுமதிமிக் கதாய் இருந்ததால் அவற்றை பயிற்சிக் கொப்பியொன்றில் எழுதிக் கொண்டார். இன்னும் சில கடிதங்களில் எழுதப்படும் விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அடுத்த யுகத்துக்கான புத்திநுட்பம் தேவைப்பட்டது.

காலசார சம்பந்தமான மிகவும் புதுமையாக நிகழ்வுகளை அரசாங்க அதிபருக்குத் தெரியப்படுத்தும் கடிதங்களும் அவ்வப்போது கிடைப்பதுண்டு. உடலொளியினால் முழுத் தேக்கவனத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் அறிவுபூர்வமான இரவுக் கடவுளை நேரில் கண்ட விபரங்களை விலதகோட அமரரத்தன திஸாநாயக முதியன்ஸே

எழுதியனுப்பியிருந்தார். ஒருநாள் சமரக்கோனை சந்திக்க வந்திருந்த சோதிரொருவர் முழுமாவட்டத்திற்கும் கெட்டகாலம் ஏற்பட்டிருப்பதாக எழுத்து மூலம் கொடுத்தார். முழுமையாக ஏழுமாதங்கள் தொடரவிருக்கும், அந்த இருண்டகாலத்துள் நடைபெறவிருக்கும் கெட்ட காரியங்களின் பட்டியலையும் எடுத்துச் சொன்னார். குளங்கள் வெடித்தல், கோடை, கொள்ளை நோய், உயரதிகாரிகளின் திடீர்மரணம், மக்களின் அமைதியற்ற நிலை, அரச அலுவலகங்கள், தீப்பற்றல் முதலியவை அவற்றுள்ளடங்கும். கையருகே வந்துள்ள அழிவிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக, 'கெட்டதோ' நிவாரண பூசை இருபத்தெட்டு நாடத்த வேண்டுமென்றும், மாவட்டத்தின் நான்கு கோணங்களிலும் விஷ்ணு தேவாலயங்கள் அமைக்க வேண்டுமென்றும் தெரிவித்தார்.

ஒல்லாந்தர் காலத்து இரண்டுமாடிக் கட்டிடமான கச்சேரியில், தூரத்து வானின் எல்லை தெரியக் கூடிய வட்டமான சாளரத்தின் அருகே சமரக்கோனின் மேசை அமைந்துள்ளது. பஞ்சமா பாதகங்களை தவிர்த்து வாழும் அவர் தனது கடமை நேரத்திற்கிடையே, தொலைவில் தெரியும் காடுகள் வரை பரந்துள்ள வளங்களை பார்த்தபடியிருப்பார். நல்லது கெட்டது என்ற வேறுபாடின்றி என்றும் ஒன்று போல் மலரும் இந்த உலகம் அவரது கடமைகளுக்கு உதவியாய் அமைந்தது.

அவருடைய எழுதுநர் வாழ்வில் இருபத்தைந்தாண்டு பூர்த்தியன்று புதிய தேசிய உடை புனைந்தபடி தனது மேசைக்கு வந்தபோது அங்கே அழகிய மலர்க் குவியலொன்று வைக்கப்பட்டுள்ளதைக் கண்ணுற்றார். இது தட்டெழுத்தாளர் சந்ரலதாவின் வேலையென்பதை அவர் விளங்கிக் கொண்டார். இன்றைய தினத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றி இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் அவருடன் சொன்னது அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. இன்னும் திருமணமாகாத அவர் அதிலொரு புவையெடுத்து அதன் மணத்தை விருப்பத்தோடு நுகர்ந்தார்.

தனது பெறுமதிமிக்க கடமைகளில் அதிர்ஷ்டசாலியான உதவியாளர் சந்ரலதாவாக இருக்க வேண்டுமென அவர் எப்பொழுதும் யோசித்தார். தனது கடமைகளை சொல்லிக் கொடுத்தார். அந்தக் கடமை தொடர்பான அறிவுடல் பெரும்பாலும் சிங்கள இலக்கணப்பாடம் போல் மாறியதேனெனில், கலாசார கடமைகள் சுத்த சிங்களத்தில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்பதை உணர்த்தத்தான்.

மிகவும் தெளிவான தொனியில் அவர் அவளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் விடயங்கள், மேசைக்கு அப்பால் இரண்டு காதலர் குசுகுசுப்பதாகவே சென்றது. டைப்பரைட்டரின் சத்தத்தோடு அவர்களது முணுமுணுப்பும் இடையீட்டின் கீட்கும். நிறுத்தற் குறிக்குப் பின்னர் புதிய வாக்கியம் தொடங்குவதற்கிடையில் ஏற்படும் இடைவெளியில் அவர்களும் மௌனித்து விடுவர். அவர்களது பழக்கம் இதயபூர்வமானதாக இருந்த போதிலும் மாலை ஐந்துமணிக்குப் பின் எந்த வெளித் தொடர்பும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

அரசு விதிமுறைகளுக்கு அமைவாக அதிகாரம் பெற்ற மேசை கதிரைகளில் செயலாற்றும் அவர்களுக்கிடையிலான அன்பு அதற்கேற்ற அடக்கத்துடன் காணப்பட்டது. அவர்களில் ஒருவர் கூட அடுத்தவரின் விரல்நுனியைப் பிடிக்கக் கூட அவசரப்படவில்லை. அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் அங்குமிங்கும் மாறுகின்ற சாலையில் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் காணாமல் அங்குமிங்குமாகச் சென்றனர்.

மேலதிக நேரக் கொடுப்பனவு, லஞ்சம் பெறக் கூடிய துப்பாக்கி அனுமதிப் பத்திரம், வன அனுமதிப் பத்திரம், கார் லைசன் போன்றவையெல்லாம் இருக்கையில், அந்த உலகுக்கும் இந்த உலகுக்கும் பொருத்தமான வகையில் மனிதாபிமானத்தோடு பணிபுரியும் பணிவுள்ள சேவகியாகவே அவர் தனது காதலியைப் பார்த்தார். கீழ்ப் படிவாகச் செயலாற்றுகின்றமையே ஒரு அரச ஊழியனுக்குரிய மிகப் பெரிய வெற்றியாகும். கறைபடியாது சேவையாற்றுவதற்குரிய ஒரே வழி, தூய்மையாகச் செயலாற்றக் கூடிய கடமைகளை தெரிவு செய்து கொள்வதாகும். சமரக்கோனின் இந்த புத்திமதிகளை ஏற்றுக் கொண்ட சந்ரலதா ஆசிரியர் மனதைப் புண்படுத்தாமல் அவருக்குக் கீழேயே சேவையாற்றினாள்.

காலையில் கச்சேரிக்கு வந்தவுடன் கடமை இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவள் சமரக்கோனை சந்திப்பாள். அப்போது அவர் அன்றைய பணிகளுக்காக மேசையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருப்பார். தினக்குறிப்புப் புத்தகத்தை புரட்டி இன்றைய வேலைகள் என்னவென்று பார்ப்பார். அன்று நிறைவேற்ற வேண்டிய வேலைகள் பற்றி முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும்.

இன்று செப்டம்பர் இரண்டாம் திகதி வழமையான கடமைகளுக்கு மேலதிகமாக, சமய பாடசாலைப் போட்டி சம்பந்தமான நினைவுட்டற் கடிதமொன்று ஆடிகம விகாரை பிரதம சுவாமிக்கு அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. பிரச்சினையொன்றுள்ள முருதவில பன்சாலை உதவியாளர் குழுவினர் இன்று சமரக்கோனை சந்திக்க வருகின்றனர். கொழும்பு ஏழு, தர்மபால மாவதை, கலாசார பணிப்பாளர் ஜயவடுவன அவர்களுக்கு தொல்பொருள் தொடர்பான அறிக்கையொன்றைப் பூரணப்படுத்தி அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. நினைவுக் குறிப்பேட்டில் நேரகாலத்துடன் பதியப்பட்டிருந்த இக்கடமைகளுக்கு மேலதிகமாக அவரது மனதிலே ஒரு கடமை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதாவது ஒட்டுக்குளம் கிராமசேவகரிடமிருந்து கிடைத்த தகவலின் படி, பழைய காசுப் பொதியையும் சீனப் பாத்திரங்களையும் பார்ப்பதற்காக போகவிருந்தார்.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு மாத்தளை அரசாங்க அலுவல்கள் திணைக்களத்தில் எழுதுநராகக் கடமையைப் பொறுப்பேற்றதை நினைவுட்டியபடி வட்ட யன்னலுக்கூடாக வானத்தைப் பார்த்திருந்த அவர் சந்ரலதாவின் மலர் அன்பளிப்பையும் மறந்துவிட்டார். அதிகார சுபாவத்தோடு பித்தளை பொத்தானிட்ட மார்புப் பட்டியுடன் கூடிய நீள்வெள்ளை உடையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரசாங்க அதிபரை அவர் கவனிக்கவில்லை.

“அங்கே அரசாங்க அதிபர் ஸேரை அழைக்கிறார்.... அந்த விகாரைப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக கொழும்பிலிருந்து ரிபோட் கேட்டிருக்கக் கூடும். அந்த கறுப்பு பிக்கு கலாசார அமைச்சரின் சிற்றப்பாவாம்.” சுழியோடிக்கு நீரைப் பிரித்துக் காட்டுவது போல் பழக்கதோஷத்தில் ஆர்ச்சி இவ்வாறு சொன்னார்.

இப்படியான அழைப்பொன்றினை எதிர்பார்த்திருக்காத சமரக்கோன் குழப்ப நிலைக்குள்ளாகி மல்லிகைக் குவியலை அள்ளி தனது தேசிய உடையின் பைக்குள் இட்டுக் கொண்டார். சிறிய விடயத்திற்கும் கோபப்படும் அரசாங்க அதிபரைப் பற்றி சமரக்கோனின் மனதிலே அதிருப்தியே நிலவியது. முன்னாள் அதிபர் இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்லும் வைபவத்தில் உரையாற்றும் வாய்ப்பு சமரக்கோனுக்குக் கிட்டியது. அங்கு புதிய அரச அதிபர் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்போடு விடைபெறும் அரசாங்க அதிபரின்

கலாசார சேவைகளை எடுத்து விளங்கினார். ஆனால் கடமையைப் பொறுப்பேற்றதிலிருந்து கலாசாரமென்று ஒன்று இந்த உலகத்தில் இல்லாதது போன்றே அவர் நடந்து கொண்டார். அவர் கவனித்த கடமைக் குறைபாடுகள் காரணம் சிலர் உடனடியாகவே இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்ல நேர்ந்தது. அவர் தனக்குக் கீழ் சேவையாற்றுவோரின் சுகதுக்கங்களுக்குக் காது கொடுக்காததால் சகலரதும் அபகீர்த்திக்கு ஆளானார்.

அரசு அதிபரின் அறைக்குச் சென்ற சமரக்கோன் வசதி படைத்தவளிடம் கையேந்தும் யாசகன் போல அவரது பெரிய மேசையருகே நெருங்கினான்.

அரசு அதிபரின் கட்டளை புதிய கலாசார நடவடிக்கையொன்றுக்கு ஆரம்பமாக அமைந்தது. சுழல் கதிரையில் அங்குமிங்குமாக அசைந்தபடி, ஏதோ புரிந்துணர்வுடன் தான் சமரக்கோனை அணுகினார். அவர்மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கை அரசு அதிபரின் முதல் பேச்சில் வெளிப்பட்டது.

“மிஸ்டர் சமரக்கோன் இந்தக் கச்சேரியில் இருப்பது எவ்வளவு நல்லது. இந்தக் கடமையை பொறுப்பேற்கக் கூடிய நல்ல மனிதர் மிஸ்டர் சமரக்கோன் தானென்று என்னிடம் பலபேர் கூறினார்கள்.”

மேசையின் அந்தத்தில் நின்றபடி அரசு அதிபர் சொல்வதை மிகப் பணிவோடு சமரக்கோன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். கடமைக் கூறுகளை விபரிக்க முன்பு அவரை இருக்கையில் அமர்த்திய அரசுஅதிபர் பாரதூரமான தோரணையில் கதைக்க ஆரம்பித்தார்.

“ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட வரலாறுடைய சகல கச்சேரிகளும் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை ஐயதிலக கமிட்டி விதந்துரைத்துள்ளது.... இந்தக் கச்சேரி ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து.... அதாவது 1799 முதல் இந்தக் கதிரையில் அமர்ந்த கவர்மன்ட் ஏஜண்டுகளின் பட்டியலொன்றை நாம் தயாரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் வந்த ஆண்டும் மாறிச் சென்ற ஆண்டும் அதில் குறிப்பிட வேண்டும். இதுதான் செய்யப்பட வேண்டிய விடயம்.... என்ன விளங்குதா?”

அரசு அதிபரின் கதிரையென்று சொல்லும் போது கதிரைச் சட்டத்தில் கையடித்து, கடமைப் பொறுப்பு தொடர்பான உணர்வை

ஏற்படுத்திக் கொள்ள சமரக்கோனுக்கு இடமளித்தார். கடமைப் பொறுப்பு தெளிவாகியதும் சமரக்கோன் திக்குமுக்காடினார். அரச அதிபர் மீண்டும் சொன்னார்.

“அந்தப் பட்டியலில் ஐம்பது அறுபது பேரின் பெயர்கள் உள்ளடங்கும். 1948 வரையில் வெள்ளையர்கள் இருந்தார்கள். கடைசி வெள்ளையர் மாரே. எழுபது வரையும் மூன்று நான்கு வருடத்துக்குக்கொரு முறை தமிழ் அரச அதிபர்கள் இருந்துள்ளனர்.... எழுபத்திமூன்றில் ஜயவீரவுக்குப் பின் தொடர்ச்சியாக நாங்கள்.... சிங்களவர்கள்.”

இக்கடமையில் குறைகள் ஏற்படக் கூடாதென எச்சரிக்கும் விதமாகவே அரச அதிபரின் இடைவிடாத பேச்சு அமைந்தது.

“ஒரு நாளென்றாலும் இடைவெளி வைக்க முடியாது. ஒவ்வொரு நாளும் இங்கு யாராவது இருந்திருக்கிறார்கள்.”

அரச அதிபர் மீண்டுமொரு முறை கதிரைச் சட்டத்தில் தட்டினார். முன்பை விடக் கடுமையாக ஆணையிடும் பாங்கில் அவர் சொன்னார்.

“பைல்களில் இல்லாத விடயங்களை தினக்குறிப் பேடுகளிலிருந்து நிர்வாக அறிக்கைகளிலிருந்து தேட வேண்டிவரும். இங்கு முடியாதவற்றை மினிஸ்ட்ரியில் தேடலாம். கஷ்டமான பகுதியை கொழும்புப் பயணங்களுக்கு ஜீப் தருமாறு நான் ஏழுவுக்குச் சொல்றன்.”

பொறுப்பளிக்கப்பட்ட கடமையின் ஆழ அகலம் தெரியாமல் சமரக்கோன் அரச அதிபரை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தபடியிருந்தார்.

“சரி இனிப்போய் வேலையை ஆரம்பிக்கலாம். எனக்கு டிசம்பர் இருபதாம் திகதியளவில் லிஸ்ட் வேண்டும்.” அரச அதிபர் தனது கட்டளை பூர்வமான பேச்சை நிறைவு செய்தார்.

சமரக்கோன் நின்ற நிலையில் அரசாங்க அதிபரைப் பார்த்தபடியிருந்ததை கண்ணுற்ற ஆரச்சி, அவரது கையைப் பிடித்து அறையிலிருந்து வெளியே அழைத்து வந்தார். அவ்வேளை அவர் மிகவும் கவலைக்கிடமான தோற்றத்துடன் காணப்பட்டார்.

மீண்டு தனது மேசைக்கு வந்த அவர் பையினுள் கைவிட்டு வாடி நசுங்கிப் போயிருந்த மல்லிகைப் பூக்களை அள்ளி

கண்ணாடியின் மீது வைத்தார். அதிகாரம், ஜயவிக்ரம, பிர்னாந்து, சந்ரலதா, ஸோமாஈ மாரசிங்ஹ, ரங்ஹோடி ஆகிய எழுதுநர்கள் மேசையருகே நின்றனர். அதிகாரமும், பிர்னாந்துவும் மேசைக்கு எதிர்பக்க ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். கச்சேரி வளாகத்தில் வேறொரு கட்டிடத்தில் அமைந்துள்ள தேர்தல் பிரிவில் கடமை பார்க்கும் கபுகொடுவவும் அவ்விடத்துக்கு வந்தார்.

பிடவைக் கடையில், சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள பொதியை அவிழ்க்கும் வரை ஆவலோடு பார்த்திருப்பது போல், சமரக்கோனின் மேசையைச் சுற்றி அவர்கள் நின்றனர்.

“சமரே என்ன நடந்ததென்று சொல்லுங்கள்.” அதிகாரம் அமைதியற்ற தொனியில் கேட்டார்.

“பிரச்சினை ஒன்றுமல்ல.”

“அப்போ.....”

“டியூடியொன்று”

“ஏதாவது ஊர்வலமா?”

“இல்லை அப்படியொன்றல்ல...”

“மத சம்பந்தமான வேலையொன்றா?”

“இல்லையெல்லாம்.....” சமரக்கோன் கோபத்தோடு பதில் சொன்னான்.

“அப்படியென்றா என்ன?”

“எனக்கு இந்தக் கச்சேரியின் வரலாற்றைத் தேட வேண்டி ஏற்பட்டுள்ளது. இங்கு கடமையாற்றிய அரசாங்க அதிபர்களின் பெயரப்பட்டியல் தயாரிக்க வேண்டும். அதாவது இருநூறு வருட வரலாறு. அது எங்கெங்கே இருக்கென்று எனக்குத் தெரியாது. இந்தக் கச்சேரி தீப்பிடித்த கதையொன்றும் கேள்விப்பட்டுள்ளேன்.”

சமரக்கோன் சக எழுதுநர்களுக்கு விடயத்தை தெளிவுபடுத்தினார். அவரது பேச்சை முனைந்து உருவாக்கிக் கொண்ட பொறுமையோடு கேட்டிருந்தனர்.

“ம் இப்படியொரு டியூடியா?” புதிதாக இணைந்து கொண்ட தெவரப் பெரும சொன்னான்.

அதன் பிறகு நீண்ட அமைதி நிலவியது. சமரக்கோன் தனது தலையை வலப்பக்கமாக சாய்த்துக் கொண்டு மௌனித்திருந்தார். அவர் தூங்கிவிட்டாரா என்று மாரசிங்க அவர் முகத்தை உற்று நோக்கினான். மூடிக் கொண்டிருந்த அவரது கண்கள் எதிர்பாராத நேரத்தில் அகல விரிந்தது. தேசிய உடையின் பைகளை ஆத்ம தைரியத்தால் நிறைத்துக் கொண்டு தனதுதலை நிமிர்த்திய அவரின் முகத்திலே பூவிதமான சிரிப்பைகள் எழுந்தன. கடும் இராசகூரியத்தின் முன்னால் திகைத்துப் போய்ப் பார்த்திருந்தவர்களை சிரிக்க வைத்தபடி, லாச்சைத் திறந்து பெரும் பாய் போன்றதொரு தோல்வாரை வெளியெடுத்து தனது கழுத்தைச் சுற்றிப் போட்டுக் கொண்டார். அதிலிருந்து அவர் பண்டாரநாயக்காவின் அவதாரம் போல் நடித்தார். இன்னுமொரு அபூர்வமான கலாசார நடவடிக்கைக்கு பொறுப்பாகிவிட்ட மகிழ்ச்சி அவரது முகத்திலே தெரிந்தது.

“ரேகோட் ரும் திறப்பு யாரிடம் இருக்கு? உள்ளேயுள்ள அலுமாரித் திறப்புக்களையும் தேடிக் கொள்வோம்.” தனது கஷ்டமான கடமையை எப்படியாவது நிறைவேற்றும் பொறுப்போடு சமரக்கோன் சொன்னார்.

“பழைய ரேகோட் ரூமுக்கென்றால் போக வேண்டாம். அது பாம்புக் குகை.” சந்ரலதா பயத்தோடு கூறினாள்.

“அதுக்குள்ள போகாமல் அரிசி ஸ்டோருக்குள்ளயா போறது?” அவளைக் கோபத்தோடு பார்த்தபடி ஒருவன் சொன்னான்.

“அதுக்குள்ள போறதவிட நரகத்துக்குப் போறது நல்லது.” சமரக்கோன் மரணத்தின் வாசலுக்குப் போகத் தயாராகவுள்ளார் என்ற பாங்கில் அவள் சொன்னான்.

“சும்மா ஒரு பொய் லிஸ்ட் செய்து கொடுப்போம். பழைய வெள்ளையர் இப்பொழுது இங்கிலாந்துக்குப் போய் செத்துப் போயுமிருப்பார்கள்.” ஒரு எழுதுநர் முன்மொழிந்தார்.

ஏழுட்டு ஆண்கள் சமரக்கோனுடன் கச்சேரியின் பழைய ஆவணக் காப்பகத்துக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தார்கள். பியோன் சேகிராம் எல்லோருக்கும் முதலில் சென்று கதவைத் திறந்து இருட்டுச் சுவரை தொட்டுத் தடவி சுவிச்சைத் தட்டினான். மின்குமிழ் ஒளிர்ந்தது.

அது அவர்கள் நினைத்ததை விட விசாலமான இடம். அண்மைக் காலத்தவையென்று கருதப்பட்ட ஆவணங்கள் கதவுக்கருகிலுள்ள ராக்கைகளில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. இருபது வருடத்திற்குட்பட்ட ஆவணங்களில் தேவராஜன், சேனாதிலக, அந்தோனீஸ், விமலதர்ம, ஈபட், மாணிக்கராஜா, அலகராஜா, மொன்னேகுலம் ஆகிய அண்மைக்கால அரசாங்க அதிபர்கள் கையெழுத்திட்டிருந்தனர். அவை நிலத்தின் மேற்தட்டு மண் போல் ஒரு கால கட்டத்துக்குரிய தரிசனம் மாத்திரமே.

எழுதுநர்களுக்கு முன்னால் சென்ற பியோன் சேகராம் இன்னொரு கதவுக்குள்ளால் புகுந்து அங்குமொரு பல்பை ஒளிரவித்தான். எல்லோரும் கதவு நிலையருகே சென்று உள்ளே எட்டிப் பார்த்தனர். இதுவரை விளங்காத புஸ்நாற்றம் பரவியது. அவர்களின் எதிரே தொட்டால் தூசு விழக் கூடிய ஏடுகள் ஒன்றாகக் கட்டி அடுக்கப்பட்டுள்ள காட்சியே தெரிந்தது. இன்னும் சில கட்டுக்களின் நூல் கண்முன்னாலேயே அறுந்த எல்லாம் கீழே விழுந்தது. புராண காலத்து சதுரச் சுவடிக் கட்டுக்களைப் பார்த்தபோது அதன் பிரயோசனத்தை விட அதற்கு மதிப்பளித்துப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளதை எழுதுநர்கள் உணர்ந்தனர்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு ஆவணக் காப்பகத்தின் ஒருபகுதிக்குள் புகுந்த ஊழியர்களின் காலடிச் சத்தமும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விழும் தும்மல் சத்தமும் எலிகளை அங்குமிங்குமாக ஓடச் செய்தன. சிறிது நேரத்தில் அந்தக் குழப்பம் நின்றுவிட்டது. பெரிய விதானம் போல் தெரிந்த சிவிலிங்கில் தொங்கிய பெரும் வெளவால் லைட் ஒளிக்கு கண்திறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மரண அலங்கரிப்புப் போல் இடத்துக்கிடம் தொங்கிய பாம்புச் சட்டைகளால் அங்கு பயம்மிகுந்த மயானத் தோற்றம் அதிகரித்தது.

பயங்கர பாதாளத்துக்குள் சிறைப்பட்டு விட்டது போல் தோன்றியது அவர்களுக்கு. சில இடங்களில் பைல்கள் விழுந்து மண்ணாகிக் கொண்டிருந்தன.

“செத்துப் போன அரச அதிபர்களை இந்த மோச்சரியில் தான் தேடவேணும்.” தனது நண்பனுக்கு பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ள கடமையை மதிப்பீடு செய்து ரங்ஹொடி இவ்வாறு சொன்னான்.

“போவோம். போவோம்.” சுவாசப் பைநிறையக் கொண்டு வந்த பிராணவாயு முடிந்து போய் விட்டது போல் மாரசிங்ஹ அவசரப்படுத்தினான்.

அந்த அபாய அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்து வெளியேறினர்.

“ஒருவாறு உயிரைக் காத்துக் கொண்டோம். சமரக்கோன் அண்ணனை கடவுள் காக்கட்டும்.” வியர்வையில் தோய்ந்தபடி ஓடிவந்த மாரசிங்க சொன்னான்.

சமரக்கோனின் முகத்தில் பயத்தை அடிபணிய வைத்த திடசங்கற்பம் பளிச்சிட்டது. சிக்கலில் அகப்பட்டு களைப்புற்றிருந்த தெவப்பெரும பைப்படியில் முகம் கழுவிக்கொண்டான். கச்சேரி மேல்மாடி யன்னலருகே கூடியிருந்தோர் தைரியமிகக் கூய்வாளர்களை பார்த்தபடியிருந்தனர்.

கலாசாரம் என்பது அரசாங்க விடயங்களில் மிக இலேசானதென்றே சந்ரலதா எண்ணியிருந்தாள். அதன்படி பார்த்தால் சமரக்கோனுக்கு மிகவும் துர்ப்பாக்கிய வினைப் பயனாக இருந்த போதிலும், பலாபலன் பார்ப்பது.... சிறு மந்திரங்கள் செய்வது, போன்றவற்றைத் தெரிந்து வைத்திருந்த சமரக்கோன் தனது கடடைகளை என்றும் சரியான முறையில் செய்திருப்பாரென அவள் நம்பினாள்.

அடுத்த நாள் ஏனைய நடவடிக்கையெல்லாம் ஓரம்கட்டி வைத்து விட்டு அரச அதிபர் பெயர்ப்பட்டியல் தயாரிக்கும் அலுவலை ஆரம்பித்தார். அவருக்கு எந்தப் பிரச்சினையுமில்லாமல் இருபத்தெட்டுப் பேரின் விபரங்களைத் தேடிக் கொள்ள முடிந்தது. ஆவணக் காப்பகத்தின் புதிய பிரிவிலிருந்தே அவற்றைத் தேடிக் கொள்ள முடிந்தது. அதன் பின்னர் வளைவுகள் மிகுந்த சிரமமான பாதையிலேயே செல்ல வேண்டியிருந்தது. சில கோவைகள் இடம்மாறியிருந்தன. இன்னும் சிலவற்றை கறையான் அரித்து நாசப்படுத்தியிருந்தது. சில அரச அதிபர்கள் மாவட்டத்திற்கு வருகை தந்த அறிக்கைகள் காணப்பட்ட போதிலும் மாறிச் சென்ற அத்தாட்சி எதுவும் பேணப்படவில்லை. குயின்ஸ் மார்கிடிஸ் அவ்வாறான ஒருவர்.

இன்னுமின்னும் கடந்த காலத்தை நோக்கி முன்னேறிச் செல்வது ஒளியிலிருந்து இருளுக்குள் செல்வது போலிருந்தது. பட்டியலில் ஒரு பெயரை இணைத்துக் கொள்வதற்காக சமரக்கோன் பலநாட்கள் கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் மிகவும் நிதானமாகவே எதிர்கொண்டார். நூற்றுக்கு நூறு சரியான பட்டியலைத் தயாரிப்பதே அவரது நோக்கமாக அமைந்தது. சகல முதலெழுத்துக்களையும் சகல திகதிகளையும் நம்பகத் தன்மையுள்ள ஆவணங்களால் எடுத்துக் கொண்ட அவர் அடிப்படையான அறிக்கைப் பதிவுகளையும் தனதருகே வைத்துக் கொண்டார்.

அந்த இருண்ட குகைக்குள் புகுந்த அவர் மின்குமிழிற்குக் கீழே தும்மல் விட்டபடி பழைய கோவைகளைப் புரட்டினார். காலை முதல் மாலை ஐந்து மணிவரை அவர் ஆவணங்களைப் புரட்டினார். வழமையை மறந்துவிட்ட அவர் எவரையும் சந்திப்பதையும் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்தைக் கடந்த போது கடுமையான எதிர்பாராத இன்னல்களுக்கு முகம் கொடுத்தார். முழு இலங்கைக்கும் தெரிந்த சூரியகிரகணத்தின் பின்பு மூன்றாண்டு கால வரலாறு அழிந்து போயிருந்தது. அக்காலப் பகுதியில் கடமையாற்றிய அரச அதிபரை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இதுவரையில் இங்கிலாந்திலுள்ள தேவாலயமொன்றுடன் இணைந்த சிறிய மயானமொன்றில் துயிலும் அந்த மனிதன் யாரென்று கண்டுபிடிக்க இயலாமல் சமரக்கோன் கடும் கவலைக்குள்ளானார்.

அந்த எதிர்பாராத கஷ்டத்துக்கு முகம் கொடுத்த நாள் முதல் அவரது சுயசிந்தனை விடைபெற்று விட்டது. கடமை நேரம் மாத்திரமன்றி இரவு- பகல் வித்தியாசம் கூட அவருக்கு மறந்து போய் விட்டது. ஆவண ராஜதானியின் இருண்ட நீள்பாதையில் மறைந்துள்ள விடயங்களை வெளிக் கொணர்வதற்காக தடம்பதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் இருண்ட குகைக்குள் கழிக்கின்ற நேரம் பயம் மிகுந்தது. பாம்புகளின் இல்லமான அந்த இடம் மாரனின் வசாஸ்தலமாகத் தெரிந்தது. படமெடுக்கும் நாகம் அவரது கிராமத்துக்குரல் கேட்டு

தலைபணிந்தாலும், மனிதப் பேச்சைப் புரிந்து கொள்ளாத மாபிலா மற்றும் கருவழலைப் பாம்பு என்பன அவருக்குத் தீண்டுவதற்கு இலக்குப் பார்த்தன. அவை எமது எழுதுநருக்கு எதிராக எந்தளவுக்கு தந்திர புத்தியுடன் செயற்பட்டதென்றால், சில இரவுகளில் அவை ஒன்றிரண்டாகவன்றி ஏழுகட்டாக முன் வந்தன. ஒருநாள் அவரது மேசையை அலங்கரிக்கும் சிவப்பு வெல்வட் விரிப்பின் மீது ஒரு மாப்பிலா சுகமாக தலை சாய்த்திருந்தது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் தொட்டெழுதும் காலத்து மை குப்பியில் சுருண்டபடி கிடந்தது. எப்படியோ சமரக்கோன் அந்த மரண தூதர்களுக்குப் பழகிப் போய்விட்டார்.

ஒருநாளும் சூரியஒளியைக் காணாத அழுக்கடைந்த புத்தகக் களஞ்சிய காற்றோடு கலந்துள்ள சர்ப்ப விஷயத்தால் அவரது புலன்கள் மறந்து போயிருந்தன. அவரது உடலிலிருந்து மிகவும் நாற்றமுடைய வியர்வை வெளியாகியது. மறந்து போன விரல்நுனிகளால் கோவைகளில் தாள் புரட்டக் கஷ்டமாகவிருந்தது. நடுவிரலால் எச்சில் தொட்டுப் புரட்டும் கெட்ட பழக்கத்தால் தொண்டையில் தூசுபடிய ஆரம்பித்தது.

இத்தகைய கவலைக்கிடமான நிலைமைகளுக்கு மத்தியிலும் கூட கடமை கண்ணியமான முறையில் நடைபெற்றது. தனி விளக்கின் கீழ் அமர்ந்து தலை பணிந்த படி நிற்கும் தோற்றத்தில் அகங்காரம் மட்டுமல்ல அலங்காரமும் கலந்திருந்தது. யாரோ தனக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டு தனது கடமையை பார்வையிடுவது போல் அவர் உணர்ந்தார்.

எவ்வாறாயினும் நூலைந்து அரச அதிபர்களால் நிரப்பப்பட வேண்டிய இடைவெளி நிலவுவதையிட்டு சமரக்கோன் பலவீனமடைந்தார். அந்த இடைவெளியை சிலநாட்களுக்கு மறந்து ஹட்ஸன், கொக்ஸன், ரீட், ஹன்டர், ப்ஸட் இவ்வாறான அரச அதிபர்களின் பெயர்களைப் பதிவு செய்த அவர் தனக்கு தெய்வ அருளார் உதவிகிட்டுமென எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்.

அந்த அற்புதம் ஒருநாள் இரவு நிகழ்ந்தது. அரசாங்க அதிபர் வெப்ஸ்டருக்கு முன்பு அந்தக் கதிரையை அலங்கரித்த ஸ்கொட் ரொஜர் ஆர்பன் எனும் அரச அதிபரின் குறிப்புகளும் அவர்

மாவட்டத்தில் மலைப்பகுதியில் அமைத்த கூடாரமொன்றில் நிலவொளிரும் இரவொன்றில் தங்கிய மனோரம்யமான விபரமொன்றையும் சமரக்கோன் தேடிக் கொண்டார். அவ்வாறான மிகப் பெறுமதியான பல விடயங்களைத் தேடிக் கொண்ட ஒரு சுந்தர இரவாக அது அமைந்தது. அரச சேவைக்காக இங்கிலாந்திலிருந்து கப்பலில் வர எதிர்பார்க்கும் மைக்கல் கிளாக் என்பாரது கடித இணைப்பொன்றையும் தேட முடிந்தது. க்ளாக் அவர்கள் இலங்கைக்கு வருகை தந்து கடமையைப் பொறுப்பேற்றதை உறுதிப்படுத்தி கொழும்புக்கனுப்பிய கடிதப் பிரதியொன்றையும் தேடிக் கொள்ள முடிந்தமை அவருக்குக் கிட்டிய பேரதிர்ஷ்டமாகும்.

ஆவணக் காப்பகத்துள் வீசப்பட்டிருந்த கடைசி முத்தும் கிடைத்து விட்டது போல் அவர் உணர்ந்தார். முதற்தடவையாக அவருக்குள் ஒரு வெறுமை படர்ந்தது. இதற்கு மேலும் இறந்த காலத்தை நோக்கிப் போக இயலாதென அவருக்குத் தெரிந்தது. வெளியே மின்னலும் இடியுமாக மழைபொழிய ஆரம்பித்திருந்தது. மழையின் இரைச்சலுக்குள் அவர் நித்திரையில் ஆழ்ந்தார். அவரை எழுப்புவதற்கு யாருமே இருக்கவில்லை.

அடுத்த நாள் தாமதித்து எழுந்த அவர் காப்பகத்திலிருந்து வெளியே வந்து தூய்மையான காற்றால் சுவாசப்பைகளை நிறைத்துக் கொண்டார். மேலே ஏறிச் சென்று அரச அதிபரைச் சந்தித்து பெயர்ப் பட்டியலை முன்வைத்தார். டை, கோட் அணிந்திருந்த அவர் பளபளக்கும் தனது தலையை சமரக்கோன் பக்கமாகக் காட்டியபடி அப்படியலை மிகவும் கவனமாக வாசித்தார். அதிலுள்ள இடைவெளிகளையும் குறைபாடுகளையும் பூரணப்படுத்துமாறு உத்தரவிட்ட அரச அதிபர் சமரக்கோனை மகிழ்ச்சி பொங்கப் பார்த்தார். பொறுப்பளிக்கப்பட்ட கடமையில் கவனிக்கத்தக்க அளவு வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்கப்பட்டுள்ளதை அரச அதிபர் ஏற்றுக் கொண்டார். அதற்காக பிரயோகிக்கப்பட்ட சிரமம் மணி, நாள், மேலதிக நேரமென்று மதிப்பீட்டுக்குள்ளாகி அரச அதிபரின் முகத்திலே பதிவாகியது.

இருந்தும் மேற்கொண்ட கடமையில் மனதை உலுக்கும் விதமான விடயங்கள் தொடர்பான புரிந்துணர்வு அரச அதிபருக்கு

ஏற்படவில்லையென அவர் நினைத்தார். அரசபணிகளின் போது தற்பெருமை பேசும் பழக்கம் சமரக்கோனுக்கு இல்லாவிட்டாலும் இது ஒரு விசேட சந்தர்ப்பமல்லவா? இடத்துக்குப் பொருத்தமில்லாத வசனங்கள் பல அவரது வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டதுண்மைதான். வேறுவகையில் தனது கடமையைப் பற்றிச் சொல்ல இயலாததால் தான் அவ்வாறான சொற்கள் வெளியாகின. அது பண்பற்ற சொற்கூட்டமாக அமைந்தது. நிறைய விடயங்கள் அறிந்து அனுபவப்பட்டுள்ள அரச அதிபர் அந்த மோசமான வார்த்தைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அழகிய தேசிய உடைக்குள் சிறைப்பட்ட பலவீனமான உடல் நடுங்கியபடி வெளிப்பட்ட அந்த வசனங்கள் அரச அதிபரின் தலைக்கு மேல் பறந்து சென்றது, கச்சேரி சுவர்களை அலங்கரிக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் கேட்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான்.

அரச அதிபரோடு கதையை முடிக்கும் போது அவரது முகத்தில் வியர்வை கொப்பளித்திருந்தது. அவருடைய உடற்பருமன் ஏதோ மறைவான் காரணத்தால் மெலிந்து தெரிந்தது. கடமை இன்னும் முழுமையடையாததால் அவர் குழப்பநிலைக்காளாகியிருந்தார். பட்டியலில் எஞ்சியிருக்கும் பகுதியை கூடிய விரைவில் முடிக்குமாறு அரச அதிபர் இறுதியாகக் கட்டளையிட்டார். சமரக்கோனின் அழுக்கடைந்த தேசிய உடை அவரின் கவனத்துக்குள்ளாகியிருந்தது. எழுதுநரைப் பற்றிய தனிப்பட்ட விடயங்களைத் தேடிப் பார்த்த போது அவர் பழைய அரச விடுதியொன்றில் வாழ்ந்து வரும் பிரம்மச்சாரி என்பதை அரச அதிபர் தெரிந்து கொண்டார்.

அரச அதிபரின் பணிப்புரைக்கு அடிபணிந்து கொழும்புக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றபோதும் அந்தப் பயணத்தின் இறுதிப் பெறுபேற்றில் நம்பிக்கை சமரக்கோனுக்கு இருக்கவில்லை. பெயர்ப்பட்டியல் 1929 ல் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியிலிருந்து வருகை தந்து வேலையைப் பொறுப்பெடுத்த அரச அதிபர் வில்லியம் ஹன்ட்ரோடு பெயர்ப்பட்டியலில் நின்று போயிருந்தது. அவருக்கு முன்பு வரலாறு முழுமையாக இருளில் மூழ்கிப் போயிருந்ததென்று சமரக்கோன் நினைத்தான். ஹன்ட்ருக்கு முற்பட்ட காலம் அரச தஸ்தாவேஜுக்களில் பதிவாகியிருக்கவில்லை. அக்காலட்டத்தில் வெள்ளை ஏகாதிபத்தியவாதிகள் இரகசிய சதித்திட்டம் மூலம் இந்நாட்டை

நிர்வகித்ததால் முடியாமல் போயிருக்கலாமென சமரக்கோன் நினைத்தான். சிலவேளை அக்காலப் பகுதியில் அரச அதிபர்கள் எங்கிலோ ஸெக்ஸன் எனும் புராதன ஆங்கிலத்தில் கடமையாற்றி இருக்கக் கூடும்.

மனதில் எஞ்சியிருந்த இறுதிச் சக்தியையும் ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டு அவர் புறக்கோட்டையில் இறங்கினார். அரச ஆவணக் காப்பகத்துக்கு செல்லுமுகமாக பஸ்ஸில் ஏறினார். புதிய நகரமொன்றில் நடமாடுவது போல் அவர் மெக்கலம் வீதியில் நடந்தார். லேக்ஹவுஸ், ரீகல் சினிமாச்சாலை, சாந்த ஜோஸப் கல்லூரி, கொழும்பு மாநகரசபை என்பனவற்றின் வெளிப்புறத் தோற்றம் எவ்வாறாக இருந்தாலும் அவை புராணக் கட்டிடங்கள் என்பது தெரிந்தது. அரச சேவகன் என்ற வகையில் தனது தலைவிதி அந்தப் பெரிய நகரத்தைப் போன்றதென அவர் எண்ணினார்.

அரச சுவடிகள் திணைக்களத்தில் அவர் எதிர்பாராத சிக்கலொன்றுக்கு முகம் கொடுத்தார். அங்கு காவின் படுவிட எனும் சிறப்பு நிபுணர் ஒருவரை அவர் சந்தித்தார். முதலில் சமரக்கோனுக்கு அலட்சியமாகவே அவர் காது கொடுத்தார். அவரது கேள்வி ஞானம் வெளிப்படுவதற்கு சிறிது நேரமெடுத்தது. சமரக்கோனின் அரச அதிபர் பட்டியலைப் பார்த்துவிட்டு அதில் பிழைகளும் குறைகளும் காணப்படுவதாகக் கூறினார். நிபுணரின் கதை சமரக்கோனின் மனதை நோவிப்பதாகவே அமைந்தது. கடும் வார்த்தைகளை பயன்படுத்தியதோடு ஆங்கில யுகத்தின் நிர்வாக முறைமை போன்று இங்கிலாந்துக்கும் இலங்கைக்குமிடையே நிலவிய காலனித்துவத் தொடர்புகளையும் சமரக்கோனுக்கு வரலாற்றுப் பாடம் நடாத்துவது போல் விளக்கமளித்தார். கிறிஸ்து கொலனி உருவாக்குவது பற்றியும், இங்கிலாந்தின் கினட்ஸன் என்ற பிரமரின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை பற்றியும் மதுரை சிவில் சேவை பற்றியும் இன்று போல் மாவட்ட மட்டத்திலன்றி மாகாண மட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கச்சேரி பற்றியும் சமரக்கோனுக்கு அறிந்து கொள்ளக் கிடைத்தது. அவ்வாறான நிபுணத்துவ அறிவின் றி இவ்வாறான செயற்பாட்டைத் தொடுவது பெருந்தவறென்று அவருக்கு விளங்கியது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு அல்லது ஐந்தாறுக்குப் பிறகுள்ள காலப்பகுதி போலன்றி காலனித்துவ காலப் பகுதி பற்றி கலைச் செயற்றிட்டங்களில் ஈடுபடுவதற்கு நல்ல ஆங்கில அறிவு அவசியம். சில விடயங்களில் அரசு சுவடிகளில் விஞ்ஞானபூர்வமாக இல்லாததால் வேறு முறைகளில் கண்டறிய வேண்டும். அவ்வாறான பிரயோசனமான புத்தகங்கள் 'பாகர்' மற்றும் 'டெம்பல்' ஆகியோரால் எழுதப்பட்டு இங்கிலாந்தில் மெக்மில்ன் நிறுவன மூலம் வெளியிடப்பட்டுள்ளதோடு அதன் பிரதிகள் தேசிய நூதனசாலை வாசிகசாலையிலும், அரசு ஆசிய சங்க நூலகத்திலும் டெனிஸ் என்ற தனிப்பட்டவரின் நூலகத்திலுமே உண்டு.

இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சமரக்கோன் தான் பிழையான வேலையைத் தொட்டுவிட்ட தவறை உணர்ந்தார். சிங்களமன்றி வேறு மொழிகள் தெரியாததன் பாதிப்பையும் நன்கு விளக்கிக் கொண்டார். தாழ்மையோடு மன்னிப்புக் கோரும் பாங்கில் விசேட நிபுணர் படுவிடவை பார்த்தபடியிருந்தார் சமரக்கோன்.

மீண்டும் கச்சேரிக்குப் போகும் போது புதிய நாடொன்றுக் கூடாகச் செல்வது போலிருந்தது சமரக்கோனுக்கு. அறிஞர் படுவிடவின் குரல் அவரது இரண்டு காதுகளுக்குள்ளும் எதிரொலிப்பது போலிருந்தது. ஒல்லாந்தரால் விட்டுச் செல்லப்பட்ட கொழும்பு நகரம் ஒரு சதுப்பு நிலமாகும். கிரான்பாஸ், மோதரை போன்ற பகுதிகள் காட்டு மரங்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. அங்கு மிருகங்கள் ஆட்சி செய்தன. காலி வீதி கருவாத்தோட்டத்துக் கூடாகச் செல்லும் ஓர் ஒழுங்கை. பியுகல் ஊதுகுழல் சத்தமின்றி மற்றும்படி நீண்ட அமைதி பரவியிருந்தது. பேரே வாவியில் தோணிகள் பயணித்தன. கருவா மணம் கலந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருக்கும். கோட்போம் வீதியில் ஒரு ராணுவப் பிரிவு நிலை கொண்டிருந்தது. குதிரைகளும் வரிக்குதிரைகளும் தேயிலை வண்டிகளை இழுத்தன.

இரவு ஒன்பது மணியளவில் கச்சேரிக்கு வந்தபோது சமரக்கோனின் கண்களில் புதிய காட்சியொன்று விழுந்தது. கச்சேரிக் கட்டிடத்தில் அழகாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த மின்குமிழ்களும் எண்ணெய் விளக்குகளும் அவனை திகைப்படைய வைத்தன. புதுமையான காட்சியொன்றைப் போல் அவர்

அப்பக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சிங்கக் கொடிகளும் பெளத்தக் கொடிகளும் ஆங்காங்கே ஏற்றப்பட்டிருந்தன. கச்சேரி வாசலில் வெள்ளைத் தோரணம் எழுந்திருந்தது. இன்னும் ஓராண்டு கடந்து போய் பிரித் சொல்லும் நாள் வந்துவிட்டுள்ளதை, உள்ளே சென்று கொண்டிருந்த பிரித் ஊர்வலம் மூலம் சமரக்கோன் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். இருந்த இடத்திலிருந்து ஓரடி பின்னோக்கி இருளில் நின்று பிரித் சொல்வதற்கு பிக்குகளை அழைத்துச் செல்வதைப் பார்த்திருந்தான்.

ஊர்வலம் சென்று மறைந்தபின் நிச்சயமற்ற நிலைக்கு ஆளான அவர் விளக்கொளியைத் தவிர்த்துக் கொண்டு ஆவணக் கூடத்துக்குள் புகுந்தார். படுவிட நிபுணரால் கொடுக்கப்பட்ட ஹென்றி எதர்டன் பெனல், மற்றும் சாள்ஸ் பெலி ஆகிய இரு உதவி அரசாங்க அதிபர்களின் பெயர், விபரம் திகதிகளும், மாகாண அரச அதிபரால் காலனித்துவ காரியாலயத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதம் பிரதியும் அவரிடமிருந்தன. அக்கடிதத்தின் மூலப் பிரதி உள்ளிட்ட கோவையை ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்து தேடிக் கொள்ள முடியுமாயின் மலைநாட்டு கிளர்ச்சிக் காலம் வரை சந்தேகமின்றி கடந்த காலத்துக்கு போக முடியுமென அவர் விசுவாசித்தார்.

ஆவணக் கூடத்தின் விளக்கை ஒளிர்வித்து அந்த கடைசி பைலை தேடத் தொடங்கினார். முழு இரவும் அவர் உழைத்தார். விடிகாலையில் குதிரை மீது அமர்ந்திருக்கும் படைவீரனின் சித்திரமே கைக்கெட்டியது. அந்தச் சித்திரம் தூதுக் கடிதம் போல் ஹாட்போட் பாதுகாப்பிட்டு மெழுகினால் சுற்றி முத்திரையிடப்பட்டிருந்தது. 1799 அளவில் ஆரம்பித்து பதினைந்து அரச அதிபர்களின் பெயர்பட்டியல் அந்தச் சித்திரத்தின் மீது பதியப்பட்டிருந்தது. சித்திரத்தில் உள்ளவர் பெயர் அடுத்து எழுதப்பட்டிருந்தது.

அந்த விடிகாலையில் சமரக்கோன் தனது பொறுப்பை நிறைவு செய்யும் போது ஆடாநாடிய சூத்திரம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைப் புரிந்து கொண்டபடியே அந்த அரச அதிபரின் படத்தைப் பார்த்தவண்ணமிருந்தார். பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த

மண்ணில் கடமை புரிந்த அந்தப் பெரியவரால் முன்னெடுக்கப்பட்ட செயலாற்று திறன் தனது கடமையினுள் காணப்பட்டதை அவர் உணர்ந்தார். அவர் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் அதிகாரியான போதும், தான் சுதந்திர இலங்கை ஜனநாயக சோசலிஸ குடியரசின் எழுதுநராக இருந்தபோதும் கடமை விடயத்தில் இருவருக்குமிடையே வேறுபாடில்லையென அவர் நினைத்தார்.

கடந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அரசாங்க அதிபர்களிடையிலான ஆவணத் தொடர்பை உறுதிப்படுத்துகின்ற கஷ்டமான கடமைப் பொறுப்பை பூர்த்தி செய்த அவர் கண்களிரண்டையும் முடிக் கொண்டார். அவனது நீண்ட கால அரச சேவைக்குள் என்றுமே விளங்காத களைப்பும் வருத்தமும் அவனது எலும்பு சதைக்குக் கூட விளங்கத் தொடங்கியது. அந்த உடல் உளப் பலவீனம் எந்தளவுக்கென்றால் அவனது கையிலிருந்த ஊற்றுப் பேனா கூட நழுவிக்கீழே விழுந்து விட்டது.

ஆடாநாடா குஸிநாடா.... என்று காதுகளைச் செவிடாக்கிக் கொண்டெழுந்த தருமபோதனை.... பாஸிதங் அபினின்தாதனீ.... என்று முடிவுற்றதன் பின் பேரமைதி எங்கும் நிலவியது. அது பேய்களின் உபத்திரவமின்றி, உலகத்தார் சுகமாக வாழ்வதற்கு வழங்கப்பட்ட அனுமதிப் பத்திரத்துக்கு ஒப்பானதாகவிருந்தது.

கதிரையில் அமர்ந்தபடி தர்மபோதனைக்குக் காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்த தனது கழுத்து சக்தியற்றுப் போய் தலை ஒருபக்கமாக சரிந்து போனது சமரக்கோனுக்குத் தெரியும். அப்போது அவருக்கு பைலராக்கை, கூடாரம் என்பன மட்டுமல்ல ஆவணக்கூட கட்டிடமும், கச்சேரியும் இல்லாமல் போய்விட்டது போல் தெரிந்தது.... எல்லாமே இலேசாகிவிட்டது போலவுமிருந்தது.

அன்று காலையில் பிரித் முடிவுற்று களைப்புற்று அங்குமிங்குமாக நடமாடியவர்களுக்கு ஆவணக் காப்பகத்தின் கதவு திறந்திருப்பது தெரிந்தது. உள்ளே சென்ற அதிகாரம், மாரசிங்ஹ உள்ளிட்ட சிலர் சமரக்கோனின் சடலத்தை வெளியே தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

பாம்பொன்று தீண்டியதால் அவர் உயிர் நீத்திருந்தார்.

ஜயதிலக கம்மெல்லவீர

‘கலு சபத்து’ சிறுகதை நூலின் மூலம் இலக்கிய உலகுக்கு பிரவேசித்த ஜயதிலக கம்மெல்லவீர 3 தடவைகள் சிறுகதைக்கான சாஹித்திய விருது பெற்றுள்ளார். ‘வட்ட அவுருத்த’ ‘கொதுரு’ உட்பட 5 சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ள இவர் ‘கமலாவியக்’ ‘மாஞ்சு’ ‘அந்திம கெமெத்த’ ‘லே’ ‘மினிஸ்ஸு யக்கு’ ‘தெவியோ’ மற்றும் ‘பஸ்வெனி ஜவனிக்கா’ போன்ற சிறுகதை தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

‘ஆசிரியர் மனதை நோக்கித்து’

ஐயதிலக கம்மெல்லவீர

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

“எங்களுக்கு ஏழெட்டுப் பிள்ளைகள் இருக்கவில்லை. ஒன்றேயொன்றுதான். ஆனாலும் கடைசி நேரத்தில் மனநிம்மதியோடு சாவதற்கும் கொடுத்து வைக்கவில்லை.”

விறாந்தைச் சாய்கதிரையில் அமர்ந்திருந்த அதிகாரியம்மா சொன்னாள்.

நீண்ட கால பழக்கமாக இந்தக் கதிரையில் வந்தமர்ந்த உடனே அவரது கன்னம் அவளது கைக்கு வந்து விடும். அவள் எப்பொழுதும் வீட்டினுள்ளிருந்து வந்ததும், கதவுநிலைக்கு அருகாமையிலுள்ள கதிரையில்தான் அமர்ந்து கொள்வாள். அமர்ந்தவுடனே வலது முழங்கை கதிரையின் சட்டத்தில் குத்திட்டு நிற்கும். கைவளைந்து தாங்கி போல் மாறிவிடும். நெஞ்சின் உஷ்ணம் விரல்களில் பரவுமாப் போல் பெருமூச்சு வெளியாகும் போது, கன்னம் கைக்கு வந்துவிடும். மனவேதனை அதிகரிக்கும் போது கன்னங்களும் உதடுகளும் நசுங்கிப் போகும்.

மணிக்கணக்காய் அந்த உணர்வில் லயித்திருக்கும் அதிகாரியம்மாவின் கண்கள் முற்றத்தின் அந்தத்தில் நிற்கும் அசோக மரத்தில் பதிந்திருக்கும். அதில் பூக்கள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் மாற்றமில்லை. தீர்க்க முடியாத சிக்கலில் மனம் அழுந்தியிருக்கும் போது, மலர்களின் மீது பார்வையை நிலைக்க வைப்பது, அதனால் எந்தத் திருப்தியும் அடைவதற்காக அல்ல. சிந்தனை குழம்பாமலிருக்க எந்த விசேடமும் இல்லாத இடத்தில் பார்வையை நிலைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதால் தான். அவள் அமர்ந்திருக்கும் திறந்த விறாந்தையிலிருந்து ஐம்பது

யார் தொலைவில் பெரிய பாதை அமைந்துள்ளது. இருந்தும் இந்தக் கதிரையில் அமர்ந்து விட்டால் அந்த பாதைப் பக்கமாகப் பார்ப்பதில்லை. அவ்வாறு பார்த்தால் பாதையில் செல்பவர்களால் அவளது கற்பனை சிதைக்கப்பட வாய்ப்புண்டு.

அதிகாரி அம்மா சொன்ன விடயங்கள் விறாந்தையின் தொங்கலில் இன்னொரு கதிரையில் அமர்ந்திருந்து கூரையில் உக்கிய ரீப்பைகள் எண்ணிக் கொண்டிருந்த அதிகாரி வாத்தியாருக்கு தெளிவாகக் கேட்டது. இருந்தும் அவர் பதில் சொல்லவில்லை. அவரது மனைவியின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டதொன்றும் புதிய விடயங்களல்ல! கடந்த எட்டு வருடகாலமாக அறுபது எழுபது தடவைகள் இதே விடயத்தை இதே வசனத்தில் இதே கதிரையில் அமர்ந்த வண்ணம் அவள் கூறியிருக்கிறாள். அதற்குப் பதிலாகவோ, அவளைச் சமாளிப்பதற்காகவோ, எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை என்பதை அதிகாரி வாத்தியாரின் மனம் இப்பொழுது ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

தமது ஒரே மகளின் வாழ்க்கை இந்தவிதமாகச் சிக்கலடைந்தது ஏனென்றோ, அதிலிருந்து எவ்வாறு விடுபடுவதென்பதோ அவர்கள் இருவரில் ஒருவருக்கேனும் இன்னும் தெளிவாகவில்லை.

நான்கு குழந்தைகளோடு அவள் மாபெரும் நரகத்தில் விழுந்து எழுந்திருக்க வழி தெரியாது கவலை நெருப்பில் வெந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

தனது பெயரில் எடுக்கப்பட்ட வங்கிக் கடனுக்கு வழக்கு வைக்கப் போவதாக பெற்றாருக்குச் சொல்வதற்காகத்தான் நேற்றுப் பகல் அவள் வீட்டுக்கு வந்தாள். ஒரு மணித்தியாலமளவு அம்மாவின் அருகில் கட்டிலில் அமர்ந்து அழுது கண்ணீர் வடித்து, திடீரென்று ஏதோ ஞாபகம் வந்து எழுந்த போதே அதனைச் சொன்னாள்.

“ஆ..... பன்னிரண்டு மணி. சமையல் செய்யாமல்தான் வந்தேன். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பிள்ளைகள் பாடசாலையிலிருந்து வருவார்கள். நான் போறனம்மா. அந்தக் கடனுக்கு வழக்குப் போடப் போவதாக வங்கியிலிருந்து கடிதம் வந்திருக்கு.”

“என்ன கடன்?”

“அந்த நாட்களில் பிரேமவர்தனவிற்கு வியாபாரம் செய்ய நான் எடுத்துக் கொடுத்தது.”

“அவனென்றால் கெட்ட பிரேமவர்தன தான்.”

அதிகாரியம்மாவின் வார்த்தைகள் ரஞ்சனீக்கு கேட்கவில்லை. அதற்கிடையில், மூடியிருந்த குடையை திறந்தபடி நடுப்பாதையில் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“நெருப்புக்கு மேல் நெருப்பு.... ஐயோ.... இப்படிப் போனால் இவளுக்குப் பைத்தியம் தான் பிடிக்கும்.”

நேற்றுக் கேள்வியுற்ற வங்கிக்கடன் தொடர்பாகவே அதிகாரியம்மா இவ்வாறு சொன்னாள். கண்கள் என்னவோ இன்னும் அசோக மரத்தில் தான்.

“அவனுக்கு வேறு பெண்களிடம் போக வேண்டுமென்றால் அதைச் செய்து கொள்வதில் பிரச்சினையில்லை. இவளிடம் என்ன குறைபாடு இருக்கென்று எங்களுக்குத் தெரியாதுதானே? அந்த விஷயத்தை அப்படியே செய்து கொண்டு தனது மனைவி மக்களை நல்லபடியாக கவனிக்க முடியாமலில்லையே! சரியானதொரு மிருகம்தான் அவன்.”

வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் வேறொரு விடயம் சம்பந்தமாக தனது கணவன் வாயிலிருந்து இப்படியொரு கருத்து வெளிவந்திருந்தால், எவ்வளவுதான் நசிந்து போயிருந்தாலும் அதிகாரியம்மா உடனே கிளர்ந்தெழுவார். வாத்தியார் அவர்கள் தன்னை விட்டுவிட்டு இன்னொரு பெண்ணோடு உறவு வைத்துள்ளார் என்ற அளவுக்கு நொந்து போவார். ஒரு மனிதன் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டால் அவர்களிடையே பொருத்தப்பாடற்ற தன்மைகள் இருக்கக் கூடுமென்பதை அவளால் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை. இருந்தும் இந்தவேளையில் தனது மகளின் துரதிர்ஷ்டமான தலைவிதி அவளை எந்தளவுக்கு கொண்டு வந்துள்ளதென்றால், பொருத்தப்பாடற்ற தன்மை இல்லாது விட்டாலும், தனது மருமகன் மனைவி, பிள்ளைகளுக்கான கடமைகளைச் செய்து இன்னொரு தொடர்பை வைத்திருந்தாலும் பரவாயில்லை என்ற கருத்தைக் கூட பொறுத்துக் கொள்ள இப்பொழுது அவள் தயாராக இருந்தாள்.

“அவன் பறையனை விட மோசமானவன். சொந்த மனைவியினதும் பிள்ளைகளதும் முன்னிலையில் கள்ளப் பெண்டாட்டியை வைத்திருப்பது போதாதென்று, சொந்த மனைவிக்கு கையாலும் காலாலும் கண்டபடி அடிக்கின்ற பறையன் அவன். தனக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் உண்டார்களா? குடித்தார்களாவென்று பாராமல், தனக்குப் பிறக்காமல் யாருக்கோ பிறந்த பிள்ளைகள் இரண்டிற்கு ஜேமும் பட்டரும் ஊட்டுகின்ற பறையன்.”

“இவளுக்கு செய்து கொண்டிருக்கும் தொழிலும் இல்லாவிட்டால் அந்த பிள்ளைகளின் கதியென்னவென்று நான் யோசிக்கிறேன்.”

அதிகாரியம்மா அப்படிச் சொன்னது கூட புதிய விடயமல்ல. இற்றுப் போயுள்ள கூரை வளைகளை எண்ணுவதை அவர் நிறுத்தாது அதனால் தான். இருந்தும் அவர் கண்களை கூரையில் பதித்தபடி, உத்தியோகம் பார்த்த காலத்தில் நடைமுறைப்படுத்திய சேமிப்புக் கணக்குப் பற்றி யோசித்தார்.

“வயிற்றுக்குள் இருப்பதையென்றாலும் கையை விட்டு எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டுமல்லவா? ஒன்று செய்ய முடியாத காலகட்டத்தில் நாங்கள் பாதைக்கிறங்குகிறோம். ஏதோ இருப்பதை விற்கச் சொல்லி அவளுக்குச் சொல்லுங்கோ.” அதிக நேரத்திற்குப் பின் அவ்வாறு சொன்ன அதிகாரி வாத்தியார்? ஏதோ பயங்கர முடிவொன்றுக்கு வந்து அந்த உணர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் வீட்டினுள்ளே போவது போலிருந்தது.

அம்மாவின் கையும் கன்னத்திலிருந்து நழுவி விழுந்தது. ஆசிரியரின் வசனங்களால் தூண்டப்பட்டு அவள் எழுந்து விடவில்லை. பசியினால் தான் சமையலறைப் பக்கம் சென்றாரோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு!

தான் ஓய்வு பெற்று கடந்து சென்ற பத்து வருடகாலத்துக்குள் வங்கி நடைமுறைகள் மாறியிருப்பது அதிகாரி வாத்தியாருக்கு தெரிந்தது. கொம்பியூட்டர் மூலம் வேலை செய்யும் ஊழியர்களைப் போன்று வாடிக்கையாளர்களும் மாறியுள்ளனர். அவர்களுக்கு முன்னைய வாடிக்கையாளர்களுக்கு இல்லாத அவசரம். பழைய

சேமிப்புக் கணக்கில் உள்ள பணத்தை மீள் பெறுவதற்கு உரிய படிவத்தை நிரப்பிய வாத்தியார் முன்னைய அமைதிப் போக்கின்படி நாலைந்து பேர் நின்ற வரிசையில் இணைந்தார். குளிரூட்டப்பட்ட வங்கிக் கட்டிடத்தின் குளிர்ச்சி அவரது பாதங்களையும் தனக்கு முன்னாலுள்ள பெண்மணியின் கழுத்துப் பகுதியிலிருந்து பரவும் நறுமணம் அவரது முகத்தையும் தழுவியது. முகத்தைப் பின்னே திருப்பிய அவருக்கு கவுண்டரில் முன்னால் நின்ற பெண்ணின் கால்கள் தெரிந்தது. கவனமாக நடக்க வேண்டிய குதியுயர்ந்த சப்பாத்துக்குள் அவளது கால்கள் சிறைப்பட்டிருந்தன.

ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியருக்கு தனது ஒரே மகளின் நினைவு, உடலெங்கும் விறைத்துப் போவது போல் வேதனையை ஏற்படுத்தியது. நறுமணம் பூசிக் கொள்ளாமல், சரியான முறையில் தலை சீவாமல், ஒழுங்கு முறையற்ற உடுப்புக்களோடு வேலைக்குச் செல்லும் தனது மகளைத் தவிர, இந்த உலகத்திலுள்ள திருமணம் செய்த சகல பெண்களும் திருப்திகரமாகவே வாழ்கிறார்களென அவர் நினைத்தார்.

கடமை அவசரத்தில் வங்கியினுள் நுழைந்த எடுப்பான பேர்வழியொன்று வரிசையில் நிற்காமல் கவுண்டரருகே சென்று யாரையோ “ஸ்....ஸ்” என்று அழைப்பதை வாத்தியார் அவதானித்தார். அந்நபர் வந்ததும், கவுண்டர் அருகே சென்றதும் உள்ளே கதைத்ததும் பலரதும் அவதானத்தை தன்மீது திருப்பும் விதத்தில் தான் என்பதை வாத்தியார் கூர்ந்த கவனித்தார். அவர் அணிந்திருந்த கண்ணாடிக் கூட்டத்தால் வயதைச் சரியாகச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும் வெளியே தள்ளிக் கொண்டிருந்த வயிறு ஓர் இளைஞர் அல்ல என்பதற்கு அத்தாட்சிப்படுத்தியது.

வங்கிச் சேவகிகளில் ஒருத்தி எழுந்து வந்து அவர் கவுண்டருக்கு மேலால் நீட்டிய காசோலையை எடுத்துச் சென்றாள். அதன் பிறகு அவர் அமைதியாக அங்குமிங்கும் பார்த்தார். அவர் தன்னைக் கூட பலதடவை தேவையோடு பார்த்ததை வாத்தியார் கவனித்தார். இந்த விசேட வாடிக்கையாளரின் காசோலை கொண்டு சென்ற சேவகி, சிறிது நேரத்தில் பணத்தாள்களை வந்து அவன் காசோலையை உள்ளே நீட்டியது போல்

கவுண்டருக்கு மேலால் அந்தப் பணத்தை வெளியே நீட்டினாள். அவள் கூட தனது உடற்கட்டை கவனமாகப் பேணுகின்ற ஒருத்தியென்பதை வாத்தியார் விளங்கிக் கொண்டார். அவளது முகத்தையும் கவனமாகப் பார்த்த போது திருப்திகரமான தோற்றமே அவருக்குத் தெரிந்தது.

‘எனது மகளைத் தவிர உலகத்திலுள்ள சகல பெண்களும் திருப்தியாக வாழ்கிறார்கள்.’ அவர் நினைத்தார்.

கவுண்டருக்கு மேலால் அனுப்பி காசோலையை மாற்றிக் கொண்டவன், எதையோ நினைத்தபடி பணத்தை பையினுள் வைத்துக் கொண்டான். பணத்தோடு சேப்பினுள் விட்டகையை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் யோசித்தவன் வாத்தியாரை நோக்கி வந்தான்.

“அதிகாரி ஸேர் அல்லவா?”

“ஆம்.” வாத்தியார் மகிழ்ந்து பதில் சொன்னார்.

“எனக்கு ஸேரைத் தெரியும்.”

கவுண்டரில் தனக்குரிய நேரம் வந்ததும் அந்நபரால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை கட்டுப்படுத்தி விட்டு, தனது படிவத்தை உள்ளே நீட்டினார்.

“என்னிடம் படித்தவர்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்?” புதியவரை முற்றாக மறந்து விடும் முயற்சியுடனேயே அவ்வாறு நினைத்தார். இருந்தும் அவர் வங்கியிலிருந்து வெளியேவரும் வரையில் அந்த மாணவன் வாசலில் காத்திருப்பதை அவர் கண்ணுற்றார்.

“ஸேர் இப்பொழுது எப்படிப் போகப் போறீங்க? என்னுடைய கார் இருக்கு..... பஸ்ஸுக்கு விடுறன்.”

அவன் மிகுந்த மரியாதையுடன் சொன்னான்.

தன்னைப் போன்ற பழைய ஆசிரியர் ஒருவருக்கு, விசேடமாக துரதிர்ஷ்டமான நிலையில் காலத்தைக் கடத்தும் வயது சென்றோருக்கு இப்படியான கௌரவம் கிடைப்பது அதிகாரி வாத்தியாரை மலர்ச்சியடையச் செய்தது. அவர் எதுவும் பேசாமல் பழைய மாணவர் என்று அவர் நம்பும் அந்நபருடன் சென்று பாதையருகில் நிறுத்தியிருந்த புதிய காருக்குள் ஏறினார்.

“நான் அந்தக் காலத்தில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டேன். ஸேருக்குத் தெரியுந்தானே சாப்பிடுவதற்கு உடும்பதற்குக் கூட இருக்கவில்லை. இருந்தாலும் நான் எப்படியாவது படித்தேன். இப்போது ஒரு பிரச்சனையுமில்லை. இன்ஜினியராக வேலை செய்கிறேன். என்னுடைய மனைவியைக் கண்டிர்களல்லவா? அந்த வங்கியில் வேலை செய்கிறாள். அது பெரிய வசதி. எனது எகவுண்டையும் அந்த வங்கிக்கு மாற்றிக் கொண்டேன்.”

பஸ்நிலையப் பக்கமாக வாகனத்தைச் செலுத்தியபடி, தன்னை பற்றி அவர் விபரித்த போதிலும் அவர் யாரென்று வாத்தியாருக்கு இன்னும் தான் பிடிபடவில்லை.

“எனக்கு இன்னும் உங்களைத் தெரியவில்லையே.” அவர் மெல்லச் சொன்னார்.

“என்னை அறிமுகம் பிடித்திருப்பீர்களென்று நினைத்தேன். படிக்கும் காலத்தில் செய்த வேலைகள் ஞாபகம் வரும் போது இப்போதும் சிரிப்பு வருகிறது. ரஞ்சனிக்கு இப்போது பிரச்சினையாம் என்ன?”

தனது மகளைப் பற்றியும் தற்போதைய நிலைமையை அறிந்து வைத்திருக்கும் இவன் உண்மையிலேயே யாரென்பதை விளங்கிக் கொள்ள கழுத்தைத் திருப்பி கண்களைச் சுருக்கிப் பார்த்தார்.

“நான் லயனல்.”

“லயனல்?”

“இதை ஞாபகமூட்டுவதற்காகக் கோபிக்க வேண்டாம். ரஞ்சனியின் புத்தகத்துக்குள் கடிதம் வைத்து பிடிபட்டு நீங்கள் நன்றாக அடித்தீர்களே அவனை ஞாபகமா? அந்தக் கடிதத்தை நான் தான் எழுதினேன்.”

கடந்த காலத்திலிருந்து வீசிய பெரும் குறாவளிக்கு அகப்பட்ட வாத்தியாரின் தலை ஞாபகமற்றுப் போய் சுழலத் தொடங்கியது. அவருக்கு ஒரேயடியாக எதுவும் சொல்லிக் கொள்ள முடியாமல் போயிற்று. லயனல் மீது பாய்ச்சிய பார்வையைக் கூட அகற்ற மறந்து விட்டார்.

லயனல் ஹோட்டலொன்றின் முன்னால் வாகனத்தை நிறுத்தி, திறப்பை எடுத்து, கதவைத் திறந்து கீழே இறங்கினான். வாத்தியாரின் பார்வை பொம்மலாட்டத்தின் போது நூலறுந்து நின்றது போல், லயனல் அமர்ந்திருந்த போதிருந்த அதோ கோணத்தில் இன்னும் லயித்திருந்தது.

“ஸேர் நாங்கள் தேநீர் குடிக்கப் போவோம்.” முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு செய்த தவறுக்கு இப்பொழுது மன்னிப்புக் கோரும் தொனியில் சொன்னான்.

என்ன செய்வதென்று வாத்தியாரால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்றால் மனம் இயங்க வேண்டும். அது நின்று போய் விட்டது.

லயனல் வெளிப்பக்கமாகத் திறந்த கதவினுடாக இறங்கி, அங்கிருந்து சென்று சுயநினைவற்ற பண்டம் போன்றே வாத்தியார் உள்ளே சென்றார்.

“ஸேருக்கு கோபம் வந்ததோ தெரியவில்லை.”

ஹோட்டலில் மேசைக்கருகில் அமர்ந்த வாத்தியாரின் எதிர்க் கதிரையை பின்னோக்கி இழுத்தபடி லயனர் கூறினான். பணிவான மாணவன் ஒருவன் தலைமையாசிரியரின் முன் அமர்வதற்கு ஒழுங்குபடுத்தும் விதத்தில் அவன் கதிரையை இழுத்தான்.

லயனலின் பிரச்சினைக்குப் பதில் கிட்டவில்லை. பதில் எப்படிப் போனாலும், வாத்தியாரின் முகத்தில் எந்த மாற்றத்தையும் கூட அவனால் காண முடியவில்லை. அதற்கான பதிலை தன்னிடம் கேட்டு தனக்கே சொல்லிக் கொண்டார் வாத்தியார்.

‘எனக்குக் கோபம் வந்ததா?’

‘இல்லை’

இரண்டு தேநீர்க் கோப்பைகளைக் கொண்டு வரும் வரையும், ஒவ்வொரு மிடறாக குடித்து முடிக்கும் வரையிலும், வசனத்திற்கு வசனம் இடைவெளி விட்டு லயனல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். வாத்தியார் தேநீர்க் கோப்பையை மெல்ல மெல்லக் குடித்துக்

கொண்டிருந்தாரே தவிர, எதுவும் கேட்கவோ பதில் சொல்லவோ இல்லை. குறைந்த பட்சம் 'ம்' போடக்கூட இல்லை.

“நான் பட்ட துன்பங்களைப் பற்றி இப்பொழுது நான் கவலைப்படுவதில்லை.... ஸேரிடம் சொல்ல நான் வெட்கப்படவில்லை. கொஞ்சக் காலம் ஒரு கடையில் தேநீர் அடித்தன்.... பெரிய மனிதர்களிடம் பேச்சு வேண்டியிருக்கன்.... அடிபட்டிருக்கேன்.... பாடசாலை செல்லும் காலத்தில் என்னை யாருமே கணக்கெடுக்க வில்லை.... ரஞ்சனி மாத்திரம் தான் என்னை மதித்தாள்.”

கதிரையின் பிற்பாகத்திற்கு முதுகைச் சேர்த்து முகத்தை ஒருபக்கமாகச் சாய்த்து கீழ் கண்களால் வாத்தியாரின் முக உணர்வை பார்த்தபடிதான் இறுதி வசனத்தைச் சொன்னான். தனது மனதிலுள்ள பயத்தை மறைத்துக் கொள்ள வெற்றுக் கோப்பையை இரு கைகளாலும் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

லயனல் சொல்லும் எதுவுமே கேளாதபடி ஆழமான யோசனையிலிருந்த தோற்றப்பாடே வாத்தியாரிலிருந்து வெளிப்பட்டது.

பஸ் நிலையத்திற்கு லயனல் கொண்டு வந்த விட்டான். பஸ் நகரின் எல்லையைத் தாண்டிய பின்னரே ஒளிந்திருந்த நினைவை வாத்தியாரால் மீட்டெடுக்க முடிந்தது. கடந்த கால நினைவையும் லயனலை சந்தித்தது முதல் அவனிடம் விடைபெறும் வரையில் அவனது சொல் செயல்களையும் மீட்டிப் பார்த்த பின்பே வாத்தியாரின் மனம் ஒரு நிலையடைந்தது.

அந்தக் காலத்தில் தான் ஒரேயொரு தடவை லயனலைக் கண்டிருப்பதாக வாத்தியாருக்கு ஞாபகம் வந்தது. அதுவும் அவனுடைய முகவாக்கை அல்ல. ரஞ்சனி ஓர் இளைஞனுடன் காதல் கொண்டிருப்பதாக சொன்ன தனது தம்பியின் மகன்.... ஒருநாள் கடைவீதியில் தனக்கு முதுகு காட்டி பாதை மாறிச் செல்லும் பிஞ்சு வாலிபனொருவனைக் காட்டியது அவருக்கு ஞாபகம். காக்கிச் சட்டைக் களிசானும் வெள்ளைச் சேட்டும், இறப்பர் செருப்பும் அணிந்தபடி சென்ற மெல்லிய வாலிபனுக்கும் இன்று சந்தித்த பெரும் ஆளுமை கொண்ட லயனலுக்குமிடையே

எவ்வளவு பெரிய இடைவெளி! தான் அன்று அவனை கோபக்கினி ததும்பும் நிலையிலேயே பார்த்தமை வாத்தியாருக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“அதோ அதிகாரி வாத்தியார் மகளுக்குக் கடிதம் கொடுத்தவன்.” என்று கடைவீதியில் பலரும் அந்த மெலிந்த அழுக்கனை காட்டிய விதம் அந்த சந்தர்ப்பத்தில் வாத்தியாருக்கு விளங்காமலில்லை.

‘எவ்வாறாயினும் அன்று எனக்குக் கோபம் வந்ததில் பிழையில்லை. அந்த விடயம் தொடர்பாக நான் ரஞ்சனிக்கு அடித்ததிலும் தவறில்லை. கால் முளைத்தவுடன் பெட்டைகளுக்கு பெடியன்களோட காதல் பண்ண இடம் கொடுக்க முடியுமா?’

முப்பது வருடத்திற்கு முன்பு தனதுடலின் உரோமக் கண்களுக்கூடாக நெருப்பெடுத்து வெளிப்பாய்ந்த கோபக்கனலின் துளியளவு எஞ்சியிருந்து மீண்டும் வெளிப்பட்டது போல் வாத்தியாரின் மனதில் இன்று எதிர்ப்பட்ட லயனல் மீது கோபம் பொங்கியது.

“அன்று ரஞ்சனிக்கு கடிதம் எழுதியது நான்தான்.” என்று சொன்ன போது உடனடியாகவே அவனைப் பேசிவிட்டுக் காரிலிருந்து இறங்கியிருக்க வேண்டுமென வாத்தியார் நினைத்தார். தான் லயனலிடமிருந்து தேநீர் கோப்பை குடித்ததன் மூலம் அவனுக்குத் தாழ்ந்து போய் விட்டேனோ என்று வெட்கமடைந்தார். வங்கிக்குச் சென்றது முதல் பஸ் நிலையத்திற்கு வரும் வரையில் லயனல் நடந்து கொண்ட முறை பற்றி அவர் மதிப்பீடு செய்தார். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலாவது தன்மை அவமதிக்கும் விதமான பார்வையோ சிரிப்போ வெளிப்பட்டதாவென்று அறிய முற்பட்டார். வங்கிக்குள் புகுந்து கவுண்டருக்கு அவசரமாகச் சென்ற போது ஓரளவு அகந்தை வெளிப்பட்டதென்று சொன்னாலும் கூட, தன்னை அறிமுகம் பிடித்த நேரம் முதல் மதிப்பாகவும் மரியாதையாகவுமே நடந்து கொண்டதோடு, நடவடிக்கைகளில் அற்ப அளவாவது வித்தியாசம் தெரியவில்லையென்பது வாத்தியாருக்கு உறுதியாகி விட்டது.

வங்கிக்குள் மதிப்பீட்டுக்கு உட்பட்ட வாத்தியாரின் ஞாபகச் சுருள் ஒரு உருவத்தின் மீது ஒரு கணம் நிலைத்தது. லயனலின்

மனைவியான வங்கிச் சேவகி. பிரசாசிக்கும் அந்த உருவம் மெல்லிய சிரிப்போடும் ஒளிவீசும் முகத்தோடும் லயனலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும் போது வாத்தியாரின் மனம் சுமுக நிலையடைந்திருந்தது. தான் அன்று தவறு செய்யாதது போல் இன்றும் தவறு செய்யவில்லையென்ற முடிவுக்கு வந்திருந்த வாத்தியார், வீட்டுக்கேறி வங்கியிலிருந்து கொண்டு வந்த பணத்தை மனைவியின் கையில் ஆரவாரமின்றிக் கொடுத்தார். பின்னர் பழைய ஸாரமொன்றை அணிந்து கொண்டு விறாந்தைக்கு வந்து வழக்கமான கதிரையில் அமர்ந்து கூரைவளை மீது கண்களைச் செலுத்திய போது, அவரது வாயிலிருந்து ஆவேசத்தோடு வார்த்தைகள் வெளிப்பட ஆரம்பித்தன.

“இன்று வங்கியில் எங்களைத் தெரிந்த எஞ்ஜினியர் ஒருவரைச் சந்தித்தேன்.”

“எங்களைத் தெரிந்த எஞ்ஜினியர்....?” அதிகாரியம்மா பழகிய உதாசீனத் தன்மையை சிதைக்காமல், களைத்து வந்துள்ள கணவனுக்கு உதவும் பாங்கில் கேட்டாள்.

“ஆம்! முன்பு எங்கள் ரஞ்சனியுடன் தொடர்பு வைத்திருந்த பையன். இப்பொழுது நல்ல முன்னேற்றம். நல்ல காரொன்று கூட வைத்திருக்கிறான். ஆள் ரஞ்சனி பற்றியும் விசாரித்தான். ரஞ்சனிக்கு பிரச்சினையல்லவா. என்றும் கேட்டான்.”

அதிகாரியம்மாவுக்குள் சூரியனைக் கண்டது போல் ஒரு பிரகாசம் பரவியது.

“என்ன.... என்ன சொன்னீங்க?” இப்போதே எழுந்து அவனைச் சந்திக்கப் போகத் தயார் என்பது போல் கேட்டாள்.

அதிகாரி வாத்தியார் அவளது உற்சாகத்தைக் கண்டு பயந்து மௌனமடைந்தார்.

“அந்தப் பையன் கல்யாணம் செய்திருக்கிறானா?”

“நீங்க என்ன கேட்கிறீர்களம்மா.....? அந்தப் பையனுக்கு எப்படியும் நாற்பத்தைந்திருக்கும். கல்யாணம் செய்திருப்பான்.”

குழப்பமுற்று தான் மடத்தனமான கேள்வி கேட்டுவிட்டதை விளங்கிய அம்மணி மௌனமானார். சிறிது நேரத்தில் அவளது கை கன்னத்திற்குச் சென்றது. அசோக மரத்தைப் பார்த்தபடி அவள் சிலையானாள்.

“அந்த நாய் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கும் கள்ளப் பெண்டாட்டி, அவன் பள்ளிக்கூடம் போன காலத்தில் கூட்டாளியாகிய ஒருத்தியாம்.”

நீண்ட நேரத்திக்குப் பின்பு, நீண்ட காலத்துக்கு முற்பட்ட தகவலொன்றை மீண்டும் சொல்லி அதிகாரி வாத்தியார் கோபத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார்.

‘விலங்கு’

ஐயதிலக கம்மெல்லவீர

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

விடிகாலை ரயிலில் கொழும்புக்குச் செல்வதற்காக நான் பதுளை புகையிரத நிலையத்தை நெருங்கும் போது, மலைத் தொடர்களை விட்டு விலக விரும்பாத இருள் அங்கு சுற்றிச் சுழன்றபடியிருந்தது. நகரத்தைச் சூழ்ந்து காணப்பட்ட வீடுகளின் மின்விளக்கொளி, இரவு வான் வெளியில் குலை குலையாகத் தொங்கிய நட்சத்திரங்கள் மலைச்சாரல்களுக்கு இறங்குவது போல் தெரிந்தது. கழன்று விழாத இரண்டொரு நட்சத்திரங்கள் இன்னும் வானிலே பிரகாசித்தன.

காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்தபோது எனக்குள் பரவிய வெறுப்புணர்வு இந்த சுந்தரக் காட்சிகளைக் கண்டபோது மெல்ல விலகியது. பஸ்ஸரை நகருக்கருகாமையில் ஒரு வீட்டில் தான் நான் தங்கியிருந்தேன். நேற்று சந்தித்த புதிய நண்பர்கள் அங்கிருந்து பதுளைப் புகையிரத நிலையத்திற்கு வருவதற்கு வேன் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

பதுளையிலிருந்து கொழும்புக்கு பஸ்மூலம் செல்வதாயின் ஏழுமணித்தியாலத்தை விடக் குறைந்த நேரமே எடுக்குமென்பதை நான் தெரிந்த போதிலும், எவ்வளவுதான் பார்த்தாலும் கண்களைத் திருப்திப்படுத்த முடியாத மலைச்சாரல்கள், நீர்வீழ்ச்சிகளை இன்னுமொரு தடவை கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்பதால் சுமார் பத்து மணிநேரமெடுக்கும் புகை வண்டிப் பயணத்தைத் தெரிவு செய்தேன். நான் பிறந்த நாட்டையிட்டு பெருமைபடத்தக்க, மனதைக் கவரும் காட்சிகளை ஆடியாடிப் பள்ளமிறங்கும் ரயிலில் சென்றால் தானே பார்த்து அனுபவிக்க முடியும்.

நான் பதுளை புகையிரத நிலையத்தை அடையும் போது காலை ஐந்தரை மணியிருக்கும். வண்டி புறப்பட இன்னும் முப்பது நிமிடமிருந்தது. அதுவரையில் அது மேடையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. என்னை வழியனுப்ப வந்திருந்த புது நண்பர்களிடம் சுருக்கமாகச் சொல்லி விடைபெற்றுக் கொண்டு, புகையிரத பெட்டிக்கு ஏறியன்னலோரமாக அமர்ந்து கொண்டேன். அப்பெட்டியில் எனக்குத் தெரியக் கூடிய பகுதியில் வேறுயாரும் இருக்கவில்லை.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் குரியஒளி பரவுவது நிச்சயம். அப்போது மலைச்சாரல்கள் இளம் சாம்பல் நிறமான மென்துகிலை கழற்றி வானத்துக்கு ஏறிந்து விட்டு புத்தாடை புனைந்தது போல் எங்கும் பளபளக்கும். இனி மூன்று நான்கு மணித்தியாலங்கள் தொடர்ச்சியாக மலையகத்தின் அழகைப் பருக முடியும்.

பிரயாணிகள் ஒருவர் இருவராக வந்து புகைவண்டியில் ஏறினர். இது புகைவண்டிப் பயணம் ஆரம்பிக்கும் இடமென்பதால் இன்னொருவர் இல்லாத தனியான இடத்தையே எல்லோரும் தேடினர். இப்பற்கையான செளந்தரயத்தின் ஆகர்ஷிப்பில் மூழ்கிப் போவதற்கு கண்களையும் மனதையும் தயார்படுத்தி வைத்திருந்த எனக்கு பயணிகளின் ஆடையணிகள், பேச்சுவார்த்தை, அசைவாட்டங்கள் போன்ற எதனையும் கவனிக்க வேண்டிய தேவையிருக்கவில்லை. இருந்தும் பெட்டிக்குள் என்னருகே கேட்ட குரலுக்கு முகத்தைத் திருப்பிப் பார்த்த போது, எனது நாட்டைப் பற்றி நீண்ட காலத்துக்குப் பின் ஏற்பட்ட ரசனையுணர்வு ஒரேயடியாக விரட்டியடிக்க முனையும். இரண்டு காக்கிச் சீருடைகளே தெரிந்தன.

அந்த இரண்டு காக்கி உடுப்புக்காரர்களும் இரண்டு கைகளையும் கோர்த்து விலங்கிடப்பட்ட ஒருவனை அழைத்து வந்திருந்தனர். எனக்கும் தண்டனை வழங்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது போல் நான் அமர்ந்திருந்த இடத்தையே அவர்கள் தெரிவு செய்திருந்தனர்.

“இது நல்ல இடம்.” என்று அவர்களிலொருவர் சொன்னது சிறைக்கைதிக்கு கட்டளை பிறப்பித்தது போலிருந்தது. அவன் எனக்கெதிரே யன்னலருகில் அமர்ந்து கொண்டான். அவன் அமர்ந்துள்ள இடம் சந்தேகத்துக்குரியதா? என்பதையிட்டு

கண்ணோட்டம் செலுத்திய ஒரு காவலன் எனக்கு நேராக அமர்ந்து 'நீர் ஏன் இங்க வந்தீர்?' என்று கேட்குமாப் போல் பார்த்தார். மற்றக் காவலன் எனது இருக்கையின் அடுத்த பகுதியில் அமர்ந்து கொண்டார். இதுவரையிலும் அந்தப் பெட்டிக்குள் வேறு எவரும் ஏறவில்லை. அவர்கள் சிறைக் கைதிகளுக்கு மட்டுமல்ல எனக்கும் சேர்ந்தே காவல் காப்பது போலிருந்தது.

நான் ஒரேயடியாக என்னெதிரே அமர்ந்திருந்த சிறைக்கைதியைப் பார்த்தேன். எந்த வகையிலும் பார்க்காமலிருக்க முடியாத விதத்தில் முகத்துக்கு நேர் முன்னால் அமர்ந்திருந்தான். அவன் ஓர் இளைஞன். இளம் நீலநிறத்தில் பதிக் ஸாரமும் சாம்பல் நிற தொய்வான குட்டைக்கை சேர்ட்டும் அணிந்திருந்தான். எந்த சந்தேகமுமின்றி அவன் என்னுடன் மென்மையாகச் சிரித்தான்.

இயற்கையோடு ஒன்றியிருந்த என்மனம் மனிதருக்குள் ஈர்க்கப்பட்டு வேதனையும் வெறுப்பும் கலந்த பயஉணர்வு தோன்றியது. 'இந்தப் பொலிஸ்காரர்கள் இந்த இளைஞனை எங்கே கொண்டு செல்கிறார்கள்? இவ்வாறு விலங்கிடப்பட்டு கொண்டு செல்லப்படும் அளவுக்கு அவனால் செய்யப்பட்ட குற்றச் செயல் என்ன? இவன் ஒரு கொலைக்காரனா? அல்லது மறைந்திருந்து பிடிபட்ட கிளர்ச்சிக்காரனா?'

இவ்வாறான கேள்விகள் பல என் மனதிலே வரிசைப்பட்டன. புகையிரதம் மெல்ல புறப்பட்டுச் செல்வது விளங்கிய போதும் அதன் ஹோன் ஒலி ஏன் கேட்கவில்லை என்று சிந்திக்க நான் முயன்றேன். பலாத்காரம் பிரயோகித்தது போல் நான் இருந்த இடத்துக்கே வந்து சேர்ந்த எனது பயணத் துணைவர் மூவரும் எனக்குள் எழுப்பிய உணர்வுகளால் வேறெதும் நெருங்காதபடி என்மனம் நிறைந்திருந்தது.

நான் முகத்தை நேரே வைத்தக் கொண்டு, தோளை மாத்திரம் வளைத்து என்னருகிலிருந்தவரிடம் "நீங்கள் எந்தப் பொலிஸ் ஐயா?" என்று கேட்டேன்.

"நாங்கள் பொலிஸ் அல்ல சிறைச்சாலை." என்றபோது நான் முகத்தைத் திருப்பி அவர்களைப் பார்த்தேன். அந்தக் காக்கிச்

சட்டைக்காரன் நான் எதிர்பாராதவிதமாக அன்பான புன்னகை சிந்தினான். பொலிஸ்காரனுக்கும் சிறைக் காவலருக்குமிடையிலான வித்தியாசத்தை அறிந்து கொள்வதற்காக அவர்களது சட்டைத் தோளில் பொருந்தியுள்ள வெள்ளிரும்பு சின்னத்தையும் சப்பாத்துக்களையும் கவனமுடன் நோக்கினேன்.

“பொலிஸ் சீருடையும் இப்படித்தானே?”

“இல்லை.... அவர்களது தொப்பி நீல நிறமானது. எங்களுடையது வேறு நிறம்.” அவன் பெருமையோடும் உற்சாகத்துடனும் சொன்னான்.

காக்கி சீருடைக்காரரைக் கண்டவுடன் கண்களை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொள்ளப் பழகியிருந்ததால் இவ்வாறான சிறிய வேறுபாடுகள் என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. எனது பக்கத்திலிருந்த காவலர் அணிந்திருந்த தொப்பி அந்த காற்சட்டைக்கும் சேட்டுக்கும் பொருத்தமான நிறத்திலேயே அமைந்திருந்தது. அவர் அதனை எனது கையில் தருவதற்குப் போல கழற்றி, எழுந்து நின்று, எங்கள் தலைக்கு மேலிருந்த ராக்கையில் வைத்தான்.

“காலைத் தேநீர் இல்லாமல் வயிறு வலிக்கிறதென்ன?” என்று சொன்ன சிறைக்காவலர் வயிற்றைத் தடவியபடி எழுந்து அங்குமிங்கும் பார்க்க ஆரம்பித்தான். தனது நண்பனைப்போல தொப்பியை மேலே வைத்து விட்டு மீண்டும் அமர்ந்து கொண்டார். ஒரு காலை நீட்டிய காற்சட்டைப் பைக்குள் கையைவிட்டு சுருட்டிய கடதாசியை வெளியெடுத்து விரிக்க ஆரம்பித்தார். அவர் ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க கம்பீரத் தோற்றமும் சோம்பலான முகமும் கொண்டவர். திறந்த கடதாசிக்குள்ளிருந்து சுண்ணாம்பு தடவிய வெற்றிலையையும் பாக்குத் துண்டுகளையும் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த அவனது உடலின் மேற்பகுதியை வேறாக்கி பரிசீலனைக்குட்படுத்திய போது அப்பாவிக்கிராமத்தவனொருவன் வெளிப்பட ஆரம்பித்தான்.

எனது ஆசனத்தில் அமர்ந்துள்ள சிறைக்காவலன் மற்றையவனைவிட பார்த்த பார்வைக்கு இளையவனாகத் தெரிந்தான். அதனால் தானோ என்னவோ அவன் சுற்றாடலின் மீது கூடிய

கவனம் செலுத்துவதாகத் தெரிந்தது. பலதடவை என்னைப் பார்த்தச் சிரித்த அவன் ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

“கொழும்புக்கா போறீங்க?” இந்தக் கேள்வி அவனது நாவிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாங்கு ‘நாம் நண்பர்களாவோம்’ என்பது போலிருந்தது.

“ஆம் நீங்கள் எங்கே போறீங்கள் ஐயா?”

“நாங்களும் கொழும்புக்குத்தான்.”

கிண்டலாகச் சொல்லுமாப் போல, மேலுதட்டை மேல்கீழாக்கி, பற்களுக்கிடையே இருந்து வெற்றிலையை வாயினுள் செலத்தியபடியிருந்த அடுத்த காவலன், தனது சகபாடியை அனுமதிக்குமாப் போல் என்னைப் பார்த்து கண்களால் சிரித்தான்.

“இவர எங்கே கொண்டு போறீங்க?” இரண்டு முகங்களும் நல்லவையென்று தெரிந்து கொண்ட பின் நான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“வெலிக்கடைக்கு பொறுப்பளிப்பதற்கு.”

இப்படியான நிலைக்கு ஆளாகின்ற ஒருவனின் முகத்தில் காணப்படுகின்ற வேதனையை அவதானிப்பதற்காக நான் அந்தச் சிறைக்கைதியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். கைவிலங்குடன் நின்ற அந்த இளைஞன் ஒரு சாதாரண மனிதனைவிட எந்த விதத்திலும் வித்தியாசமில்லாத வகையில் என்னுடன் சிரித்தான். வெள்ளிரும்பு வளையல் போட்டது போல் கைவிலங்கு அவனது சக்தி மிகுந்த கையிலே காணப்பட்டது.

குட்டையாக வெட்டப்பட்ட அலையமைப்பான தலைமுடியும், செழிப்பற்ற மெல்லிய மேல் மீசையும் கொண்ட முகத் தோற்றம் நீண்ட காலம் சிறையில் நின்றவனல்ல என்பதைக் கூறின.

எமது பெட்டியுடன் இணைந்தே புகையிரத உணவுச்சாலை காணப்பட்டது. என்னருகில் அமர்ந்திருந்த சிறைக்காவலர் எழுந்து இரு கைவிரல்களை இணைத்து மேலுயர்த்தி உடலை நெளித்து சோம்பல் முறித்தான்.

“தேநீர் குடிக்கிறதா?” அவன் தனது உத்தியோகபூர்வ நண்பனிடம் கேட்டான். வெற்றிலை சாப்பிட்டு திருப்தியடைந்திருந்த காவலன், மொட்டைத் தலையை இருக்கைச் சட்டத்திற்குச் சேர்த்து கண்களைக் கசக்கிவிட்டு சோம்பல் மிகுந்த புகையிரதப் பயணத்தின் தாளத்தைப் பிடித்தபடி முகத்தை அங்குமிங்கும் ஆட்டியபடி நின்றான்.

இளம் ஜெயிலரின் குரலுக்கு தலை உயர்த்திய சிறைக் கைதி அவனை கீழ் கண்ணால் பார்த்தான்.

“நான் தேநீர் குடித்திட்டு வாரன்.” ஜெயில்காட் என்னிடம் சொன்னான். அவன் உணவுச்சாலை பெட்டிக்குச் சென்றபின் கைதியை காவல் காக்கும் பொறுப்பை என்னிடமல்லவா தந்துள்ளான். இப்பொழுது அப்பெட்டியில் சிறைக்கைதியும் நானும், எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டு வெற்றிலை இன்பத்தை அனுபவிக்கும் சராசரி வயதைத் தாண்டிவிட்ட சீருடைக்காரனும் மாத்திரமே. ரயில் மிகவும் மெதுவாகவே நகர்ந்தது. சிறைக்கைதி பயங்கரக் குற்றவளியாயின் அவன் தப்பிச் செல்வதற்கு இது நல்ல சந்தர்ப்பம். இப்பொழுது சிறைக்கைதி இந்த முதிர்ந்த மனிதனைத் தள்ளிவிட்டு புகையிரதத்தால் பாய்ந்துவிட முனைந்தால்..... நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? போசனசாலைக்குச் சென்ற காவலரைச் சத்தமிட்டு அழைப்பதா? அப்படியில்லாவிட்டால் சிறைக்கைதியை பாய்ந்து செல்ல விட்டு விட்டு பேசாமல் இருந்து விடுவதா?

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிறைக்கைதி என்ன யோசித்துக் கொண்டிருப்பானென நான் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். ‘இங்கு இப்பொழுதிருப்பது ஒரு ஜெயில்காட் மாத்திரமே. அவர் வயது போனதொரு சோம்பேறி. எருமை மாட்டு வேகத்தில்தான் ரயிலும் ஓடுகிறது. இந்தச் சோம்பேறியை பின்னே தள்ளிவிட்டு எனக்குப் பாய்ந்து விடமுடியும். அப்படிப் பாய்வதென்றால் தேயிலைத் தோட்டமொன்றுக்குள் பாய்ந்து ஒளிந்து தப்பிவிட முடியும். இருந்தும் என் முன்னாலுள்ள இந்த மனிதன் அதில் குறுக்கிடுவானோ? அவன் சத்தமிட்டு அடுத்தவனை அழைத்து என்னைப் பிடித்து விடுவானோ?’

பயங்கரக் குற்றவாளியாகத் தெரியாத அந்த இளைஞன் என்னைப் பற்றி அப்படி எதுவும் சிந்திப்பதற்கு இடமளிக்கக் கூடாதென்று நினைத்த நான் அவன் மீது அன்புகாட்டி “என்ன உங்கட இந்தப் பிரச்சினை?” என்று கேட்டேன்.

“வழக்கொன்று”

“ஏனது?”

“அடித்து”

“யாருக்கு?”

“எஸ். ஐ. ஒருவனுக்கு”

“எங்கு வைத்து?”

“கம்பஹாவில்”

“கம்பஹாவிலா?”

“ஆம்”

எனது பிறந்தகமும் கம்பஹாவுக்கு அருகாமையிலென்பதால் மேலும் அறியும் ஆவல் அதிகரித்தது. இளைஞன் சிறு சிறு வார்த்தைகளால் பயமின்றிக் கதைத்தான். ஜெயில்காட் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தாலும் அவ்வப்போது கொஞ்சம் திறந்து சாவித் துவாரப் பார்வையால் கடமையைச் செய்து கொண்டிருப்பது எனக்குப் புரிந்தது. இருந்தும் அவன் எனக்குத் தீங்கு செய்யமாட்டாரென்று தெரிந்ததால் நான் மேலும் கிளறத் தொடங்கினேன்.

“கம்பஹாவில் என்ன சண்டை நடந்தது? நீ கம்பஹாவில் இருந்தாயா?”

“ஆம்”

“கம்பஹாவில் எங்கே நின்றாய்?”

“பொலிஸில்”

தேநீர் குடிக்கச் சென்ற ஜெயில்காட் மீண்டும் வந்து எனக்கு சிகரட்டொன்றை நீட்டினான். அவனது உதட்டில் இன்னொன்று சிறைப்பட்டிருந்தது. நான் புகைப்பதில்லையென்ற சொன்ன போது

சிறைக்கைதி ஒருவிதமாகச் சிரித்தான். நான் நிராகரித்த சிகரட்டை ஜெயில்காட் சாக்கில் போட்டுக் கொண்டதை அவன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். பொலிஸ் உத்தியோகத்தராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த இளைஞன் ஏதோவொரு குழப்பத்தின் போது உதவிப் பொலிஸ் பரீட்சகரொருவருக்கு அடித்ததானால் இன்று இப்படிச் சிறைக் கைதியாகியுள்ளமை எனக்குத் தெரிந்தது. அவன் சீருடை அணிந்திருந்த போது எப்படியிருந்திருப்பானென்று கற்பனை செய்ய முயற்சித்ததேனென்று எனக்கே விளங்கவில்லை. எவ்வாறாயினும் நான் செய்வது மடத்தனமானது என்பதை எனக்குப் புரிய வைத்துக் கொண்டு எனது முயற்சி தோல்வியைத் தழுவியது.

இதுவரையில் எத்தனையோ நிலையங்களில் ரயில் நிறுத்தப்பட்ட போதிலும் ஒன்றில் கூட எங்கள் பெட்டிக்கு எவரும் ஏறவில்லை. இருந்துவிட்டு பயணியொருவர் எங்கள் பெட்டிக்கு ஏற வந்தால், காக்கி உடையைக் கண்டதும் வைத்த அடியைத் திருப்பி வேறு பெட்டிக்கு சென்று விடுவார். தனது தலைவிதிக்கு முகம் கொடுக்க மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டிருப்பது போல, முதுகையும் நேராக வைத்திருக்கும் சிறைக்கைதி, ரயில் நிலையத்தை நெருங்கும் போது அங்குமிங்கும் பார்த்து விழிப்புற்ற போதும் மீண்டும் புகை வண்டி புறப்பட்டதும் சுமுகநிலைக்கு வந்துவிடுவார்.

நானும் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து சென்று தேநீர் வேண்டிக் குடித்தேன். கோப்பையை நீட்டிய போது சிறைக்கைதிக்கும் கொண்டு போய்க் கொடுக்க மனம் சொன்னது. நான் இன்னொரு தேநீரும் சிகரட்டும் வாங்கினேன். அதனைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்ததும் அவன் இருமுறை என்முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு பருகத் தொடங்கினான். இளம் ரயில்காட் எனது உயரம் பருப்பத்தை மேலிருந்து கீழாக பரீட்சித்த போதும் அது கரடுமுரடான கடமைப் பொறுப்புமிக்க பார்வையல்ல. இளைஞன் தேநீர் பருகும்வரை பார்த்திருந்த நான் ஒருகையால் தேநீர்க் கோப்பையை எடுத்ததோடு மறுகையால் சிகரட்டை அவனுக்கு நீட்டினேன். அப்போது அமைதியாகவிருந்த கொழுத்த ஜெயில்காட், உடலை நிமிர்த்தி பொக்கற்றில் கைவிட்டு தீப்பெட்டியை எடுத்துக் குச்சொன்றை எரியூட்டி சிறைக்கைதியின் முகத்துக்குப் பிடித்தான்.

விலங்கினால் இணைக்கப்பட்டிருந்த இருகைகளையும் அடுக்காக்கி தீச்சுவாலைக்கு சிகரட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்ட விதத்தைப் பார்த்திருந்த மற்ற ஜெயில்காட் என் காதுக்குள் “அவருடைய காலைச் சாப்பாட்டைக் கொண்டு வந்துள்ளோம்” என்றான்.

சிறைக்கைதி எனக்கு முன்னால் அமர்வதற்கு முன்னர் கடதாசியில் சுற்றிய ஏதோவொன்றை ஆசனமுலையில் வைத்துவிட்டு அமர்ந்தது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஜெயில்காட் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டு ஆசனத்திலிருந்து சற்று முன்பாகிய சிறைக்கைதி அந்தப் பார்ஸலை எனக்குக் காட்டத் தயாரானான்.

“பசியென்றால் சாப்பிடு.”

ஜெயில்காட் அவ்வாறு சிறைக்கைதிக்குச் சொன்னான்.

“சிறிது நேரத்தில் சாப்பிடுகிறேன். காலையில் இதுபோல் இரண்டெண்டாலும் சாப்பிடலாம்.”

சிறைக்கைதி மெல்லிய சிரிப்போடு சொன்னான்.

இந்த இளைஞன் யார்? அவன் இவ்வாறு கொண்டு செல்லப்படுவது எங்கே? அவன் செய்த தவறு யாது? போன்ற விடயங்கள் பற்றி எனக்கு அடிப்படை விளக்கமுண்டு. அதனால் என்மனதிலிருந்த குழப்பநிலையில் பாதி தீர்ந்திருந்தது. ஆரம்பத்தில் சிறைக்கைதியைக் கண்டபோது மனதிலே ஏற்றப்பட்ட கேள்வித் தொடர் இப்பொழுது முற்றுப் பெற்று விட்டது. இப்போது இருப்பதெல்லாம் எமக்கு இடையே நடைபெற்ற உரையாடல்களின் போது ஏற்பட்ட இடைக் கேள்விதான். அவை மனதுக்கு அவ்வளவு பாரமானதல்ல. அதனால் நான் சிறிது நேரம் அமைதியாக அவனது பாதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அங்கு ஒரு செருப்பு காணப்பட்டது. ஒரு காலின் மேல் அடுத்தகாலை வைத்துக் கொண்டு தாளத்திற்கேற்ப ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

சற்றே பதிந்து என்முகத்துக் கீழால் வெளியே பார்த்த இளம் ஜெயில்காட் அவர் கண்ட ஏதோவொன்றை எனக்கும் காட்டுமுகமாக “ச..... கண்டிங்களா?” என்று கேட்கும் போது, சிறைக் கைதியிடம் நான் இன்னொரு கேள்வி கேட்க முனைந்து மறந்துவிட்டேன்.

நான் வெளியே பார்த்தபோது தூரத்தே தெரிந்த மலைச்சிகரத்தின் உச்சி மேகத்தால் போர்த்தப்பட்டிருந்தது.

“ரொம்ப அழகா இருக்கென்ன?”

“ம்” சொன்ன நான் எனது வாய்க்குள் வந்த கேள்வியை விழுங்கி விடாது வெளியே தள்ளினேன்.

“உங்களிடம் அடிவாங்கிய எஸ். ஐக்கு கடும் காயங்களா?”

மின்னலடித்தது போல் எனது கேள்வி அவனது முகத்திலே பாய்ந்தது.

“என்ன சொல்றீங்க? மூன்று பல் நிலத்தில்”

“இன்னும் அதையிட்டு பெருமைப்படுகிறீங்கள் அல்லவா?”

“ஆமாம்” என்று சொல்லுமாப் போல் அவனது முகம் மலர்ந்தது.

“அப்படியென்றால் தொழில்?”

“விட்டுத் தள்ளிவிட்டேன். இப்பொழுது வியாபாரம் செய்றன்.”

“வழக்கு இன்னும் முடியவில்லை?”

“அந்தப் பேயன் வழக்கு வைத்தது கூட எனக்குத் தெரியாது. நீதிமன்றத்திற்கு போகவில்லையென்று நேற்று பொலிஸ் பாய்ந்து பிடித்தனர்.”

இவ்வாறு அவன் கதையை வெளிப்படுத்தும் போது, அவனும் காவலர் இருவரும் என்னைப் போன்றே சாதாரண மனிதர்களென்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். காட் மாரின் சீருடையும் சிறைக்கைதியின் கைவிலங்கும் அசாதாரண அடையாளங்களாக வெளியே எறியப்பட்டது போலிருந்தது.

புகையிரதம் அப்புத்தளையைத் தாண்டும் போது இன்னும் இரண்டொரு பயணிகள் எங்கள் பெட்டியில் அமர்ந்திருந்தனர்.

தனக்கு சண்டித்தனம் காட்டவந்த பெரியவரின் மூன்று பற்களை வீழ்த்தியதையிட்டு அந்த இளைஞன் மகிழ்ச்சியடைகிறான். தனக்கு இடையில் சந்தித்த ஒருவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்குக் கூட தயங்காமல் பதிலளித்தான்.

தனக்கு விலங்கிடப்பட்டுள்ளதையிட்டு இந்த இளைஞன் அலட்டிக் கொள்ளாமலிருப்பது என் மனதுக்கு நிம்மதியளித்தது.

அதிலிருந்து நான் இயற்கை அழகை ரசிப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய இளம் ஜெயில்காட்டுடன் சேர்ந்து மலைச் சிகரங்களையும் நீரோட்டங்களையும் கண்டு களிக்க ஆரம்பித்தேன். வெண்ணிறத் தண்டுடன் கூடிய உயர்ந்த மரங்களில் தொங்கிய பைகள், தேன் கூடென்று நான் கருதியதை அது குளவிக் கூடென்று சொல்லித் திருத்தினார். கோவா அவ்வளவு சுவையான உணவல்லாத போதும் அவை மலையடிவாரங்களில் வரிசை வரிசையாக காணப்பட்ட விதம் மிக இனிமையானது. ஆழமான பள்ளமொன்றுக்கு மேலால் கற்றாண்களை இணைத்து அமைக்கப்பட்டிருந்த பாலத்திற்கு மேலால் இரும்புக் குவியலான ரயில் பயணிக்கும் போது, மனிதக் கைகளின் வல்லமையையிட்டு பெருமதிப்பு மனதிலே ஊற்றுக்கண்ணாய்த் திறந்தது.

இரண்டு மணிநேரமாக மனதைக் கவரும் இயற்கைச் சுற்றாடலை ரசித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு பசியெடுத்தது. கென்டனுக்குச் செல்வதற்காக எழுந்த போதுதான் எங்கள் பெட்டி பயணிகளால் நிரம்பியிருந்தது தெரியவந்தது. விதவிதமான உடைகள் அணிந்திருந்த பயணிகள் வெவ்வேறு உணர்வுகளோடு காணப்பட்டனர். சிலர் கண்களை மூடிக் கொண்டு தளர்வாக இருக்கையில், சிலர் யன்னலுக்கூடாக காட்சி பார்த்தபடி புகையிரதத் தகட்டில் தட்டியபடி மெல்லப் பாடலாயினர். இன்னும் சிலர் அமர்ந்திருந்தோரின் முகங்களைப் பார்த்தபடி கால்களில் மோதியபடி அங்குமிங்குமாக நடந்தனர்.

எமக்கு எதிர்ப்பக்க ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தோரிடையே ஒரேவிதமாக ஒரே வர்ணத்தில் சாரி அணிந்திருந்த மூன்று யுவதிகளும் ஆசிரியர் கல்லூரி அல்லது அவ்வாறான நிறுவனமொன்றில் படிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினேன். அவர்கள் பாட்டொன்று பாடுவதற்கு சாத்தியமற்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எனது நண்பனான இளம் ஜெயில்காட் இப்பொழுது தனது தொப்பியை அணிந்திருந்தான். அவர் எந்தவேளையில் அதனை ராக்கையிலிருந்து எடுத்து அணிந்து

கொண்டாரென்று என்னால் நிச்சயித்துக் கூற முடியாது. அடுத்தவரும் கூட கண்களை நன்றாக திறந்து முதுகை நிமிர்த்தியவராக நின்றார். அவர் சிகரட்டொன்று புகைத்தார்.

நான் சிறைக் கைதியைப் பார்த்தேன். அவன் முதுகை முன்னே வளைத்தபடி கீழ் நோக்கியிலுந்த கைகளை தொடையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது முகம் மிகவும் சோர்வடைந்திருந்தது. அவனது இருகண்களினதும் கருவட்டம் மிகவும் சிறிதாகத் தெரிந்தது. அதைச் சுற்றியிருந்த வெண்கோளம் வித்தியாசமாகப் பளத்தது. சற்று நேரத்துக்கு முன்பு அமைதியான தணிந்த தோற்றதுடனிருந்த இவ்விளைஞனின் தற்போதைய தோற்றம் என்மனதில் வேதனையை கிளறும் விதமாகவிருந்தது.

“சாப்பிட ஏதாவது கொண்டு வரட்டுமா?”

“இல்லை வேண்டாம்.” தனது உலர்ந்த உதடுகளைப் பற்களால் கடித்தபடி கூறினான்.

இரண்டு மணி நேரத்துக்கு முன்பு தான் எஸ். ஐக்கு அடித்ததையிட்டு பெருமையோடு சொல்லி நிதானமாக இருந்த இளைஞன், இவ்வாறு அப்பாவியாக எப்படி மாறினானென்று யோசித்தபடி கென்டனுக்குச் சென்று மாலுபாணும் தேநீரும் சாப்பிட்டு விட்டு அவசரமாக வந்தேன்.

நான் மீண்டும் வரும் போது அவனது சோக உணர்வு அவ்வாறே இருந்தது. அப்போது சிறைக்கைதி மாத்திரமே அந்த இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தான். அடுத்த ஜெயில்காட் நான் அமர்ந்திருந்த இடத்துக்கு மாறியிருந்தான். காட்மார் இருவரும் முகத்துக்கு முகம் பார்த்து ஏதோ சாப்பிட்டனர். அவர்களுக்கிடையே இருந்த பொதியில் பாணும் எண்ணெயில் வதக்கிய கிழங்கும் காணப்பட்டது.

வெளியே பார்த்தபடியிருந்த சிறைக்கைதியருகே நான் அமர்ந்து கொண்டேன்.

எனது மதிப்பீட்டின்படி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை மாணவிகள் மூவரும் சற்றே உயர்ந்த தொனியில் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடும் முயற்சியுடன் வெளிப்படும் அப்பாடலிலே இனிமையிருக்கவில்லை.

சிறைக்கைதி அமர்ந்துள்ள மூலையில் காணப்படும் பொதியிலும் பாணும் கிழங்குமே காணப்படக் கூடும்.

“ஏன் சாப்பிடவில்லையா?” இளைஞன் பக்கமாக பதிந்து நான் கேட்டேன்.

“பிறகு சாப்பிடலாம்.” அவன் விருப்பற்ற விதமாகச் சொன்னான்.

ஹட்டன் புகையிரத நிலையத்தில் நெருக்கடியான அளவுக்கு பயணிகள் நிறைந்தனர். யன்னலுக் கூடாக வெளியே பார்க்க ஆசைப்பட்ட சிறுமியொருத்தி எங்களது முழங்கால்களுக் கூடாக புகுந்து செல்ல முற்பட்டாள். “இங்க முடியாது.... இங்க முடியாது” என்று தடுத்த போது பிள்ளை பயந்து போனதை நான் கவனித்தேன்.

கண்களையும் வாயையும் திறந்து ஜெயில்காடின் தொப்பியைப் பார்த்தபடி, இருக்கைச் சட்டத்தைப் பிடித்து நின்று கொண்டிருந்த தாயின் அருகணைந்தாள். சிறைக்கைதியின் கைவிலங்கைக் கண்டதாலோ என்னவோ தாயின் வயிற்றைச் சுற்றிப்பிடித்துக் கொண்டாள். அவள் விரல்களை உயர்த்தி உயர்த்தி அதைத்தான் விபரித்தாள் போலும்! இப்பொழுது தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு தனது கைவிலங்கு தெரியாமல் மறைத்தபடியே சிறைக்கைதி அமர்ந்திருந்தான்.

ரயில் வேகமாக ஓடியது. பயணிகளால் நிறைந்த பெட்டிக்குள் மீண்டும் நான் தனித்துவிட்டதாகத் தெரிந்தது. என்னருகே சிறைக்கைதி ஒருவனும் ஜெயில்காட் இருவரும் அமர்ந்துள்ளனர். அவர்களது தொப்பியும் தோளில் பொருத்தப்பட்டுள்ள சின்னங்களும் சிறைக்கைதியின் கைகளைப் பிணைத்துள்ள விலங்கும் என்கண்கள் வலிக்குமளவுக்கு தனித்துவமாகத் தெரிந்தன.

‘இந்த கர்மம் பிடித்த ரயில் கொழும்புக்குச் செல்ல இவ்வளவு நேரமெடுப்பதேன்?’ புகைவண்டி நிறுத்தப்படும் ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் நான் இப்படி நினைத்தேன்.

(1992)

லியணகே அமரகீர்த்தி

‘நந்தன உயன’ ‘வில சஹ மல’ ‘மாணவ பக்திய’
 ‘சித்தர’ ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ள இவர்
 பல நாவல்களும் எழுதியுள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக்
 கழகத்தில் இலக்கியம் தொடர்பான மேற்படிப்பு படித்துள்ளார்.

‘டோசர்’

லியணகே அமரகீர்த்தி

தமிழாக்கம் : எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

மாங்குளத்து குளக்கட்டினாடாக பேமாவதியின் பிருஷ்டங்கள் ஆடி அசைந்து செல்வதைக் கண்ட முதல்நாள் பீட்டருக்கு நன்கு நினைவிலுள்ளது.

அன்று சுட்டியும் அம்மாவின் கைகளில் தொங்கிக் கொண்டு டோசரை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறு சென்று கொண்டிருந்தாள். திடீரென கல்லொன்றில் முட்டிக் கீழே விழப் போன சுட்டியின் முதுகில் தட்டினாள். சுட்டியின் முகம் அனலிலிட்ட மெழுகாக சுருங்கிப் போனதை பீற்றர் அவதானித்தான். அவள் தனது வாடிய முகத்தை பீற்றருக்குக் காட்டியபடி சென்றாள்.

பேமாவதியின் வீட்டுச் சாக்குக் கட்டிலில் உட்கார்ந்து சோற்றில் கைகளை அளைய விட்டுக் கொண்டிருந்த பீற்றருக்கு இந்த சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

துணிக்கு இறுகியிருந்த அவளது வட்டமான பின்பகுதி பீற்றரை ஷஇன்று இரவு வீட்டுக்கு வா’ என்று அழைத்தது. கையில் உறையொன்றை தூக்கிக் கொண்டு குளத்து மேட்டினாடாகச் சென்று கொண்டிருந்த பேமாவதியை அவன் பார்க்கின்றான். எனினும் சுட்டியும் அவளுடன் இருப்பதைக் கண்ட பீற்றரின் மனதிலிருந்த காம எண்ணம் அவன் மனதை விட்டகன்றது. புள்டோசரிலிருந்து கீழே இறங்கி நிலத்தில் குந்திக் கொண்டிருந்த பீற்றருக்கு பேமாவதியின் தோற்றம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது.

மாங்குளம் எட்டு மாதங்களாக மழையின்றி வரண்டு கிடந்தது. இப்போது அதனை ஆழமாக்க புள்டோசர் வந்துள்ளது. பாளம்

பாளமாக வெடித்திருந்த மாங்குளத்தை தோண்டி ஆழமாக்க குறைந்தது பல மாதங்கள் எடுக்கும் என்று பீற்றருக்குத் தோன்றியது. இக்காலத்தினுள் தினமும் வீட்டுக்குச் செல்ல முடியாத காரியமாகும்.

முதலில் புள்டோசரை குளத்துக்கு அருகில் செலுத்திய பீற்றர் அதன் மீதிருந்து கொண்டு சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். குளத்துக்கு அப்பால் வரிசையாகவிருந்த மகிழ் மரங்களின் வரிசையை அவன் கண்டான்.

அத்துடன் கிராமத்தின் மத்தியினூடாக ஓடி வந்த பையன்கள் புள்டோசரை சுற்றி திரண்டனர். பீற்றருக்கு இது மிகவும் சிரமமாக அமைந்திருந்தது.

“ஹும் ஹும் விலகிச் செல்லுங்கள்”

பீற்றர் புள்டோசரின் என்ஜினை வேகமாக்கினான். கிராமத்தை அதிரவைக்கும் அளவில் புகைக் குழாயிலிருந்து புகை வெளியேறியது. பையன்கள் வெளியே எறியப்பட்டனர். பீற்றரின் முகத்தில் புன்னகை பரவியது.

மாங்குளத்தின் அக்கரை காடு எரிந்தது போன்று இருந்தது. இக்கரையில் கறையான் புற்றுக்கருகே மாடொன்று நின்று கொண்டிருந்தது. மணல் வெளியில் தோன்றும் தரை மாத்திரமே அதற்கு உண்ணக் கூடிய உணவாகவிருந்தது. முற்புதரை முகர்ந்து பார்த்து மிகக் கவனமாக பச்சிலைகளை அது உண்ண ஆரம்பித்தது.

காட்டுப் பக்கமிருந்து வீசிய உலர்ந்த காற்று பீற்றரின் வியர்வையால் நனைந்த உடம்பைத் தடவிக் கொண்டு வேகமாகச் சென்றது. அவனுள் தாங்க முடியாத தனிமை உணர்வைத் தோற்றுவித்தது.

வடிகாலமைப்பு திணைக்கள அதிகாரியின் கூற்றுப்படி குளத்தை தோண்டி முடிக்கும் வரை பீற்றருக்கு ஊரிலேயே தங்குமாறு கூறினார்கள். பீற்றர் மாங்குளத்தைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருந்த போதிலும், கண்டிருக்கவில்லை. குருணாகலை வடிகாலமைப்பு

திணைக்களத்திலிருந்து குளியாப்பிட்டியவிற்கு டோசரை செலுத்தி வர ஒருநாள் எடுத்தது.

அன்றும் அவள் குளக்கட்டில் நடந்து சென்றாள். கடும் வரட்சி காலத்தில் வளர்ந்த இளநீர் போன்று பேமாவதியை பீற்றர் கண்டான். சுட்டி அன்றும் பேமாவதியின் கையில் தொங்கிக் கொண்டு திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறே நடந்து சென்றாள்.

அறியாத ஊரில் மனதைக் கவரும் யாதொன்றும் இருக்குமாயின் அது அழகான பெண்ணே அல்லாது வேறு எதுவுமல்ல என பீற்றர் நினைத்தான்.

டோசரிலிருந்து இறங்கிக் குளக்குக்கு ஏறிய பீற்றர் வயலை நோக்கி இறங்கும் பேமாவதியைக் கண்டான். அத்துடன் தென்னை மரங்கள் சில காணப்பட்ட குளத்துக்குக் கீழிருந்த சிறிய காணியையும் அவனால் காணமுடிந்தது. அது குளத்திற்கு மிகவும் அருகிலிருந்த வீடாகும்.

“சரி அது தான் சரி இந்த வீட்டுக்குப் போய் சாப்பாடு தர முடியுமா என்று கேட்போம்.” பீற்றர் அவ்வீட்டில் தங்குவது பற்றி கனவு காணத் தலைப்பட்டான். பேமாவதியின் குரலைக் கேட்டவுடன் பீற்றரின் மனது பழைய விடயங்களிலிருந்து விடுபட்டு நிஜ உலகிற்கு வந்தது.

அவன் தலையை உயர்த்தி அவளை நோக்கினான். “வேறு என்ன வேணும்? இது என்ன சோற்றை அளைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.” என்று கேட்டவாறு நிலையில் சாய்ந்து கொண்டாள் பேமாவதி. சுட்டி சாக்குக் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு பீற்றரின் மடியில் தலையை வைத்திருந்தாள். அவள் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தலையை உயர்த்திய அவன் பேமாவதியை நேராகப் பார்த்தான்.

வெற்றிலையை வாயில் அடக்கிக் கொண்டிருந்த அவளது ஒரு கன்னம் உப்பியிருந்தது. சிகப்பு நிறமாக மாறியிருந்த முன் பற்கள் மீது விளக்கு ஒளி பட்டுத் தெறித்தது. வாய் நுனியால் வெற்றிலை சாறு எட்டிப் பார்த்தது. அவளது சீத்தைத் துணியிலிருந்த

கரியும் புகையும் இருளில் நின்ற போதிலும் பீற்றரினால் காண முடிந்தது. அவளுக்குச் சீத்தைத் துணி வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என அவன் நினைத்தானாயினும் அவனால் அதனை நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

பேமாவதியின் கணவன் புஞ்சப்பு இருமும் சத்தம் முன்கட்டுப் பக்கத்திலிருந்து கேட்டது. நிலையிலிருந்து எழாமலேயே தலையைத் திருப்பி முன்கட்டைப் பார்த்தாள். அவள் இடது தாடையிலிருந்த வெற்றிலையை வலது பக்கமாக மாற்றினாள் எனினும் அவள் ஏதும் சொல்லவில்லை.

பீற்றல் வாய்க்கு எடுத்த சோற்று வாயை மென்று கொண்டே அவளை நோக்கிப் பார்த்தான். “புஞ்சப்பு அண்ணனுக்கு கஷ்டமாக இருக்குது போல.” என்பது போன்று பேமாவதிக்கு விளங்கியது.

“இந்த மனுசன் இருமியே செத்துப் போவார் போல. சொன்னால் கேட்டால் தானே? இன்டைக்கும் பீடிக்கட்டைக் கேட்டு பெரிய கரைச்சல் பண்ணினார்.”

பீற்றருக்கு புஞ்சப்பு மீது அனுதாபம் ஏற்பட்டது.

குளம் தோண்ட ஆரம்பித்த மூன்றாம் நாள் பேமாவதி குளக்கட்டினூடாக குளத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவளோடு பேச பீற்றரினால் முடிந்தது.

“அக்கா உங்களைத்தான்.”

“அக்கா நான் இந்த இடத்தில் டோசரில் வேலை செய்பவன். நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள்.”

“ஏன் காணாமல். காலை மாலையில் இந்தப் பக்கமாத் தானே போகிறீர்கள். எங்கள் சுட்டியும் கூறுவாள். அந்த மாமா சிரித்தார். அது இது என்று.” பேமாவதி வெற்றிலை சாற்றைத் துப்பினாள்.

“அங்க போகாதே” என்றவாறு மகளை இழுத்தாள்.

“அக்கா எனக்கு மூன்று நேரச் சாப்பாடு வேண்டும். இங்கிருந்து கடைக்கு எவ்வளவு தூரம். உங்கள் வீடு அருகில் இருப்பதால்

பேசிப் பார்க்க நினைத்தேன்.” பீற்றர் தட்டுத்தடுமாறிய படி இவ்வாறு கூறினான். கிராமப் பெண்ணான அவள் தன்னை நன்கு மதிப்பது அவனுக்கு விளங்கியது.

“இந்தக் கதையை கிராம சேவையாளரும் கூறினார். நீங்கள் சாப்பிட இடம் தேடுகின்றீர்கள் என்று. எங்கள் சாப்பாட்டுக்கு விருப்பம் என்றால் சரி தான். எங்கள் குளத்தை ஆழமாக்கினால் எங்களுக்குத் தானே நல்லது.”

“ஏதாவது சாப்பிட இருந்தால் போதும் உங்கள் வீட்டில் பலாக்காய் இருக்கு தானே?”

கடும் வரட்சியிலும் காய்கள் நிறைந்த மரத்தைப் பார்த்தவாறே பீற்றர் கூறினான்.

“தம்பியின் ஊர் எங்க?”

“கம்பஹா”

பேமாவதியைக் கண்ட நாளிலேயே அவளுடன் உடலுறவு கொள்ள ஆசை இருக்கவில்லையா என்று பீற்றர் தன்னிடமே கேட்டுக் கொண்டான்.

அன்று மாலை டோசரை செலுத்தி வந்து பேமாவதியின் வீட்டுக்கு எதிரிலேயே பீற்றர் நிறுத்தினான்.

சுட்டியின் முகம் அன்றலர்ந்த தாமரை போன்றிருந்தது. பேமாவதியினுள்ளும் புத்தார்வம் ஏற்படத் தொடங்கியது. புஞ்சப்பு முன்கட்டிலிருந்து வெளியே வந்து டோசரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இவர்தான் அப்போது நான் கூறியவர்.” என்றவாறு கட்டில் பாயை விரித்தாள் பேமாவதி.

புஞ்சப்புவின் மெலிந்த தேகத்தைப் பார்த்தவுடன் பீற்றருக்கு எலிப் பொறியொன்று நினைவுக்கு வந்தது.

“வெற்றிலை சாப்பிடுகிறீர்களா?” புஞ்சப்பு கேட்டான். “கிராம சேவகரும் கேட்டார் உங்களுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்க முடியுமா என்று. நானும் பேமாவதியிடம் கூறுவதாகக் கூறினேன். எப்படியும் அவர் பொறுப்பான வேலைகளை எங்களிடம் தான் ஒப்படைப்பார்.....

முன்னரும் ஒரு முறை குளத்தில் வேலைக்கு வந்தவர்கள் எம்மிடம் தான் உணவு உண்டார்கள். இந்த அறையில் தான் தங்கினார்கள்.”

இவ்வளவு நேரமும் பீற்றர் யோசித்தது உணவு உண்பது பற்றி மாத்திரமாகும். இப்போது தங்குமிடத் தேவையும் நிறைவேறிவிட்டது. கிராமசேவகர் கூறிய இடம் வேலை தளத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவில் இருந்தது.

“அருகேயே தங்கினால் எனக்கும் வசதி தான்.” பீற்றர் புஞ்சப்புவைப் பார்த்தபடி கூறினார்.

“அதற்கென்ன அடுத்த அறை இருக்கிறதே. எவ்வளவு நாளும் தங்கலாமே.” புஞ்சப்பு கூறிய போது பேமாவதி வீட்டுக்குள் சென்று விட்டாள்.

புஞ்சப்புவின் கரகரத்த குரல் கேட்டது.

மெதுவாக எழுப்பிய பீற்றர் உள்ளறைக் கதவில் கையை வைத்தான். அதற்குப் பூட்டு இல்லையென அவன் கண்டு கொண்டான். அறையின் ஒரு மூலையில் குப்பி விளக்கொன்று மிகவும் தணித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒளி ஆடை கலைந்திருந்த அவள் உடம்பில் பட்ட தெறித்தது.

அதிகம் யோசிப்பது பயனற்றது என்று நினைத்த பீற்றர் மெதுவாக பேமாவதி இடுப்பில் தொட்டு அசைத்தான்.

“ம்ஹ்..... ம்ஹ்.....”

அவன் மீண்டும் எழுப்பினான்.

“ம்ஹ் இது என்ன கஷ்டம் நடு ராத்திரியில். இந்தப் பிள்ளையும் எழும்பி விடும். அடுத்தது வேற்று மனிதன் ஒருவரையும் வைத்துக் கொண்டு இது என்ன?”

“நான் வேற்று மனிதன் தான்.” அவன் முணுமுணுத்தான்.

“ஸ்ஸ்ஸ் இதென்ன ஆள் நீ?”

அவளது ‘ஸ்ஸ்ஸ்’ குரலினால் அவனுடம்பு குளிர்ந்தது.

“தம்பி நீ கூறுவது போல் கும்பிடுகிறேன். இங்கிருந்து போய் விடு.”

“இல்லை இல்லை இன்று மாத்திரம்.”

“ஐயோ என்ற கடவுளே இங்கிருந்து போய் விடு. இது என்ன நடக்கப் போகின்றது?”

அவள் எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“பயப்பட வேண்டாம் அக்கா.” பீற்றர் முணுமுணுத்தான்.

“அப்போ எனது தங்கத் தம்பி இங்கிருந்து போய் விடு. நான் கெட்டவள் அல்ல. ஐயோ கடவுளே. இங்கிருந்து போ தம்பி.”

பேமாவதி அவனுடைய கால்களை பிடித்துக் கும்பிட்டாள். அவளது கண்களிலிருந்து விழுந்த கண்ணீர் அவனது கால்களை நனைத்தது. அவனது மனதும் உடலும் குளிரந்தது.

சுட்டி தூக்கத்தால் பிதற்றியபடி எழுத் தயாரானாள். குழப்பமடைந்த பீற்றர் உடனடியாக அறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

அடுத்தநாள் பீற்றரும் பேமாவதியும் எண்ணெய் தீர்ந்து போன விளக்கு போல் ஆயினர்.

அதிகாலையிலேயே டோசரை ஸ்டார்ட் பண்ணிய பீற்றர் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டான்.

அன்றிரவு வாயில் கட்டின் மீதமர்ந்து புஞ்சப்பு பீற்றர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். அவனுக்கு தனது உடன் பிறந்த சகோதரன் காணமற் போனது போன்றிருந்தது. அவன் பீற்றரைப் பற்றி பேமாவதியுடன் பல விடயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருந்தான். எனினும் அவள் அதில் பங்கு கொள்ளவில்லை.

“அம்மா மாமா எங்கே?” சுட்டி பலமுறை கேட்டாளாயினும் பதில் கிடைக்கவில்லை. இருள் நாலாபுறமும் வீட்டைச் சூழ்ந்தது. கிணற்றினுள் தனித்தது போல் குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

பேமாவதி சீத்தை முனையினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

டோசர் அதன் பிறகு வரவேயில்லை.

‘ஒட்டு’

லியணகே அமரகீர்த்தி

தமிழாக்கம் : எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

பீக்..... பீக்... பீக்..... பீக்.....

பேமாவதி கடைச் சுவருக்கு மேலாக பாதையை நோக்கினாள். எதுவும் சரியாக தெரியவில்லை. வீட்டினுள் முன்புறக்கூரை தாழ்ந்திருப்பதனால் மாத்திரமல்ல, புதிதாக வேய்ந்த ஓலை பதிந்திருந்ததும் தான் காரணம்.

ஆகவே அவன் நன்கு குனிந்து பார்த்தான்.

குதிரை மேல் அமர்ந்திருக்கும் அரசன் போல் மோட்டார் வண்டியில் முதலாளி உட்கார்ந்திருக்கின்றார். அவரைக் கண்டவுடன் பேமாவதியின் முகம் மலர்ந்தது.

“ஆ முதலாளியா....?”

“என்ன பேமாவதி வாவன் இந்தப்பக்கம்.” முதலாளி தலையை ஆட்டினார். தனது ரவிக்கையுடன் ஆடைகளையும் சரி செய்து கொண்டாள் பேமாவதி.

முதலாளி அவனது தலையிலிருந்து கால்வரை நோட்டம் விட்டார். மௌனப் பார்வை பார்த்தார்.

அவளை நோக்கி “வர வர நீர் குமர்ப் பெட்டை போலாகிறாய்.”

“கேலி பண்ணாதீங்கள் முதலாளி” என்று பேமாவதி நெளிந்த படி கூறினாள்.

முதலாளி தனது வழுக்கைத் தலையைத் தடவிக் கொண்டார். அவர் ஒரு பையை கையில் எடுத்து பேமாவதியிடம் கொடுத்தார்.

“எப்படியாவது இந்த போகத்திலும் நெல்லை எனக்கே தர வேண்டும். டிங்கிரி பண்டா என்ன சொல்கிறான்.”

“அவர் என்ன சொல்ல. இன்றும் புளியங்குளப்பக்கமாக குடடிக்கிறார்களாம்.”

“இதை எடு.” பார்சலை பேமாவதிக்கு கொடுத்தார். “வீட்டுக்குக் கிட்ட உள்ள வயல்களில் குடுமிதித்தாகி விட்டதா?”

“நேற்று மிதித்தார்.”

“எவ்வளவு இருந்தது?”

“40 புசல்.”

“இந்தப் போகம் பிழையில்லை.”

“முதலாளி சைக்கிள் பிடியில் தொங்க வைத்திருந்த பையிலிருந்து பர்சை கையில் எடுத்தார்.”

“முதலாளிக்கு என்ன குறை.”

“வரவுக்கு மேல செலவு. நேற்று மனுசிக்கு சாரி வாங்கினேன். எண்ணூறு ரூபாய். சங்கிலியொன்று ஐயாயிரம் ரூபாய்.”

“தங்கச் சங்கிலியா....?”

“இல்லாவிட்டால் இரும்புச் சங்கிலியா? சரி ஐந்நூறை பண்டாவிடம் கொடு. எப்படியாவது இந்த முறையும் நெல்லை எனக்கே அளக்க சொல்லு சரியா.”

முதலாளி சைக்கிளை ஸ்டார்ட் செய்து கொண்டு போனார். முதலாளி தன் பார்வையிலிருந்து மறையும் வரை அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பேமாவதி.

முதலாளியின் பரிசுப் பார்சலை வீட்டுக்குள் கொண்டு போய் திறந்து பார்த்தாள். அது ஒரு சீத்தைத் துண்டு. காசை தடவிய அவளது கைகள் அவளையுமறியாமலேயே கழுத்தையும் தடவியது. முதலாளி சம்பாதிக்கவும் செலவழிக்கவும் கெட்டிக்காரன். பேமாவதி நினைத்துக் கொண்டாள். இப்படி ஒரு மனிசன் புருஷனாகக் கிடைக்க

என்ன புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என அவள் மனம் நினைத்தது. தனது புருசன் பண்டா ஒரு உலோபி என்று அவள் நினைத்தாள்.

டிங்கிரி பண்டாவுக்கும் குடு மிதிப்பவர்களுக்கும் இரவு உணவு எடுத்துப் போக வேண்டும். அவனோடு வாழ்ந்த இந்த ஏழு வருடமும் அவள் என்ன செய்கிறாள். அருவி வெட்டுவது, களை பிடுங்குவது, சமைப்பது, அவற்றை வயலுக்கு கொண்டு செல்வது, இதுதான் அவளது கடந்த ஏழு வருட வாழ்க்கை. அதே சமயம் முதலாளியின் மனைவி என்ன செய்கிறாள். சமைப்பதும் சாப்பிடுவதும் உண்டு உடுத்து மகிழ்ச்சியாக இருப்பதும் தான். அவளுக்கு தங்க சங்கிலி, சாரி.

பேமாவதி தண்ணிப் பாலையே ஊற்றி பருப்புக் கறியாக்கினாள். என்ன ருசி வேண்டிக் கிடக்கிறது? நன்கு தாமதமாகவே எடுத்துச் சென்றாள். புளியங்குளத்து வயல் நெல்லை வீட்டுக்கு கொண்டு வரும்போது நன்கு இருட்டி விட்டிருந்தது. டிங்கிரி பண்டா கிறாலவின் வண்டியில் நெல்லை ஏற்றி வந்திருந்தான். ஒருவரும் உதவிக்கில்லாத படியால் தனியாகவே அவனுக்கு எல்லா வேலையும் செய்ய நேர்ந்தது. வண்டியிலிருந்து நெல் மூட்டைகளை இறக்கி வீட்டில் அடுக்கினான். எந்த உதவியும் செய்ய பேமாவதி முயலவில்லை. எனினும் அவள் நெல் மூட்டைகளை எண்ணத் தவறவில்லை. மூன்று புசல் நெல் மூடைகள் பத்து இருந்தது. இந்த முறை முதலாளி நன்கு சந்தோசமடைவார் என்று பேமாவதி நினைத்தாள்.

நாலு போகத்திற்கு பிறகு இப்போது தான் நெல் கொஞ்சம் கிடைத்தது. “இப்போது இதனை எப்படியாவது ஏமாற்றாத ஒருவருக்கு விறறால் நல்லது” முகத்தில் வழியும் வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு பண்டார கூறினான்.

“வேறு நல்ல மனிதனை எங்கிருந்து தேட. நல்ல முதலாளி தாஸ் இருக்கிறாரே.” பேமாவதி கோபத்தோடு கூறினாள்.

“தாஸ் முதலாளி போன தடவையும் நெல்லை குறைவாக நிறுத்தான். விலையும் குறைவாகத் தந்தான்.”

“சரி இனி நல்லது கெட்டதுக்கு உதபுவனும் அவர் தானே.” மனைவியின் பேச்சு அவனுக்கு ஆத்திரமுட்டியது. எப்படியும் தாஸ முதலாளிக்கு நெல் கொடுக்கக் கூடாதென்று தீர்மானித்தான்.

“இப்ப அப்படி சொல்ல முடியாது. அட்வான்சம் தந்துவிட்டு போயிருக்கின்றார். எப்படியாவது அவருக்குத் தான் நெல்லை வித்தாக வேண்டும்.”

“யார் அட்வான்ஸ் வாங்கச் சொன்னது.” டிங்கிரி பண்டா வெற்றிலைச் சாற்றை முற்றத்தில் துப்பினான்.

“எனக்குத் தெரியாது. அவருக்கு நெல் கொடுக்க நேரிடும்.” பேமாவதி கட்டிலிலிருந்து இறங்கி வீட்டுக்குள் சென்றாள். கடந்த காலங்களில் நெல் விற்பது பற்றிய உரையாடல் இவ்வளவு சூடாக நடைபெறவில்லை.

நாளுக்கு நாள் டிங்கிரி பண்டா மீது தனக்கு ஏற்படுகின்ற வெறுப்புக்குக் காரணம் என்ன என்று அவளால் கூறமுடியவில்லை.

தான் கணவனுக்குத் தெரியாமல் தாஸ முதலாளியிடம் பரிசு பெறுவது தவறென்னு அவளுக்குத் தெரியும். எனினும் முதலாளி கொடுக்கும் எதையும் மறுக்க அவளால் முடியவில்லை.

திருமணமாகி ஒரு வருடத்தில் கிடைத்த பிள்ளை இறந்த பின், மற்றொரு பிள்ளை பற்றி அவனுக்கு ஆர்வம் ஏற்படவில்லை. எனினும் பேமாவதிக்கு பிள்ளை பெற வேண்டுமென்ற ஆர்வம் குறையவில்லை. மேலும் அவளது வயதும் உடல் தோற்றமும் யாரையும் கவரத்தக்கதாகவிருந்தது. சிறுவயது முதலே வயல் வேலையில் அக்கறை காட்டிய டிங்கிரி பண்டா என்றும் பாடசாலைக்குப் போனவனில்லை. எனினும் ஊரிலிருந்த மிகவும் திறமையான விவசாயி என பண்டா பெயர் பெற்றிருந்தான். 15 மைல் தூரத்தில் உள்ள ஆனமடுவிலிருந்து வரும் தாஸ முதலாளிக்கு பண்டா நெல் கொடுக்காவிட்டால் வேறு நெல் கொடுக்கக் கூடியவர் எவருமில்லை.

சிறுவயதிலிருந்தே வயல் வேலைக்கு பழக்கப்பட்டிருந்த பண்டாரவை ஏமாற்றுவது அவ்வளவு இலகுவான விடயமல்ல என்பது முதலாளி தாஸவுக்கு நன்கு தெரியும்.

மறுநாள் புத்தளம் நகருக்குச் சென்ற பண்டார 50 கிலோ விற்றராக ஒன்றை வாங்கி வந்து எல்லா நெற் கோணிகளையும் நிறுத்துப் பார்த்தான். இம்முறை யாராலும் தன்னை ஏமாற்ற முடியாதென அவன் கூறினான்.

“ஏன் நிறுக்கிறீர்கள்...?”

“விக்க”

“முதலாளி நிறுக்காமல் வாங்குவாரல்லவா?”

“முதலாளி இல்ல கடவுளே வந்தாலும் இனி என்னை ஏமாற்ற முடியாது.”

எல்லா நெல் சாக்குகளையும் நிறுத்துப் பார்த்துக் கொண்ட பண்டார கூறினான்.

“அப்படி கூற முடியுமா? முாலாளியிடம் அட்வான்ஸும் எடுத்திருக்கின்றோம்.”

“அவற்றை முதலாளிக்கே கொடுத்து விடு” என்று கூறிவிட்டு தனது வேலையைப் பார்க்க பண்டா சென்று விட்டான்.

இருளில் வந்த சைக்கிள் ஒன்று பேமாவதியின் வீட்டு வாசலில் நின்றது.

கதவைத் திறந்து அவள் பார்த்தாள்.

“டிங்கிரி பண்டா.”

“முதலாளி அவர் வயலில் சூடு மிதிக்க சென்றுள்ளார்.”

“நானும் நெல்வாங்க வந்தேன். அது இன்று பிரித்து முடியவில்லை.”

மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திய முதலாளி வீட்டுக் கட்டில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“என்ன டிங்கிரி பண்டா எனக்கு நெல் தருகிறேன் என்றானா?”

“இந்த முறை அவ்வளவு விரும்பமில்லைப் போல.”

முதலாளி பேமாவதியின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

நிலா ஒளியில் அவள் முகம் பளபளத்தது. அவளது சட்டை சரியாக முடாமலிருந்ததால் உள் பாகங்கள் அரைகுறையாக தெரிந்தது.

முதலாளி நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டான்.

“தண்ணி கிளாஸ் ஒன்று கொண்டு வந்தால் நல்லது.”

பேசாமல் வீட்டுக்குள் சென்ற அவள் தண்ணீர் கிளாஸ் ஒன்று கொண்டு வந்தாள்.

தண்ணீரை வாங்குவது போல் அவளுடைய கையைப் பற்றி தன்னிடம் அவர் இழுத்துக் கொண்டார்.

“ஐயோ யாரும் பார்த்து விடுவார்கள் முதலாளி.”

“முதலாளி நான் அப்படியான மனுசி அல்ல என்னை விட்டு விடுங்கள்.”

எவ்வளவு கூறிய போதிலும் அவளால் முதலாளியின் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. முதலாளி அதிகாலையில் தான் அங்கிருந்து விடைபெற்றார்.

“முதலாளி இனி நெல்லு பற்றி மனுசனோடு கதைக்க முடியாது. காசை எடுங்கோ.”

“நீயே வைத்துக் கொள். காசு அவசியமல்ல.”

“இது ஒன்றும் பெரிய காசல்ல எனக்கு.”

டிங்கிரி பண்டா கடுமையாக உழைத்தான். விவசாயிகள் எல்லோரும் ஒரு முடிவெடுத்தார்கள். சொன்ன விலைக்கு நெல் விற்பதில்லை என்பது தான். முடியாவிட்டால் டிரக்டர் ஒன்று வாடகைக்குப் பெற்றுக் கொண்டு புத்தளத்திற்கு கொண்டு போயாவது நல்ல விலைக்கு விற்க முடிவெடுத்தனர்.

டிங்கிரி பண்டா இரவு வீட்டில் இல்லாத நாட்களில் முதலாளி பேமாவதியுடன் இரவைக் கழித்து விட்டு அதிகாலையிலேயே லைட் இல்லாது சைக்கிளை ஓட்டிச் செல்வதை யாருக்கும் தெரியவில்லை.

“நான் எவ்வளவு கெட்ட மனுசி முதலாளி.”

“விட்டுப் போடு பேமா. டிங்கிரி பண்டா என்ன ஒரு மனிதனா? என்ர மனிசியால எனக்கு வேலையில்லை. நீதான் எனக்குப் பொருத்தமானவன். எனக்கு மனசுக்குப் பிடித்தவளுக்கு பணம் நகை எதுவும் தாராளமாக செய்வேன்.”

“இல்லை முதலாளி வயிற்றில் பிள்ளை உருவாகுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது.”

“இனி என்ன உனக்குத்தான் மனுசன் இருக்கிறானே.”

“ஆனால் தகப்பன் யாரென்று எனக்குத் தெரியுமே.”

“பண்டார என்ன மலடுதானோ?”

உண்மையாக பேமாவதி நினைத்தாள். ஷமுதலாளியுடன் கழிக்கும் இரவுகள் எவ்வளவு சந்தோசமானவை. அவன் பேச்சும் பழக்கமும் டிங்கிரி பண்டாவுக்கு இதுவெல்லாம் தெரியுமா?

வயல் வேலைகள் முடிந்து மாதங்கள் சில கழிந்து விட்டன. நெல்லும் விற்கவில்லை. வேறு வேலைகளும் இல்லாமையால் அன்றாட செலவுகளுக்கே திண்டாட்டமாகவிருந்தது.

தான் தகப்பனாகியது பற்றி பண்டாவுக்குப் பெருமை தாளவில்லை. அவனே ஆங்காங்கே அதனைச் சொல்லிக் கேள்விப்பட்ட பெண்கள் பேமாவதியை பார்க்க வந்து சென்றனர்.

“டிங்கிரி பண்டா புத்திசாலி வயல் நன்கு விளையும் வரை பிள்ளையும் பெறாமல் பொறுத்திருந்தான்.” அங்கே மாமி கூறினாள்.

இப்போது முதலாளி வீட்டுப் பக்கமே வருவதில்லை.

ஒருவருக்கொருவர் தெரியாமல் தாஸ் முதலாளிக்கு நெல்லை விற்று விட்டனர்.

அடுத்த போக வயல் செய்கைச் செலவுகளையும் பிறக்கும் குழந்தையின் செலவுகளையும் பற்றி நினைத்த பண்டாரவிற்கு தலையை என்னவோ செய்தது.

டிங்கிரி பண்டா தூது விட்டான். தாஸ் முதலாளியின் லொறியில் நெல் ஏற்றப்பட்டது. டிங்கிரி பண்டா முன்னர் நிறுத்ததிலும் மிகக் குறைவான நிறைக்கே முதலாளி நிறுத்தார். பண்டார எதுவும் கூறவில்லை.

நெல்லின் விலையைக் கணக்குப் பார்த்த முதலாளி 500 ரூபா குறைவாகக் கொடுத்தார்.

பேமாவதி முதலாளிக்கு முகங் கொடுத்துக் கதைக்கவில்லை. அவளது கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்கள் திரண்டிருந்தன.

டிங்கிரி பண்டாவிடமிருந்து “ஹோஸ்” என்றிருந்தது.

“எங்களுக்கும் சின்னவன் வரப் போறான் முதலாளி.” மகிழ்ச்சியுடன் டிங்கிரி பண்டா கூறியதைக் கேட்ட பேமாவதியின் கண்களில் நீர் உருண்டு குடிபட்டது.

“முன்பு தந்த 500ஐ கழித்துக் கொண்டேன்.”

“ஏன் அதனைத் திருப்பித் தரவில்லையா முதலாளி?”

“பேமாவதியைக் கேளு பண்டார.”

டிங்கிரி பண்டா பேமாவதியைப் பார்த்தான். அவள் வயிற்றை தடவிப்படி கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாள். அவளது கண்கள் நிலத்தை நோக்கிய வண்ணமிருந்தன.

“சரி அப்படியானால் அந்த 500 ரூபாயும் கழித்துக் கொடுங்களேன்.” பண்டார கூறினான்.

சரத் விஜேசுரிய

இவர் நாவலாசிரியர், சிறுகதை எழுத்தாளர் மட்டுமன்றி சிறந்த சிறுவர் இலக்கியவாதியுமாவார். 'தக்சலாவே நியகய' 'தாத்தா' 'தனி தருவக்' 'ராஜதானிய' 'சிரகந்தவர்' 'விழுத்திய' போன்ற பல சிறுகதைத் தொகுதிகளை எழுதி வெளியிட்டுள்ள இவர் கொழும்பு பல்கலைக்கழக சிங்களப் பிரிவு சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்து வருகிறார்.

‘தனிமரம்?’

சரத் விஜேசூரிய

தமிழாக்கம் : எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

பாடசாலையிலிருந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த நான் எமது வீட்டுக்குத் திரும்பும் குறுக்குப் பாதையில் திரும்பும் ஒருவரைக் கண்டேன். அவரை இனங்காண்பது கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. அவர் மாட்டின் அப்புஹாமி. அவரது நடை தூரத்திலேயே எனக்கு அவரை இனங்காட்டியது. அவரது ஒரு கால் குட்டையானது. கிராமத்தவர்கள் அவரை நொண்டி மாட்டின் என்பார்கள். குட்டையான தடித்த அந்த மனிதரைக் காண நான் விரும்புவதில்லை. நான் அவருடன் என்றும் கதைப்பதில்லை. அவர் தினமும் மதியநேரம் பகலுணவு உண்பதற்காக எமது வீட்டுக்கு வருவார்.

அவர் வீட்டுக்கு வரும் போது அவரைக் காணாதவாறு வெகு தூரம் நான் சென்று விடுவதுண்டு. அக்காமார் இருவரும் அப்படியே நடந்து கொள்வார்கள். எனினும் நான் எனது எண்ணங்களை அக்காவிடம்கூறுவதோ அக்கா தனது எண்ணங்களை என்னிடம் கூறுவதோ கிடையாது. இந்த மனிதனை நான் ஏன் வெறுக்கின்றேன். அவனது தோற்றமா இல்லை. வார்த்தைகளால் கூறமுடியாது வேறு ஏதாவது காரணமா?

பெரும்பாலான ஞாயிறு இரவுகளில் நொண்டி மாட்டின் எமது வீட்டிலேயே இருப்பார். உண்மையில் அவரை அழைத்து வருவது அப்பாதான். சிலநாட்களில் அவர் அப்பாவுடன் சந்தைக்குச் செல்வதும் உண்டு சந்தைக்குச் சென்று வெற்றிலை வியாபாரத்திலீடுபட்டு பொருட்கள் வாங்கி வரும் அப்பாவுடன் மாட்டின் பகலுணவு உண்டபின் சாலையிலுள்ள சோபாவில்

படுத்திருப்பார். இரவுணவின் பின்னர்தான் அவர் வீட்டிலிருந்து செல்வார்.

அவர் பகலுணவு நேரத்திலேயே எமது வீட்டுக்கு வரும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். இது பற்றி எனது மூத்த சகோதரி ஒருநாள் குறை கூறினார். அதனைக் கேட்ட அம்மா அக்காவை முறைத்துப் பார்த்தார். அப்பா அக்காவைக் கோபத்துடன் பேசினார். நொண்டி மாட்டின் வருவது பற்றி நான் எதனையும் கூறுவதைத் தவிர்த்தது இதனால் தான்.

ஒரு பிக்குவுக்குத் தானம் வழங்குவது போன்று அம்மா நொண்டி மாட்டினுக்கு உணவு பரிமாறுவதைப் பலதடவை நான் கண்டுள்ளேன். இந்தப் பிச்சைக்கார நொண்டிக்கு அம்மா ஏன் இவ்வளவு மதிப்பளிக்கின்றார் என்பது என்னுள் பெரும் புதிராக அமைந்தது. அம்மாவைப் போன்றே அப்பாவும் அம்மாவுக்குச் சளைக்காமல் நொண்டி மாட்டினை உபசரிப்பார்.

நொண்டி மாட்டின் ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த சமயம் ஏதோ வேலையாக அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டிலிருந்து வெளியே சென்றிருந்தனர். மாட்டின் வருவதைக் கண்ட எனது இளைய சகோதரி வேகமாக வாசற்கதவைச் சாத்திக் கொண்டு முணுமுணுத்தபடி வீட்டினுள் பிரவேசித்தார். பெரிய அக்கா எனது நகங்களை வெட்டியபடி இருந்தார். கதவு மூடிய சத்தத்தால் நானும் பெரிய அக்காவும் திடுக்கிட்டுப் போனோம். சிவந்த முகத்துடன் சிறிய அக்கா மூத்தவளிடம் வந்தாள்.

“சொந்தக்காரர் வருகின்றார் நான் கதவைச் சாத்திவிட்டேன்.” கூவரில் சாய்ந்தபடி சிறிய அக்கா கூறினாள். மூத்த சகோதரி எழுந்தாள். சிறிய சகோதரியை வியப்புடன் நோக்கினாள்.

“கதவைத் திறக்க வேண்டாம். தட்டிப் பார்த்து விட்டுப் போகட்டும். இதற்கொரு முடிவு கட்டவே வேண்டும். என்ன வெட்கம் கெட்டத்தனம்?”

பெரிய அக்காவைப் பின் தொடர்ந்து நானும் வாசல் பக்கம் சென்றேன். நொண்டி மாட்டின் வீட்டின் முன்னாலிருந்த பலாமரத்தடியிலிருந்த பெரிய கல்லொன்றின் மீது அமர்ந்திருப்பதை

நாங்கள் யன்னலூடாகக் கண்டோம். நாம் நின்ற இடத்திற்கு வந்த சிறிய அக்கா.

“இவனை எங்கள் சித்தப்பா என்று வகுப்புப் பிள்ளைகள் கேலி பண்ணுகிறார்கள்.”

நான் பெரிய அக்காவைப் பார்த்தேன். அவளது முகபாவத்திலிருந்து எதனையும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“அக்கா அவன் எங்களுக்கு என்ன உறவு?” பெரியக்கா விடை கூறும் முன் சின்னக்கா விடை கூறினாள். “அந்த நாதியற்றவனுடன் எங்களுக்கு என்ன உறவு.”

பெரியக்கா பெருமூச்சொன்றை உதிர்த்தாள்.

“அம்மா எம்மைத் திட்டுவாளோ தெரியாது” அவள் மெல்லிய குரலில் முணுமுணுத்தாள்.

“ஏசினால் ஏசட்டும்.” சின்னக்கா உறுதியாகக் கூறினாள்.

யன்னலுக்கருகே சென்ற நான் யன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு நொண்டி மாட்டினைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவன் பலா மரத்தில் சாய்ந்தபடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். வாய் திறந்திருந்தது. பழைய சாரமொன்றை உடுத்திருந்தான். அணிந்திருந்த பெனியனும் பல நாட்களாகச் சலவை செய்யாது அழுக்கடைந்ததொன்றாகும். எனக்குள் கவலையும் தோன்றியது. வகுப்பில் படித்த சமயப் பாடமொன்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“பசியால் வாடும் ஒரு மனிதனுக்கு உணவளிப்பது தருமமாகும். திக்கற்றவர்களுக்கு உதவுவது உத்தமமானது என்று புத்தர் போதித்தார்.” ஆசிரியர் கூறியது உண்மையாயினும் நொண்டி மாட்டினுக்கு கருணை காட்ட மனம் இடம் கொடாமலிருப்பது ஏன்? சகோதரிகளும் அவனுக்கு இரக்கம் காட்டுவதில்லை. மனிதர்களின் பலவீனங்களைக் கண்டு அவர்களைத் தாழ்வாக மதிக்கக் கூடாது என நாங்கள் கற்றறிந்த போதிலும் நாம் ஏன் மாட்டினுக்கு கேலி செய்கின்றோம். உண்மையில் அவரது நடையைப் பார்த்து நாம் சிரிக்கின்றோமா? அல்லது அவனுக்கு

எமது பெற்றோர் காட்டும் மதிப்பிற்காக அவனை வெறுக்கின்றோமா?

மாட்டின் காலமான செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அம்மாவும் அப்பாவும் மிகவும் வருந்தினார்கள். எனினும் எனது சகோதரிகளின் பேச்சுக்களைக் கேட்ட போது அவர்கள் இதுபற்றிச் சந்தோசமடைவது போல் தெரிந்தது. அவ்வாறானதொரு மகிழ்ச்சி என்னுள் தோன்றவில்லை. ஆனால் நான் கவலைப்படவு மில்லை. எனினும் மனதில் ஒரு வெறுமை தோன்றியது.

அம்மா செத்த வீட்டுக்கு அன்னதானம் வழங்கத் தேவையான பொருட்களின் பட்டியலை அப்பாவிடம் கொடுத்தார். அவர் கோணிப் பையொன்றைச் சயிக்கிளில் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார். அம்மா அக்காவை அழைத்தார்.

“மகள் நான்கைந்து தேங்காய்களை உரித்தெடு.” பெரியக்கா அம்மாவுக்கு உதவத் தயாரானாள். சின்னக்கா இரகசியக் குரலில் பெரியக்காவிடம் கூறினாள்.

“கடைசி அன்னதானமல்லவா நானும் உதவி செய்கிறேனே.” என்றுமில்லாதவாறு அம்மாவை இது கோபமடையச் செய்தது. அவள் சின்னக்காவின் கன்னத்தில் பலமாக அறைந்தாள். எனது கன்னத்தில் அறை விழுந்தாற் போல் நான் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டேன். சின்னக்காவோ கதறியபடி அறைக்குள் ஓடினாள். நிலையில் தலையை வைத்துக் கொண்டு அம்மா அழ ஆரம்பித்தாள். நான் பெரியக்காவிடம் சென்று அணைந்து கொண்டேன். கடிகாரம் நின்று விட்டது போன்றிருந்தது. வெளியில் காகங்கள் கரையும் ஒலி கூடக் கேட்கவில்லை. பெரியக்கா எனது தலையைத் தடவி விட்டாள். நான் எழுந்து சின்னக்காவின் கட்டிலை அடைந்தேன். அவள் குப்புற விழுந்து தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விம்மிக் கொண்டிருந்தாள். நான் வீட்டில் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் சமையலறைப் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். அம்மா சமையலறையினுள் ஏதோ வேலையாகவிருந்தாள். “மகள்

சின்னவள் என்ன செய்கின்றாள் என்று பார்.” “அறையில் இருக்கிறாள்” அக்காவின் விடை உயிரற்று இருந்தது.

“இந்தச் சொத்து சுகங்கள் யாவும் வானத்திலிருந்து கிடைத்தது என நீங்கள் நினைக்கலாம். இந்தக் குடும்பம் இந்த நிலைக்கு வரும் என்று யார் நினைத்தார்கள்.”

அம்மாவின் பேச்சு என்னுள் பெரும் ஆவலைத் தூண்டிவிட்டது. நான் சமையலறை வாசலுக்குச் சென்றேன்.

“உங்கள் அப்பா ஒரு கரையோரக் கீழ்நாட்டுக்காரர் என்பது எங்கள் அப்பாவுக்கு வெறுப்பைத் தந்தது. இப்போது நீ நாலு விடயம் தெரிந்தவள் என்பதால் கூறுகிறேன். அந்தச் சமயத்தில் நான் தீர்மானமெடுத்திருந்தேன். இதைக் கேட்ட எனது தகப்பனார் ஆவேசமுற்றார். எங்களுக்கு எவரும் உதவ முன் வரவில்லை. மாட்டின் மாத்திரம் தான் எங்களுக்கு உதவினார்.”

நான் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்க விரும்பினேன். ஆனாலும் கால்கள் பலமிழந்தது போல தோன்றியதால் நிலத்தில் அமர்ந்து விட்டேன்.

“கந்தவத்தையில் மாட்டின் அண்ணாவும் அவரது அம்மாவும் மாத்திரமே வசித்து வந்தனர். எங்கள் இருவருக்கும் அவ்வீட்டில் புகலிடம் அளித்தார்கள். எனது தகப்பனார் வேறு சிலருடன் சேர்ந்து கொண்டு எங்களைத் துன்புறுத்தி வந்தார். திடீரென ஒருநாள் உங்கள் அப்பாவைக் காணவில்லை. நான் சாகாமல் இருந்தது மாட்டின் அண்ணாவின் அம்மாவினால் தான்.....

மாட்டின் அண்ணாவின் அம்மா தங்கமான மனுசி. மிகவும் திடகாத்திரமான அவள் திடீரென ஒருநாள் இறந்து போனாள். அப்போது மாட்டின் அண்ணா கலியாண வயதைத் தாண்டியிருந்தார். யாரையாவது திருமணம் முடித்திருந்தாரென்றால் இன்று இவ்வாறு அனாதையாக இறந்திருக்கமாட்டார். நான் சமையலறையினுள் எட்டிப் பார்த்தேன். அம்மாவின் முகம் எனக்குத் தெரியவில்லை. அவள் அடுப்பருகே அமர்ந்திருந்தாள். அக்கா அவளுக்கு முன்னால் பலகையில் அமர்ந்திருந்தாள்.”

அம்மா அக்காவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அம்மாவின் பெருமூச்சுக்கள் பல உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தின. அப்பா திடீரென எப்படிக் காணாமல் போனார். எனது மனதில் உறுத்திய இக் கேள்வியை அக்கா கேட்பாளா? அதைக் கேட்குமாறு அக்காவிடம் கூற எனக்குத் தோன்றியது. கடையிலிருந்து திரும்பிய அப்பா சயிக்கிளை நிறுத்தும் சத்தம் கேட்டது. சமையலறையிலிருந்து அக்காவின் கட்டிலருகே சென்றேன். அவள் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு புத்தகமொன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதைக் கண்ட எனக்குச் சிறிது திருப்தியாக இருந்தது.

“மாட்டின் நாதியற்றவனாக இறப்பதற்கு நாம் தான் காரணமென்று தேனீர்க் கடையில் பேசியிருக்கிறார்கள்.”

“அம்மா செத்த பிறகு மாட்டினை நாம் கவனித்தது போதாது.” அப்பா கவலையுடன் கூறினார். அப்பாவின் கையில் தேநீர் கோப்பையைக் கொடுத்த அம்மா, தூணில் சாய்ந்து கொண்டார். சகோதரிகள் இருவரும் படுக்கையறையில் இருக்கின்றனரா எனப் பார்த்தேன். சின்னக்கா அறையில் இருந்தார். பெரியக்கா சமையலறையில் இருப்பாள் என்று நினைத்தேன். முன்னறையில் நடைபெறுகின்ற பேச்சுக்குக் காது கொடுக்க எனக்கு விருப்பம் ஏற்பட்டது.

“மாட்டின் அண்ணன் பெரிய வீட்டையும் தோட்டத்தையும் சின்னவளினதும், பையனினதும் பெயரில் எழுதியதாக உன்னிடம் கூறினாரா?”

“எழுதுவேன் என்று கூறியிருந்தார்.” அவரை அந்த வீட்டில் தனியாகச் செத்துப் போக விட்டது தவறு. நாம் கடமை கழிப்பது போல சாப்பாடு கொடுத்தோம்.

அம்மா சிறிது கோபத்துடன் அப்பாவைப் பார்த்தாள். பின்னர் வேண்டா வெறுப்பாக இவ்வாறு கூறினார்.

“நான் இதனை முன்னரே கூறினால் என்ன நடக்கும். நீங்கள் திடீரென காணாமல் போவீர்கள். பெரியவள் வயிற்றிலிருந்த போதும் நீங்கள் என்னை விட்டுப் போனீர்கள். இந்தக் காணி வாங்கக் காசு தந்தார். இவ்வளவு உதவி பெற்றும் எத்தனை முறை என்னை விட்டு விட்டுப் போனீர்கள்.”

அப்பா தேனீர்க் கோப்பையை மேசையின் மேல் வைத்து விட்டு அம்மாவை ஒருகணம் நோக்கினார். பின்னர் குற்றம் செய்தவர் போல் கவலையுடன் பேசினார்.

“இங்கே பார் தெருவில் இறங்கியவுடன் ஏதாவது வம்புப் பேச்சு. மனிதனாக நான் இவற்றை எப்படி தாங்கிக் கொள்வது?”

“ஏன் அந்த மனிதனிடம் உதவி பெற்றீர்கள்? உங்கள் சம்பாத்தியத்தில் இந்த வேலைகளை செய்திருக்க முடியுமா? இவற்றுக்குப் பொறுப்புக் கூற நான் எந்தத் தவறும் செய்ய வில்லையே.”

அப்பா ஒன்றும் பேசாமல் சாலையை விட்டு வெளியேறி முற்றத்திற்குச் செல்கின்றார். அம்மா அப்பா சொல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்பா வெற்றிலை பாத்தியை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கின்றார். அம்மா இன்னும் தூணில் சாய்ந்தபடியே இருக்கின்றாள். நான் அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் சாய்ந்து கொள்கிறேன்.

அக்காமாருக்கும் எனக்கும் தெரியாத எத்தினையோ விஷயங்கள் எங்கள் வீட்டில் மறைந்துள்ளன. நெடுநாட்களாக மாட்டின் அண்ணாவின் இரவுணவை எடுத்துச் செல்வது அப்பா தான். பெரும்பாலும் பகல் சாப்பாட்டுக்கு அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார். அதற்கு அப்பா என்றுமே மறுப்புத் தெரிவித்தது கிடையாது.

இவை பற்றி இடைக்கிடையே நான் சிந்தித்ததுண்டு. ஆனாலும் அவை அவ்வளவு பாதாரமான சிந்தனைகளல்ல. பெரும்பாலான நாட்களில் மாட்டின் அண்ணாவும் அப்பாவும் விறாந்தையில் அமர்ந்திருப்பார்கள். அவர்களிடையே அதிகம் பேச்சு வார்த்தை நடைபெற மாட்டாது. அம்மா இடைக்கிடையே தேநீர் வழங்குவாள்.

சந்தைக்குச் சென்று வெற்றிலை விற்கும் தொழிலை அப்பாவுக்கு முன்னர் மாட்டின் அண்ணா செய்து வந்தாராம். இப்படி நான் கேள்விப்பட்டிருந்த போதிலும் அது பற்றிய விபரங்கள் சரியாகத் தெரியாது.

பெரியக்கா ஒருபக்கத்தில் நானும் சின்னக்காவும் மறுபக்கத்தில். அம்மாவும் அப்பாவும் எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திடீரென கண்விழித்துப் பார்க்கின்றேன் மாட்டின் அண்ணாவைக் கட்டிலுக்கருகில் நிற்பது போல் காண்கின்றேன். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வருகின்றேன் முன்னறையில் அக்காமார் இருவரும் தையல் வேலை பற்றிக் கதையில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

விறாந்தையிலுள்ள சாய் கதிரையில் அப்பா சாய்ந்தவாறு வெற்றிலை சப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். அம்மா முற்றத்தில் ஏதோ வேலை.

“கந்தவத்தைக்கு வேலி அடைத்துச் சீர் செய்தால் என்ன?” என்று கேட்டபடி அம்மா படியேறுகிறார்.

“ஆமாம் நானும் அதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நாளை மறுநாளே வேலை ஆரம்பிக்க வேண்டும்.” என்கிறார் அப்பா.

அம்மா அப்பாவுக்கு மறுபுறமிருந்த கதிரையில் வெற்றிலைத் தட்டுடன் அமர்ந்து கொள்கிறாள்.

அறைக்குச் சென்ற நான் மீண்டும் கட்டிலில் சாய்ந்து கொள்கிறேன். இரவு கனவில் மாட்டின் அண்ணா தோன்றுவார்.

‘அக்கா?’

சரத் விஜேசூரிய

தமிழாக்கம் : எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

அக்காவிற்கு திருமணம் நடந்த நாட்களில் நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. அவள் வீட்டை விட்டுச் செல்வது என்னுள் பெருங்கவலையை ஏற்படுத்தியது. எனினும் திருமண சபையில் அவளைக் காணும் போது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியாகவிருந்தது. அவள் என்னை அணைத்துக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுத போது நானும் அழ ஆரம்பித்தேன். எனினும் வெகு விரைவிலேயே சாதாரண நிலையை அடைந்தேன்.

அக்காவின் திருமணத்திற்காகப் பந்தல் கட்டிய நாள் முதலே வீடு கலியாணக்களை கட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. எங்கள் வீட்டில் நடைபெற்ற முதல் திருமணம் அது. ஆகவே யாவரும் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் திருமண வேலைகளில் ஈடுபட்டோம். எமது குடும்ப அங்கத்தவரினதும், உறவினர்களினதும், அயலவரினதும் அன்புக்குப் பாத்திரமாயிருந்த அக்காவின் திருமண விழாவிற்கு பல விதத்திலும் உதவ யாவரும் முன் வந்தனர். அந்நாட்களில் ஊரவர்கள் மாலை நேரங்களை எமது வீட்டிலேயே கழித்தனர். எல்லா நாட்களும் திருமண நாட்களாகவிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாகவிருக்கும் என்று எனக்கு பல முறை தோன்றியதுண்டு.

நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு நான் பலவிதமான விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுவதுண்டு. அது எனக்குப் பலவிதத்திலும் சந்தோசமளித்தது. திருமண மேடை அமைக்க உதவுதல், கதிரை மேசைகளை அமைக்க உதவுதல், கிராமத்து வீடுகளுக்குச் சென்று கதிரை மேசைகளைக் கேட்டு வாங்குதல் போன்றவை பெரியவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வேலைகளாகும். எனினும் நாமும் அவற்றில் பங்கு பற்றி மகிழ்ந்தோம்.

புத்தாடைகள் கிடைத்தமையால் குடும்பத்தவர் யாவரும் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். எனக்கு முதன் முதலில் சப்பாத்து கிடைத்தது அக்காவின் திமணத்தின் போதாகும்.

பட்டாசு வெடிக்க வைத்தல் அண்ணாவுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு வேலையாகும். அவர் அதனை மிகுந்த ஆவலுடன் செய்தார். பட்டாசு வெடித்தல் எம் யாவரினது கவனத்தையும் ஈர்த்த விடயமாகும். எமக்கு கிடைக்காத வாய்ப்பு அண்ணாவுக்குக் கிடைத்தது பற்றி நான் பொறாமைப்பட்டேன். எனினும் மத்தாப்புக் கொழுத்த எமக்குத் தந்த அவர் பட்டாசு வெடிக்கும் போது எம்மையும் சேர்த்துக் கொண்டார். இது அவர் மீது பற்று ஏற்படக் காரணமாகிற்று.

அக்காவின் திருமண விழாவிற்குத் தயாரான நாள் முதல் திருமணம் முடிவடையும் வரை நடந்த விடயங்கள் பலவற்றில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடிய விடயங்கள் பல இருந்தன. எனிலும் நான் அனுபவித்த சந்தோசங்கள் யாவும் நீரில் எழுதிய எழுத்துப் போல் அழிந்து போய் எனது மனம் சஞ்சலமடையும் விதத்தைப் பற்றி சொல்லி மாளாது. அதற்கான காரணங்கள் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. அதனைக் கேட்டறியக் கூடிய யாரும் இல்லை.

யாரிடமாவது எதையாவது கேட்க முனையும் போது அவர்கள் என்னை அதட்டி உருட்டி விரட்டி விடுவார்கள். ஆகவே என்னுள் ஏற்பட்டிருக்கும் மனக் குழப்பங்களை மறைத்துக் கொண்டு மிகவும் கவலையுடன் நாட்களை கழிக்கலானேன். எனினும் நான் எனது ரூபகத்திற்கு வந்த பல்வேறு விடயங்களை தொடர்பு படுத்திய போது உண்மையான நிகழ்வுகளை இனங்காண என்னால் முடிந்தது. அக்காவிற்கு திருமணம் நடைபெற்ற போது எனக்கு வயது 10. இப்போது எனக்கு வயது 26. அன்று எனக்கு பெரும் புதிராகவிருந்த விடயங்கள் இன்று எனது உள்ளத்தை உறுத்தி பெரும் வேதனையை ஏற்படுத்த ஆரம்பித்துள்ளது.

அக்காவின் திருமணம் பற்றி பெருமையடைந்து கொண்டிருந்த குடும்பத்தவரின் முகம் சிறுத்துப் போன நாளையும், உறவினர்கள்

நண்பர்களின் முகங்கள் சிறுத்துப் போன விதத்தையும் இன்றும் என்னால் தெளிவாக ஞாபகப்படுத்த முடிகின்றது. ஒருவர் மற்றவருடன் பேசாது ஒன்றாகச் சென்றவர்கள் வாயடைத்துப் போய் கழித்த அந்த துரதிஷ்டமான தினம் இன்னும் எனது மனதில் பசுமரத்தாணி போல் அசையாது இருப்பதாகக் கூறலாம். உலர்ந்த முகங்கள் வாடிப் போய் பின்னர் அதுவே சில குழப்பங்களை ஏற்படுத்தக் காரணமாகியது.

பிரச்சினைக்குரிய இவ்விடயங்கள் பெண் அழைப்பு நடந்த நாளன்று நடைபெற்றது. நாம் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பெண் அழைப்புக்குச் சென்றோம். என்னை வீட்டில் விட்டுச் செல்லத் தயராகினராயினும் புத்தாடைகளையும் புதிய பாதணியையும் அணிந்து செல்ல எனக்கிருந்த ஆசையினால் கத்திக் குளறி நானும் பயணத்தில் சேர்ந்து கொண்டேன். அப்பயணத்தில் நான் கலந்து கொள்ளாதிருப்பின் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று நான் இப்போது சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். பின்னர் அது பயனற்ற சிந்தனை என்று எண்ணி அதனை மறந்து விடுவேன்.

நாம் கொண்டு சென்ற பொருட் பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றாக அக்காவின் புதிய வீட்டில் இறக்கப்பட்டன. பொருட்களை மிகுந்த கவனத்துடன் நாம் வண்டியில் ஏற்றினோம். எனினும் எதுவித கவனமுமின்றி அவை இறக்கப்பட்டன. அது பற்றி எனது மனம் கவலையடைந்தது.

செந்நிற ஆடை அணிந்திருந்த அக்கா கையில் வெற்றிலைத் தட்டத்துடன் அம்மாவையும் அப்பாவையும் வரவேற்றாள். அது எமக்கு மகிழ்ச்சி தரும் சந்தர்ப்பமாக அமையவில்லை. வெள்ளை துணி விரிக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் நாம் அமர்ந்து கொண்டோம். அம்மா அக்காவிடம் சென்றாள். இருவரும் அறையினுள் நுழைந்தார்கள். நானும் அறைக்குள் செல்ல முனைந்தேன். அம்மா கோபத்துடன் ஏசி என்னைத் துரத்திவிட்டாள். அக்கா விம்மி விம்மி அழலானாள். நான் விக்வித்துப் போய் நின்றேன். நான் அக்காவை நோக்கி சென்றதாக ஞாபகம்.

“அக்கா ஏன்?”

“எனக்கு விசர் ஏத்தாமல் நீ வெளியே போ.” அம்மா என்னை அதட்டினாள். மெது மெதுவாக கதவை நோக்கி நடந்தேன். என்னை அறையிலிருந்து வெளியேற்ற அவர்களுக்குத் தேவைப்படவில்லை. கதவுக்கருகில் நான் நின்று கொண்டிருந்தேன். அக்கா தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். அம்மா கன்னத்தில் கையை வைத்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்கள் நோ எடுக்கும் வரை நான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அடுத்து என் பார்வை அறையிலிருந்த கண்ணாடி மேசையின் மீது விழுந்தது.

முட்டை வடிவ பெரிய கண்ணாடி நான்காக வெடித்திருந்தது. சிறு சிறு கண்ணாடித் துண்டுகள் மேசையின் மீதும் தலையிலும் காணக் கிடந்தது. பவுடர் ரின் ஒன்றும் வேறு குப்பிகள் சிலவும் கண்ணாடி மேசையருகே நிலத்தில் காணப்பட்டன. எனக்கு அக்காவின் கணவனின் ஞாபகம் வந்தது. கண்ணாடி மேசை உடைந்தது அவருக்குத் தெரியுமா? இல்லாவிட்டால் அதைப் பற்றி அவருக்கு அறிவிக்க வேண்டுமல்லவா? அவர் எங்கே? வீட்டுக்கு வந்த நேரம் முதல் அவரைக் காணக்கிடைக்கவில்லை. அவர் எங்கே என்று அக்காவிடம் கேட்க ஆசைப்பட்டேன். எனினும், எனது கேள்வியினால் எழக் கூடிய பிரச்சினையை நினைத்து என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

அந்த நேரத்தில் எங்கள் பெரிய மாமி அறைக்குள் புகுந்தார். அவள் அம்மாவிடம் ஏதோ கேட்டாள். பின்னர், இருகைகளையும் நெஞ்சில் வைத்துக் கொண்டார். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் அறையிலிருந்து வெளியேறினார். பின்னர் ஒவ்வொருவராக அறைக்கு வரவும் அறையிலிருந்து வெளியே செல்லவும் ஆரம்பித்தனர். இன்னும் அக்கா கேவிக் கொண்டிருந்தாள். எதுவும் கூறாத அக்கா ஒரே திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். வீடு முழுவதும் கடும் அமைதி நிலவியது. அக்காவுடன் அவளது கணவனின் தாயாரும், எங்கள் வீட்டுக்குத் துணி துவைக்கும் பெண்ணும், பெரிய மாமியும் வேறு சிலரும் அறைக்குள் வந்தனர். ஒரு பெண் என்னை வெளியே தள்ளி கதவை மூடினாள். அறைக்கு வெளியே கடும் யோசனையுடன் நான் நின்று கொண்டிருந்தேன். உள்ளே

என்ன நடைபெறுகின்றது அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள். எதனையும் என்னால் அறிய முடியாமல் இருந்தது.

நடுச்சாலையில் அமர்ந்திருந்தவர்களின் முகங்களில் மாற்றங்கள் எதனையும் காண முடியவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அறைக்கதவு திறந்தது. அறைக்குள் புகுவோமா? வேண்டாமா? என நான் இருகொள்ளி எறும்பாகத் தவித்தேன். தலை குனிந்தவாறு ஒவ்வொருவராக அறையிலிருந்து வெளியேறினர்.

சிறிது நேரத்தில் அக்காவின் கணவர் எங்கிருந்தோ வந்தார். நான் அவருடன் மகிழ்ச்சியாகச் சிரித்தேன். எனினும் அவர் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார். நான் அருகே சென்றேன். சிகரட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்ட அவர், புகை வளையங்களை விட ஆரம்பித்தார். புகையுடன் சாராய நெடியும் வீசியது. மணமகன் சாராயமோ சிகரட்டையோ வாயிலும் வைக்காதவர் என்று கலியாணத் தரகர் மிகிஹாமி கூறியது புளகு என நன்கு தெளிவாகியது. அப்பா அவரை நெருங்கினார். நான் நன்கு பயந்து விட்டேன். அப்பா சிகரட்டைப் பறித்தெறிந்து விட்டு அண்ணாவுக்கு அடிப்பாரோ என எனக்கு பயம் ஏற்பட்டது. அருகே சென்றால் சாராய நெடியும் அல்லவா வீசும். எனது உடல் குளிர்ந்தது. அப்பா வருவதைக் கண்டதும் அண்ணா அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

நாம் யாவரும் சாப்பிட்டு மேசையருகே அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். மேசையில் விதவிதமான உணவு வகைகள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. நாக்கில் நீர் சுரந்தது. எனினும் ஒரு சிலர் மாத்திரமே உணவை விரும்பி உண்டனர்.

எங்கள் பாட்டனாரின் தொழிலான தேங்காய் வியாபாரமே எங்கள் அப்பாவின் தொழிலாகவிருந்தது. பாட்டனார் காலமான பின் அப்பா அதனைப் பொறுப்பேற்று நன்கு முன்னேற்றியிருந்தார். அப்பாவின் தம்பி முறையான சோமதாஸ் அப்பாவுக்கு உதவியவாறு எங்கள் வீட்டில் வசித்தார். சோமதாஸவின் படிப்பு விடுபட்டதாலும், கைத் தொழிலொன்றைப் பழக்க நினைத்ததாலும், வீட்டில் பிள்ளைகள் அதிகமாயிருந்ததாலும் சின்னப்பா சோமதாஸவை எங்கள் தந்தையிடம் அனுப்பியிருந்தார்.

சோமதாஸ என்னைச் சயிக்கிளில் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்வார். அப்பாவுடன் தேங்காய் ஏற்றச் செல்வார். வீட்டில் எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவும் அவர் குடும்பத்தில் ஒருவர் போல நடந்து கொள்வார். எனக்கு ஞாபகம் வந்த நாள் முதல் அக்கா தான் என்னைக் குளிக்க வார்ப்பாள். சோமதாஸ வந்ததன் பின்னர் அந்த வேலையும் அவருக்குத் தரப்பட்டது. சோமதாஸ எனது அண்ணன்களுக்கும் வயதில் மூத்தவர். எங்கள் யாவரினதும் நல்ல நண்பர். ஒருநாள் தனது வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற அவர் அதன் பின்னர் என்றுமே எங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை.

வீட்டுக்குச் சென்ற சோமதாஸ அங்கிருந்து அக்காவைப் பெண்கேட்டு கடிதம் எழுதியிருந்தார். இதனால் தனக்கு எல்லாவிதத்திலும் உதவியாகவிருந்த சோமதாஸவுடன் அப்பா கோபித்துக் கொண்டார். உடனடியாக அவர்களது வீட்டுக்குச் சென்ற எங்கள் அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டாருடன் சச்சரவிலீடுபட்டுள்ளனர். இதனால், சோமதாஸவிற்கு தனது வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல நேர்ந்துள்ளது. அதன் பின்னர் அவருக்கு என்ன நடைபெற்றது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. உறவு முறை பொருத்தம் குறித்து அம்மா குறை கூறியிருந்தார். அப்பாவோ வேறு சில காரணங்களையும் கூறி எல்லோர் எதிரிலும் சோமதாஸவின் கன்னத்தில் அறைந்திருந்தார். இதன் பின்னர் சோமதாஸ எங்கள் வீட்டையும் அவர்களது வீட்டையும் விட்டு வெளியேறி விட்டார். படிப்படியாக அவரது ஞாபகம் எங்கள் மனதைவிட்டகன்றது.

சோமதாஸவின் விவரங்களை நான் சந்திக்கடை சேனவிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். சேன சோமதாஸவின் நெருங்கிய நண்பன். அண்மையில் தான் அவர் என்னுடனும் நட்பானார். எனது பாடசாலை வாழ்க்கை முடிவுற்ற பின்னரே இது நடைபெற்றது. எனினும், இப்போது எம்மிடையே மிகுந்த நட்பு நிலவுகின்றது. சோமதாஸவிற்கு என்ன நடைபெற்றுள்ளது. அவர் இன்னும் உயிருடன் தான் இருக்கின்றாரா? இந்தத் தகவல்கள் இப்போது சேனவுக்கும் தெரியாது. அக்காவின் கலியாணம் பற்றி சேன சோமதாஸவிற்கு அறிவித்துள்ளார். அதன் பின்னர்

அவர்களிடையே கடிதத் தொடர்புகள் அற்றுப் போனதாக சேன என்னிடம் கூறினார்.

எதிர்பாராத விதமாக யாவும் நடைபெற்றுள்ளன. இவை பற்றி என் மனதிலிருந்த கிலேசம் இப்போது என்னை விட்டகன்றுள்ளது. எனினும் இன்னும் எனது அடி மனதை உறுத்தும் இரண்டு விடயங்கள் உள்ளன. அதனால் சிலசமயம் அக்காவின் மீது அனுதாபமும், சிலசமயம் வெறுப்பும் அருவருப்பும் ஏற்படுகின்றது. அவற்றை கட்டுப்படுத்த நான் முயலுகின்றேன். இப்போது அதுவும் சிரமமாக உள்ளது. இந்த விடயங்கள் எனது மனதை எப்போதும் அரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சில காலத்தின் முன்னர் இவற்றில் ஒரு விடயம் மனதிலிருந்து அகன்றிருந்தது. அக்காவை உயிருள்ள வரை நன்கு பார்த்துக் கொள்வேன் என்று தீர்மானித்திருந்தேன். எனினும், இரண்டாவது விடயம் இடைக்கிடையே என் மனதைக் குடைந்து அளிக்கும் வேதனையை தாங்க முடியாது.

இவற்றுள் முதலாவது நிகழ்வு சோமதாஸவுடன் தொடர்புடையது. அது அப்பாவும் அம்மாவும் பதுளை பெரியப்பாவின் செத்த வீட்டுக்குச் சென்ற நாள் என்று ஞாபகம். முயன்றிருந்தால் நானும் சென்றிருக்க முடிந்திருக்கும். எனினும், அப் பயணத்தை நான் விரும்பவில்லை. அதற்குப் பெரியப்பா பற்றி என்னுள் இருந்த பயம் தான் காரணம். பெரியப்பா ஒரு பாடசாலை அதிபர். பாடசாலை அதிபர் என்றவுடன் காரணமின்றி எமக்குப் பிரம்படி தந்தபடி அதட்டிக் கொண்டிருக்கும் எங்கள் பாடசாலை அதிபர் தான் எனது ஞாபகத்திற்கு வரும். எங்கள் பாடசாலை அதிபரும் பெரியப்பாவின் சாயலை உடையவர். பெரியப்பாவோ எங்கள் பாட்டனுடனும் அப்பாவுடனும் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு தன்னிஸ்டம் போல் வீட்டு மாப்பிள்ளையாக திருமணம் முடித்து வாழ்பவர். அவர் மிகவும் கொடுமையானவர். அவர் பாட்டனின் சாவுக்கு வராதவர் எனினும் அவருடைய மரணச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட உடனேயே அப்பா அதிர்ச்சியடைந்து அங்கு செல்லத் தயாரானார்.

அப்பாவும் அம்மாவும் வீட்டில் இல்லாதிருந்த ஒரே இரவு அது தான். அன்று சோமதாஸதான் எமக்குப் பாதுகாவலன்.

நாலா பக்கமும் இருள் சூழ ஆரம்பமானவுடன் தனிமை என்னைப் பற்றிக் கொண்டது. செத்த வீட்டில் அப்பாவிருந்தது ஏதும் பிரச்சினை ஏற்படுமோ என்று எனக்குப் பயமாகவிருந்தது. பெரியப்பாவின் உயிர் பிரிந்துள்ள படியால் அப்பாவுடன் சண்டையிட யாரும் இல்லை. எனினும் சவப் பெட்டியிலிருந்து பெரியப்பா எழுந்து அப்பாவுடன் சண்டை பிடிப்பது போல் என்னுள் ஒரு பிரமை இருந்தது. தனிமையால் துன்பப்பட்ட எனது மனது பெரிதும் பலவீனமடைந்து காணப்பட்டது. எந்த தூண்டுதலுமின்றி நான் கட்டிலை அடைந்தேன். கடுமையான தூக்கம் என்னை ஆட்கொண்டது. நடு இரவில் தூக்கம் கலைந்தது. நேரம் ஞாபகமில்லை. அக்கா யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள். நான் நன்கு விழித்துக் கொண்டேன். சோமதாஸ் அக்காவை அணைத்து முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். சோமதாஸ் அறையை விட்டு வெளியேறினார். அக்கா சோறு சாப்பிடுமாறு என்னை வற்புறுத்தினாள். என்னுள் இருந்த ஏதோ உணர்வினால் பிடிவாதமாக நான் தூங்கி விட்டேன். அக்கா எவ்வளவோ கெஞ்சினாள். நான் கண் விழிக்க மறுத்து விட்டேன். நெடு நேரம் வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்த அவளது குரல் பின்னர் கேட்கவில்லை.

இடிமுழக்கத்தால் வீடு அதிர்ந்தது. கடுமையாக மழை பெய்வது கேட்டது. கடும் குளிராகவும் இருந்ததால் நான் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். அக்கா என்னைப் போர்த்தியிருந்தாள். எனினும் துணி விலகியிருந்தது. திடீரென ஏற்பட்ட மின்னலால் அறையில் வெளிச்சம் பரவியது. எனது கட்டிலின் காலடியில் யாரோ இருப்பது போல் இருந்தது. மீண்டும் ஒரு மின்னல் பளிச்சிட்டது. அக்காவும் சோமதாஸும் ஒருவரை ஒருவர் கட்டித் தழுவிப் படி காணப்பட்டனர். அக்காட்சியும் இடிமுழக்கமும் என்னை அதிர்ச்செய்தது. தூங்க முயன்றேன். முடியவில்லை. கூக்குரலிட்டு அம்மாவை அழைக்க நினைத்தேன். அம்மா இல்லை என ஞாபகம் வந்தது.

குரியன் உதித்ததும் நான் விழித்துக் கொண்டேன். அடுத்தகணம் நான் வெளியே ஓடிச் சென்றேன். குசினிக்கு நடுவாக புழக்கடைக்குச் செல்லும் போது அக்கா இடியப்பம் தயாரித்துக்

கொண்டிருந்தார். அவருக்கருகில் அமர்ந்திருந்த சோமதாஸ அவளது தலையை வருடிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஐயோ, ஐயோ பசியோடு படுத்தாயல்லவா? அம்மா வரட்டு. பையன்களுடன் ஆடி விட்டு முகம் கழுவாமல் தூங்கினாய் என்று சொல்லுகிறேன்.”

அக்கா இவ்வாறு பல தடவை குற்றம் சாட்டியிருந்த போதிலும், ஒருநாளும் அம்மாவிடம் காட்டிக் கொடுத்தது கிடையாது. எனினும் இன்று அம்மாவிடம் இதனைப் பற்றிக் கூறுவாள் எனப் பயம் ஏற்பட்டது. வீட்டினுள் ஓடிச் சென்ற நான் அண்ணன்கள், அக்காமார்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் வேறு நாட்களில் போன்று அவரவர் இடங்களில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

நான் திரும்பவும் கட்டிலுக்குச் சென்றேன். சோமதாஸ வந்து என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு சமயலறைக்குச் சென்றார். அவரது கைகளிலிருந்து பாய்ந்தோட எனக்குத் தோன்றியது. எனினும் என்னால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. அவர் மீது எனக்கு கடும் கோபம் ஏற்பட்டது. எனினும் பகலாகியதும் நாங்கள் யாவரும் ஒன்றாக விளையாட ஆரம்பித்தோம்.

“சோமதாஸ அண்ணை குரும்பை குடிப்போம்.” பெரியண்ணை ஆலோசனை கூறினார்.

சோமதாஸ பெரியதொரு குரும்பைக் குலையை இறக்கினார். வேறு தினங்களில் நாங்கள் குழப்பங்களுக்கு கோபித்துக் கொள்ளும் அக்கா அன்று எமக்கு எதுவும் கூறவில்லை. அன்றைய பகலை நாம் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கழித்தோம். எனது மனதிலிருந்த எல்லா குழப்பங்களும் இல்லாமற் போயிற்று. சோமதாஸவுடன் ஏனைய தினங்களிலும் பார்க்க நெருக்கமாகப் பழக ஆரம்பித்தேன். அது ஏன் என எனக்குப் புரியவில்லை.

இரவு அம்மாவும் அப்பாவும் வீடு திரும்பினர். செத்த வீட்டுச் செய்திகளில் எவரும் அக்கறை காட்டவில்லை. அப்பா பிரச்சினைகளின்றி திரும்ப வந்தது எனக்குப் பெரும் ஆறுதலளித்தது. அப்பாவின் முகம் வாடிக் கிடந்தது. அம்மா பெயார்ஸ் காய்கள் நிரம்பிய பையொன்றை என்னிடம் தந்தாள். எல்லோருக்கும்

ஒன்று வீதம் கொடுத்து விட்டு மிஞ்சியதை எடுக்கும் யோசனையில் இருந்தமையால் எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டேன்.

தூங்க கட்டிலுக்குச் சென்றவுடன் அக்காவும் சோமதாஸவையும் நினைத்துக் கொண்டேன். நாட்கள் மெதுவாக நகர்ந்தன. கடந்தன. சேனவினதும் எனது நட்பினால் அவன் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வரலானான். சேன என்னுடன் மாத்திரமல்ல வீட்டில் எல்லோருடனும் நெருங்கிப் பழகினான். ஆகவே நான் இல்லாத சமயங்களிலும் வீட்டுக்கு வருவான்.

எங்கள் தோட்டத்து மாமரத்தில் தேன் கூடொன்று இருந்தது. அதனை உடைக்க எவருக்கும் தேவைப்படவில்லை. ஒருநாள் சேன தேன் கூட்டை உடைக்க ஒருவரை அழைத்து வந்தான். சுருட்டை புகைத்து அதன் புகையை தேன் கூட்டில் ஊதித் தேனீக்களை கலைத்தான். குடத்தைப் பிடித்து வடியும் தேனைச் சேகரித்தான். உடைத்த தேன் வதைகளை அக்காவின் கையிலிருந்த தட்டில் சேன மெது மெதுவாக வைத்தான். மிகுந்த நேச பாவத்துடன் அக்காவின் பிள்ளைகளுக்கு தேன் வதைகளை கொடுத்தான்.

இப்போது எனது இளம் வயது தாண்டியுள்ளது. நல்லது கெட்டது புரியும் வயதில் நான் இப்போது இருக்கின்றேன். அண்ணன்மாரும் சின்னக்காவும் குடும்பத்திலிருந்து பிரிந்து சென்றுள்ளனர். நான் இப்போது அப்பாவின் தொழிலையும் நடாத்திக் கொண்டு வீட்டையும் கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்புள்ள ஒருவன். சிலசமயம் அப்பா கூட என்னிடம் ஆலோசனை கேட்பது உண்டு. இந்நிலையில் நான் பொறுப்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா? தேன் வதையை உடைத்த நாளில் சேனவின் சில நடவடிக்கைகள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இனிமேலும் வீட்டுக்கு வரக் கூடாது என கடைக்குச் சென்று கூற வேண்டும் போல் சில நேரம் எனக்குத் தோன்றும். எனினும் ஒரே முறையில் அவ்வாறு செய்வது நல்லதல்ல என நினைத்து அவனுடைய தொடர்பை படிப்படியாகக் குறைத்து வந்தேன். அவனும் வீட்டுக்கு வருவது படிப்படியாக குறைந்து வந்தது. இது எனக்குப் பெரும் நிம்மதியாக அமைந்தது.

ஒருநாள் வேலையிலிருந்து திரும்பத் தாமாகியது. அதற்குத் தேவையான வேறு வேலைகளையும் முடித்து விட்டு வயலின் வரப்பினூடாக நடந்து வந்து தோட்டத்திற்குள் உட்புகுந்தேன். இருள் பரவியிருந்தது. பழக்கம் காரணமாக வீட்டுக்கு வர முடிந்தது. சூழலில் காணப்பட்ட மயான அமைதியும் இருண்ட வானமும் நாரைகளின் ஒலியும் நடையைத் துரிதப்படுத்தியது. புழக்கடைப் பக்கமாக மாட்டுத் தொழுவத்தைக் கடந்த சமயம் ஏதோ சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நின்றேன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்த போது தொழுவத்திற்கு மறைந்து நின்று கொண்டிருந்த இருவரையும் இனங்காண்பது சிரமமாக இருக்கவில்லை. எனக்கு ஏற்பட்ட கோபம் அளவிட முடியாது. விரைவாக வாசலை நோக்கி நடந்தேன். சிறிது நேரத்தில் வேலியோரமாக யாரோ நடந்து சென்றார்கள். டோர்ச்சை அடித்துப் பார்த்த போது அது சேன என அறிய முடிந்தது. சேன தலையைக் குனிந்தபடி வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். டோர்ச்சை மேசை மீது வைத்த நான் சமயலறையை அடைந்தேன்.

அக்கா சமயலறையில் தனது இரு குழந்தைகளுக்கும் சோறு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள். என்றுமில்லாத அளவு அனுதாபம் அவள் மீது ஏற்பட்டது. பாசத்துடன் அவளருகே சென்றேன். அக்கா என்னை ஏறிட்டு நோக்கினாள். பயங்கலந்த அவளது அப்பாவிப் பார்வை சுரீரென எனது இதயத்தைத் தாக்கியது.

தோதென்ன வெளியீட்டகத்தின் ஏனைய படைப்புகள்

சேவலாரும் கூகாரமும்

மொட்டை மாட்டு வீட்டு
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

சேவலாரும் கூகாரமும்
எம்.சீ. ரஸ்மின்
100.00

ஒருநாள் சேவலாரும் பூக்கூவா
பற்றி சிறுவர்களின் உணர்வுகளை எளிதில்
நினைவூட்டும் வகையில் எடுத்த
கதைப்படும் சிறுவர் கதைபாடலும்.

இனிய பிறந்த நாளே

ஐஸ் டைட்டில்
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

இனிய பிறந்த நாளே
எம்.சீ. ரஸ்மின்
100.00

சூழல் பற்றி சங்கீதமாக பின்
வைக்கல் மனதில் உட்காக்கத்த
வாய்ந்ததும் மனத்திறப்பான சிறுவர்
கதைபாடலும். ஆழம் வாய்ந்த
தரமாக பின்வைக்கல் மனதில் உட்க
ாக்கத்த ஏற்படுத்தும் கவிதை

மொட்டை மாட்டு வீட்டு
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

என்னை நானும் நண்பர்களும்
எம்.சீ. ரஸ்மின்
100.00

வாசியடி என்வளவு முக்கியத்துவம்
வாய்ந்தது என்பது பற்றி பின்
வைக்கல் மனதில் உட்காக்கத்
வாய்ந்ததும் சிறுவர் கதைபாடலும்.

என்னை நானும் நண்பர்களும்

மொட்டை மாட்டு வீட்டு
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

**கட்டி நாயும் வெள்ளைப்
பூனைபும்**
எம்.சீ. ரஸ்மின்
100.00

சாதுகாணமாக பிச்சினைகளை நி
தித்து கொள்வதில் பெறுமதியான
பின்வைக்கல் மனதில் உட்காக்கத்
வாய்ந்ததும் சிறுவர் கதைபாடலும்.

போஜா இளவரசி

ஐஸ் டைட்டில்
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

போஜா இளவரசி
எம்.சீ. ரஸ்மின்
100.00

கதைப்பற்றி வாழ்க்கையை வெற்றி
பெறக்கூடிய பெறுமதியான
பின்வைக்கல் மனதில் உட்காக்கத்
வாய்ந்ததும் சிறுவர் கதைபாடலும்.

பிழுவாலின் உலகம்

ஐஸ் டைட்டில்
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)
பிழுவாலின் உலகம்
எம்.சீ. ரஸ்மின்
125.00

பின்வைக்கல் மனதில் உட்காக்கத்
வாய்ந்ததும் சிறுவர் கதைபாடலும்.

ஐஸ் டைட்டில்
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

என்னை நானும் நண்பர்களும்
எம்.சீ. ரஸ்மின்
45.00

உயிர்கள் வீழ் அழாபாட்ட
வெள்ளத்தில் சிறுநிலைக்கு தீவிர
செய்தலால் வளையுறான கதைபா
டலும். முக்கிய கொடுக்கல்
வெள்ளையுறான வளையுறான கதைபா
டலும் சிறுவர் கதைபாடலும்.

மொட்டை மாட்டு வீட்டு
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

என்னை நானும் நண்பர்களும்
எம்.சீ. ரஸ்மின்
75.00

நினைவூட்டும் தரமாக பின்வைக்கல்
மனதில் உட்காக்கத் வாய்ந்ததும்
சிறுவர் கதைபாடலும்.

ஆப்த நண்பர்கள்

ஐஸ் டைட்டில்
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

ஆப்த நண்பர்கள்
எம்.சீ. ரஸ்மின்
175.00

சமாதானம் மற்றும் ஒர்
நினைவூட்டும் தரமாக பின்வைக்கல்
மனதில் உட்காக்கத் வாய்ந்ததும்
சிறுவர் கதைபாடலும்.

ஐஸ் டைட்டில்
(அஞ்சல் பதிப்பாக்கம்)

ஆப்த நண்பர்கள்
எம்.சீ. ரஸ்மின்
200.00

1972ம் ஆண்டின் பின்
நினைவூட்டும் தரமாக பின்வைக்கல்
மனதில் உட்காக்கத் வாய்ந்ததும்
சிறுவர் கதைபாடலும்.

தொழில் நடைமுறை
(அடிநிலை மற்றும் மேல்நிலை)
தொழில் நடைமுறை
175.00

மனித நேயம், வீரம் என்பவற்றை பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டும் துணைநாடகமாகும்.

முன்மாதிரி
எம்.சீ. ரஸ்யின்
90.00
தலைவர் விருந்தினர் அலுவலர்

குழிக் பற்றை எடுத்துக்
கட்டும் மலிக நேயத்தை
வீரத்தன் எடுத்துக் காட்
டும் மிக அறிதான்
கனையாதும். சீலவர் மற்
றும் இன்னவர் சமுதாயத்
திற்கு உகந்த நூலாகும்.

ರೇಷನ್ ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನು ಪಡೆದವರನ್ನು
(ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ)

குரங்குக் கூட்டம்
காடுங்கும் ஓட்டம்
எம்.ஜி. ரஸ்மின்
45.00

உயிர்களுக்கு தீங்கு செய்தால் அதன் பிரதிபலனாகியதெனத் துன்பகரமாக அமைபதும் என்பதை இக்கதை சிறுவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ඉන් පසුව (අදාළ පරිච්ඡේදය)

குருதட்சணை
திக்கெள்ளை குமாரசாமி
200,000

தேர்வாளர் ஒரு ஆசிரியரி-
னதும் அவரது சீட-
ர்களினதும் வாழ்க்கை
வரலாற்று எடுத்துக் காட்-
டும் ஒரு நாவலாகும்.

200.00

1982-ம் ஆண்டில்தான் இந்த சிவசேனா மாவட்டத்தை விட்டுத் துறியாகப் புதுதலை மாவட்டம், த. தி. க. வ. ச. சபாநாயகம் மலையாளம் வகுப்பை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்து இருந்தால் நன்றாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தேவாரம் 100 க்கு
தலைநகரம் (தலைநகரம்)
கலாநிதி விளக்கப்படம்
உலகிய கலாநிதிகள்
300.00

சிலகளை இலக்கியவகைகளில்
பிரகாரிப்பதற்குப் பழைய முயற்சியை
கோத்த சிறந்த எழுத்தாளர்களின்
தமிழ் செழுமையையும் கருவியை
சிறுசுவரத் தெளையு

சிங்கள சீறுகதைத் தொகுப்பு 2

மூலக் கதைப் படைப்பாளிகள்

கீர்த்தி வெல்குரகே

கமல் பெரேரா

நீஸ்ஸங்க விஜேமான்ன

குணமநுவ விஜேசிங்ஹ

அனுலா விஜேரத்ன மெனிகே

சீடன் மரகஸ் டயஸ்

ஏரிக் இலையப்ப ஓரச்சி

ஜயதீபக கம்மெல்லவீர

வியனகே அமரகீர்த்தி

சுரத் விஜேசுரீய

தோதென்ன வெளியீடு

உளபெவ விதி. ஆனாநுவ. தொ. - 032-2263446

300/-

103 - 01 - 2008 - 20

DIGITAL ART WORK - DAMMIKA SUDATH JAYAKODI

Printed by Jayvan Print Graphics